

วารสารสังคมศึกษา
ปีที่ 5 ฉบับที่ 1 (2557)

Journal of Russian Studies
Volume 5 Number 1 (2014)

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์ นักวิชาการ นิลิตนักศึกษา และผู้สนใจได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น และเผยแพร่ผลงานทางวิชาการและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประเทศไทยพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ครอบคลุมทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ ลัทธิ ศาสนา วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สำนักงาน

ศูนย์วิจัยศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
โทรศัพท์ 0-2218-3943 โทรสาร 0-2218-3944
Website: www.crs.chula.ac.th
e-mail: crs@chula.ac.th

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ นายแพทย์กิริมย์ กมลรัตนกุล
รองศาสตราจารย์ ดร.ม.ร.ว.กัลยา ติงค์กัลัย
รองศาสตราจารย์ ดร.อนงค์คำภู เกกิจวิทย์

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.ร่มย์ กิริมันตรี
กองบรรณาธิการ
อาจารย์ ดร.ร่มย์ กิริมันตรี
รองศาสตราจารย์ ดร.พี.พี. ยุวจิต
นางสาวลิริภูรา อริยะวงศ์

ผู้จัดการ

นางสาวลิริภูรา อริยะวงศ์

ปกหน้า: พรวราชรังเครมลิน

OFFICE: Center for Russian Studies
3rd floor, Vidyabhathna Building,
Chulalongkorn University, Payathai,
Pathumwan, Bangkok, 10330
Tel. 0-2218-3943 Fax. 0-2218-3944

EDITORIAL ADVISORS

Pirom Kamolratanakul
M.R. Kalaya Tingsabadh
Anongnat Thakoengwit

EDITOR

Rom Phiramontri
EDITOR BOARD
Rom Phiramontri
Pachee Yuvajita

MANAGER

Siriththa Ariyawong

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2557 จำนวน 350 เล่ม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย [5709-245/350]

ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร. 0-2218-3556 โทรสาร 0-2215-3612

<http://www.cuprint.chula.ac.th>

รักษ์โลก ร่วมลดโลกร้อน
โดยหักส่วนต้นทุกการพิมพ์ที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

สารบัญ

หน้า

● วลาดีมีร์ บูดิน: ประวานาธิบดีสมัยที่ 3 (2) รอมย์ ภิรมนตรี	1
● ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซีย กรณัฐ์ โชคช่วง	39
● อิลি�ยา เรียมิน จิตรกรเอกรัสเซียศตวรรษที่ 19 รอมย์ ภิรมนตรี	75
● The Romanovs: 400 Years of the Dynasty Andrey Sedov	93

บทบรรณาธิการ

ในโอกาสครบรอบปีที่ 5 ของศูนย์รัลเซียคิกข้า จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และวารสารรัลเซียคิกข้า ขอขอบคุณคณะผู้บริหารจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ ตระหนักถึงบทบาทและความรับผิดชอบของสถาบันอุดมศึกษาในการให้การศึกษา แก่ประชาชน โดยสนับสนุนให้ศูนย์รัลเซียคิกข้าจัดทำวารสารรัลเซียคิกข้าเพื่อ เพย์เพร์ความรู้ด้านต่างๆ เกี่ยวกับรัลเซียแก่ประชาชนผู้ที่สนใจเป็นปีที่ 5 แล้ว ในโอกาสนี้ ศูนย์รัลเซียคิกข้ายังได้เปิดช่องทางใหม่ในการนำเสนอวารสารรัลเซีย คิกข้าทุกฉบับและทุกบทความอินเทอร์เน็ต โดยผู้ที่สนใจสามารถเข้าไปอ่าน วารสารทุกฉบับได้ที่ www.crs.chula.ac.th/index.php/th จากนั้นเข้าไปที่ Main Menu เพื่อเลือกวารสารและบทความที่ท่านสนใจ

วารสารรัลเซียคิกข้าฉบับปีที่ 5 มีการปรับเปลี่ยนในบางส่วน โดยเฉพาะ บทความที่เขียนหรือเรียบเรียงโดยบรรณาธิการเรื่อง “วลาดีมีร์ ปูติน ประธานาธิบดี สเมียที่ 3 (2)” และ “อิลิยา เรียมีน จิตรกรเอกสารรัลเซียคตัวรุชที่ 19” ใช้การ อ้างอิงซึ่งบุคคลซึ่งมีเฉพาะและซึ่งสถานที่เป็นภาษาอังกฤษ ยกทั้งเรียงซึ่งอักษรพัชพ์ เป็นภาษาไทยโดยใช้เกณฑ์ในการอกรสีของภาษาอังกฤษ เช่น การเป็นการบูรณาญาณ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในเบื้องต้นแก่ผู้ที่สนใจ และการเรียกซึ่งภาษาอังกฤษได้ ใกล้เคียงหรือถูกต้องสำหรับผู้ที่รู้ภาษาอังกฤษมาบ้างแล้ว บทความเรื่อง “วลาดีมีร์ ปูติน ประธานาธิบดีสเมียที่ 3 (2)” เป็นบทความที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอแผน งานในการพัฒนาประเทศของประธานาธิบดีปูติน ซึ่งขึ้นมาเป็นผู้บริหารสูงสุดของ ประเทศเป็นสเมียที่ 3 ต่อจากบทความซึ่งเดิมกันในฉบับก่อนหน้า โดยเน้นหนักที่ คณะกรรมการตัดสินใจที่จะต้องทำหน้าที่ดำเนินการตามแผนงานที่ประธานาธิบดีปูตินได้วางไว้ บทความได้กล่าวถึงประวัติชีวิตและการศึกษาของรัฐมนตรีแต่ละคนโดยลังเขป และที่สำคัญที่สุดคือการเชื่อมโยงความล้มเหลวของบรรดาภาระรัฐมนตรีทั้งหลายกับ ผู้นำรัฐบาลคือนายมีติชิ มิดเวียดิฟ หรือกับผู้นำประเทศคือประธานาธิบดี วลาดีมีร์ ปูติน

บทความวิจัยเรื่องที่สองเป็นบทความที่มีสาระหลักมาจากการวิทยานินพนธ์ของนิลิตปริญญาโท ภาควิชาความลัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นางสาวกรรณสูตร์ โชคช่วง ผู้มีพื้นฐานการศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านรัฐเชียร์คีช่า จึงศึกษาต่อด้านความลัมพันธ์ระหว่างประเทศ โดยงานวิทยานินพนธ์ยังคงศึกษาเกี่ยวกับรัฐเชียร์ในเชิงลึกในประเด็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจและการเมืองรัฐเชียร์ในหัวข้อ “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการการค้าโลกของรัฐเชียร์” จากบทความนี้วิเคราะห์ให้เห็นว่าการที่รัฐเชียร์ใช้เวลาถึง 18 ปีในการสมัครเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการการค้าโลกนั้นมีปัจจัยหลักอยู่ส่องประการคือ ปัจจัยภายนอกประเทศไทยที่กลุ่มที่จะเลี้ยงประโยชน์จาก การเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการการค้าโลกของรัฐเชียร์ได้พยายามต้านเอาไว้ และปัจจัยภายนอกประเทศไทยที่เกิดจากการยับยั้งของสหภาพยูโรปและสหรัฐอเมริกาที่ต้องการให้รัฐเชียร์เปิดตลาดรองรับสินค้าของตนและตั้งราคาภาระธรรมชาติให้ยุติธรรม อีกทั้งความขัดแย้งของรัฐเชียร์กับจอร์เจียในการสนับสนุนเซเรียให้และอับคาเซียก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้การเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรการการค้าโลกของรัฐเชียร์ต้องล่าช้า

บทความที่ 3 ในฉบับเป็นบทความแปลและเรียบเรียงโดยบรรณาธิการเรื่อง “อิลิยา เรยบิน จิตกรเอกรัสเซียศตวรรษที่ 19” เป็นการนำเสนอชีวิตและผลงานของอิลิยา เรยบิน จิตกรแนวลัจฉินิยม (Realism) ผู้ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางทั่วโลกในรัสเซียเองและในต่างประเทศ เรยบินเป็นจิตกรที่วาดภาพบุคคลที่เป็นบุคคลสำคัญของรัสเซียมากที่สุดตั้งแต่องค์สมเด็จพระจักรพรรดิ พระบรมวงศานุวงศ์ เหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ นักประพันธ์เอก คิตกวีเอก นักวิทยาศาสตร์ ผู้ค้นพบธาตุสูตร นักดนตรีเอก นักร้อง นักแสดง มหาเศรษฐีและนายทหาร นอกจากนั้นเขายังโดดเด่นจากการวาดรูปสามัญชน กรรมกรและนักปฏิวัติ ผลงานของเขามีลักษณะเด่นอย่างมาก ที่ทำให้เข้าใจได้ง่ายโดยไม่ต้องมีพื้นฐานทางศิลปะสักหลังให้ผลงานของเขามีความนิยมแพร่หลายและเขามีอิทธิพลที่สูงต่อการเขียนในช่วงศตวรรษที่ 19 ตอนปลายและตอนต้นของศตวรรษที่ 20 หรือ

ก่อนการปฏิวัติเดือนตุลาคม ค.ศ. 1917 ด้วย ภายหลังการปฏิวัติเข้าได้ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศฟินแลนด์จนลืมชีวิต

บทความสุดท้ายของฉบับเป็นบทความแปลและเรียงภาษาอังกฤษโดย ดร. อันเดรย์ เชียดฟ (Андрей Седов) อาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาโท สาขาวิชาลัทธิเซียดฟ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง The Romanovs: 400 years of Dynasty เป็นการประมวลเรื่องราวที่สำคัญของราชวงศ์โรمانอฟในระยะเวลา 400 ปีของการปกครองรัสเซีย นับตั้งแต่การสถาปนาราชวงศ์โรمانอฟ การครองราชย์ของ沙皇และสมเด็จพระเจ้าพระราชนัดล พระองค์ต่างๆ จนถึงการล้มลุกราชวงศ์ด้วยการปลดประชานมลเมือง พระเจ้าพระราชนิคาย ลิกขานดรากิชและสมเด็จพระเจ้าพระราชนิโอลิกขานดรากอร์ รวมพระราชภารกิจและพระราชโอรส

สารฉบับนี้หากดูจากจำนวนบทความแล้วอาจดูไม่มากนักเมื่อเทียบ กับฉบับก่อนๆ และหากมองลึกเข้าไปสิ่งผู้เขียนก็จะเห็นว่ามีเพียง 3 คนเท่านั้น ดังนั้นจึงขอเชิญชวนอาจารย์ นักวิชาการ นิสิตนักศึกษาและบุคคลทั่วไปที่ศึกษา ค้นคว้าในประเด็นต่างๆ เกี่ยวกับรัสเซีย แล้วสนใจที่จะติดตามพัฒนาความรู้ที่ทำให้ศึกษาค้นคว้ามาแก่สาธารณะ ในรูปแบบของบทความวิจัย บทความวิชาการ และบทความกึ่งวิชาการทางวารสารลัทธิเซียดฟ ความสามารถส่งมาได้ตามที่อยู่ใน วารสารนี้

อาจารย์ ดร.رمย์ ภิรมนตรี
บรรณาธิการ

วลาดีมีร์ ปูติน: ประธานาธิบดีสมัยที่ 3 (2)

Vladimir Putin: President 3 (2)

รนย์ กิริมณตรี

Rom Phiramontri

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นบทความต่อเนื่องจากบทความ วลาดีมีร์ ปูติน: ประธานาธิบดี สมัยที่ 3 (1) ที่ได้ติดพิมพ์ในวารสารวัสดุเชียศึกษาปีที่ 4 ฉบับที่ 1-2 (2556) กล่าวถึงแผนและนโยบายการบริหารประเทศของนายวลาดีมีร์ ปูตินในฐานะประธานาธิบดีของประเทศไทยและรัฐบาลเชียสมัยที่ 3 และที่สำคัญได้กล่าวถึงการจัดตั้งคณะกรรมการรัฐมนตรีและประวัติความเป็นมาของรัฐมนตรีแต่ละคนที่ได้รับโอกาสเข้ามายบริหารประเทศด้วยเหตุผลแตกต่างกัน เช่น บางคนเข้ามาร่วมทำงานด้วยความสามารถ ในการนำประเทศ向前ไป แต่บางคนเข้ามาร่วมงานด้วยความสามารถ ในตอนท้ายของบทความได้กล่าวถึงการประเมินผลการทำงานในรอบปีของคณะกรรมการรัฐมนตรีภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีด้วยมิติวิมิติเรียดพิโดยประธานาธิบดีปูติน

คำสำคัญ: “ประธานาธิบดีปูติน” “ผลงานปูติน” “ปูตินประธานาธิบดีสมัยที่ 3”

AN ABSTRACT

This article is a continuation of the article, “Vladimir Putin: President 3(1),” published in the *Journal of Russian Studies*, 4th Year of Publication, Issues 1-2 (2013). It discusses the plan and administrative policy of Vladimir Putin in his third term of office as President of the Russian Federation. More importantly, it shows how the Cabinet was formed and a biography of each minister who has been given the opportunity to administer the country for a variety of reasons; namely, some have been selected for office because of their relationship with the country’s leader but some are in power because of their knowledge and ability. The end of the article deals with the annual assessment of the work of the Cabinet under the Premiership of Dmitri Midviadiv by President Putin.

Key word: “President Putin” “Putin’s work” “Putin: President 3”
(President Putin’s Third Term in Office)

วลาดีมีร์ ปูติน: ประธานาธิบดีสมัยที่ 3 (2)

ร่มย์ ภิรมนตรี*

ในวันที่ 7 พฤษภาคม 2512 วลาดีมีร์ ปูติน (Путин Владимир Владимирович - 1952, Ленинград) เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐรัสเซียสมัยที่ 3 พร้อมกับนโยบายพัฒนาประเทศระยะยาวของตน ซึ่งได้ประกาศศอกรกในรูปกฎหมายว่าด้วยนโยบายด้านเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์ โดยมีเป้าหมายเพื่อยกระดับการพัฒนาและรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจ เพิ่มรายได้ให้กับประชาชน และบรรลุเป้าหมายของการเป็นผู้นำทางเทคโนโลยี ของระบบเศรษฐกิจของรัสเซีย กฎหมายดังกล่าวได้มอบหมายให้ผู้ปฏิบัติคือ รัฐบาลรัสเซียถือเป็นนโยบายและนำไปสู่การปฏิบัติเพื่อให้มีประสิทธิผลตามดังนี้ เหล่านี้คือ

- สร้างและพัฒนาตำแหน่งงานที่มีประสิทธิภาพสูง 25 ล้านตำแหน่ง ภายในปี ค.ศ. 2020
- เพิ่ปริมาณการลงทุนไม่น้อยกว่า 25% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี ค.ศ. 2015 และ 27% ในปี ค.ศ. 2018
- เพิ่ปริมาณลินค้าเทคโนโลยี 1.3 เท่า ในปี ค.ศ. 2018 เมื่อเทียบกับปี ค.ศ. 2011
- เพิ่มประสิทธิภาพของการทำงาน 1.5 เท่าในปี ค.ศ. 2018 เมื่อเทียบ กับปี ค.ศ. 2011

*อาจารย์ ดร.ประจำภาวิชากษาตระวันตก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้อำนวยการหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชานานาชาติ) รัสเซียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

5. เพิ่มอันดับความน่าเชื่อถือในการประกอบธุรกิจตามการจัดอันดับของธนาคารโลก จากอันดับที่ 120 ในปี ค.ศ. 2011 เป็นอันดับที่ 50 ในปี ค.ศ. 2015 และ 20 ในปี ค.ศ. 2018

เพื่อให้แผนงานดังกล่าวสัมฤทธิผล กฤษฎีก้าได้กำหนดให้วัสดุบลาร์สเชีย ต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

1. กำหนดยุทธศาสตร์ด้านเศรษฐกิจและสังคม ให้สอดคล้องกับนโยบาย โดยแบ่งเป็น ระยะลั้นถึง ค.ศ. 2018 และระยะยาวถึง ค.ศ. 2030 ประกอบด้วย แผนงานหลักและแผนงานนโยบายต่อไปนี้ “การพัฒนาสาธารณูปโภค” “การพัฒนาการศึกษา” “การทำนุบำรุงวัฒนธรรม” “การช่วยเหลือประชาชนด้านสังคม” “การพัฒนาวิทยาการและเทคโนโลยี” “การพัฒนาระบบการขนส่ง”

2. เพิ่มประสิทธิภาพของใช้งบประมาณ การจัดเก็บภาษี และการจัดซื้อ ของภาครัฐ

3. ควบรวมวิสาหกิจที่วัสดุบลาร์สก็อทั่วนกว่ากึ่งหนึ่งคือ “กลุ่มบรัษัทผู้สร้าง อากาศยาน” กับ “กลุ่มบรัษัทผู้สร้างเรือ” เข้าอยู่ภายใต้การบริหารของ รัฐวิสาหกิจ “โรสเทคโนโลยี” («Ростехнологии») เพื่อความเป็นเอกภาพ และความเข้มแข็งในการก้าวสู่แนวหน้าของตลาดโลกด้านอากาศยาน เรือ การล่องเรือและการเดินทาง

4. เพิ่มบรรณาการการประกอบธุรกิจ ลดระยะเวลา หน่วยงานและ ค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนดำเนินธุรกิจ

5. พัฒนาเทคโนโลยีและสร้างนวัตกรรม เพื่อพัฒนาอุตสาหกรรม อากาศยาน พัฒนาอุตสาหกรรมการต่อเรือ พัฒนาการแพทย์และเวชภัณฑ์ และพัฒนาอุตสาหกรรมอาหาร

จากหน้าที่และความรับผิดชอบดังกล่าว รัฐบาลรัสเซียที่นำโดยนายกรัฐมนตรีดมิตรี มิดเวียดติฟ (Медведев Дмитрий Анатольевич-1965, Ленинград) อดีตประธานาธิบดีที่เพิ่งลงจากตำแหน่ง ได้มองเห็นอุปสรรคของ การบริหารงานที่จะเกิดขึ้นหากยังคงให้คณะรัฐมนตรีชุดเดิมบริหารประเทศ จึงได้ปฏิรูปโครงสร้างการบริหารและคณะรัฐมนตรีใหม่ ที่มีรัฐมนตรีที่ตนได้คัดเลือกเข้ามาใหม่ประมาณสามในสี่¹ ซึ่งต้องใช้เวลาเกือบ 2 ลปดาห์ในการต่อรองกับประธานาธิบดีปูติน เนื่องจากคณะรัฐมนตรีชุดเดิมส่วนใหญ่บริหารประเทศมากกว่า 10 ปี ทำให้ “หยังรากลึก” และยากที่จะโน้มน้าวให้ยอมรับกับการที่ต้องลงจากตำแหน่ง อีกทั้งส่วนใหญ่เป็นผู้ใกล้ชิดกับประธานาธิบดีปูตินซึ่งมี ทั้ง “เพื่อน” และ “ลูกน้องเก่า” ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อการบังคับบัญชาของตน เพื่อเป็นการรักษาไว้ “มิตรสหาย” ที่เคยทำงานร่วมกันมา ประธานาธิบดีปูตินจึงหาตำแหน่งงานใหม่ให้โดยเป็นตำแหน่งงานที่มีเกียรติและคักดีครัวไม่ยิ่งหย่อนกว่ากันมากนัก เช่น ตำแหน่งที่ปรึกษาหรือตำแหน่งผู้ช่วยประธานาธิบดี ที่อาจจะมีตำแหน่งบริหารอื่นๆ ควบตามความสามารถ อาทิ นายชิรเกย์ อีวานอฟ (Иванов Сергей Борисович-1953, Ленинград) อดีตรองนายกรัฐมนตรีเป็นหัวหน้าสำนักประธานาธิบดี นางตาเตียนนา โกลิกova (Голикова Татьяна Алексеевна -1966, Мытищи) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและพัฒนาสังคมเป็นผู้ช่วย

¹<http://www.ntv.ru/novosti/298770/#ixzz2pm7JQ99i>

ประธานาธิบดี (ตั้งแต่ 20 ก.ย. 2013 เป็นประธานสภาราจเงินแห่งเดือน) นางแอลวีรา นาบิอุลลินนา (Набиуллина Эльвира Сахипзадовна - 1963, Уфа) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจ เป็นผู้ช่วยประธานาธิบดี และผู้ว่าการธนาคารกลางรัสเซีย นายอีกร์ โซคาลิฟ (Щёголев Игорь Олегович - 1965, Винница, УССР) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคม และเลือกสารมวลชนเป็นผู้ช่วยประธานาธิบดี นายอันเดรย์ ฟูรเซนโก (Фурсенко Андрей Александрович - 1949, Ленинград) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาและวิทยาศาสตร์เป็นผู้ช่วยประธานาธิบดี (ต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานกิตติมศักดิ์มูลนิธิวิทยาศาสตร์รัสเซีย) นาย瓦列迪斯拉夫 ซูรโคฟ (Сурков Владислав Юрьевич (Асланбек Андарбекович Дудаев) 1964, Липецкая область) อดีตรองนายกรัฐมนตรีเป็นผู้ช่วยประธานาธิบดี และนายอีกร์ ลีวิติน (Левитин Игорь Евгеньевич -1952, Одесская область, УССР) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการขนส่งเป็นที่ปรึกษาประธานาธิบดี (ตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 2013 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ช่วยประธานาธิบดี) มีอดีตรัฐมนตรีหลายคนได้รับตำแหน่งบริหารอีก เช่น นายราชิด นูรกาลียฟ (Нургалиев Рашид Гумарович 1956, г. Джетыгара, Казахская ССР) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการภายในเป็นรองเลขาธิการสภากำเนิดมั่นคงแห่งชาติรัสเซีย นายชีรเกย์ โซยกุ (Шойгу Серге́й Кужугéтович - 1955, Чадан, Тувинская АО) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการพลเรือนป้องกันประเทศ สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทาสาธารณภัย มาก่อนวันถึง 21 ปี (11 เมษายน ค.ศ. 1991-11 พฤษภาคม ค.ศ. 2012) นายปูตินได้สนับสนุนให้เป็นผู้ช่วยการหน่วยการปักครองปริมาณทล或多โก (หลังจากที่ประธานาธิบดีปูตินได้ปลดนายอานาโตลีย์ ซิรดิยุโโคฟ (Сердюков Анатолий Эдуардович-1962, Красnodarский край) ออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการป้องกันประเทศไทยเมื่อวันที่ 6 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 ได้แต่งตั้งนายโซยกุเข้าดำรงตำแหน่งแทน) นายวิคเตอร์ ชูบโคฟ อดีตนายกรัฐมนตรี (14 กันยายน ค.ศ. 2007-7 พฤษภาคม ค.ศ. 2008) และรองนายกรัฐมนตรี

(7 พฤศภาคม ค.ศ. 2008-8 พฤศภาคม ค.ศ. 2012) ได้รับตำแหน่งผู้แทนพิเศษประธานาธิบดีรัสเซียเป็นผู้ประสานงานการประชุมประเทศผู้ส่งออกกําชา นายอีก้าร์ เชียชิน (Сéчин И́горь Ивáнович - 1960, Ленинград) อติต รองนายกรัฐมนตรีได้เป็นประธานบริษัทหน้ามัน “โรมเนฟท์” (РОСНЕФТЬ) ซึ่งเป็นบริษัทหน้ามันของรัสเซีย

นอกจากกลุ่ม “เพื่อน” และ “ลูกน้องเก่า” ของนายลาดีเมิร์ ปูตินที่ต้องพ้นจากตำแหน่งในรัสเซียแล้ว “มิตรสหาย” เก่าแก่อีกกลุ่มหนึ่งของนายปูตินที่นายมิดเวียดพิยันยอมให้อยู่ในคณะรัฐมนตรีต่อไปก็ไม่ค่อยจะมีบทบาทมากนักด้วยส่วนใหญ่จะได้รับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ไม่ได้เป็นรัฐมนตรีเจ้ากระทรวงซึ่งมีทั้งหมด 5 คนคือ นายอีก้าร์ ชูวาลฟ (Шувáлов И́горь Ивáнович- 1967, Магаданская область) ดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีคนที่ 1 มาตั้งแต่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2008 ถึงปัจจุบันยังคงดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีคนที่ 1 และ ควบตำแหน่งประธานกองทุนทรัพย์สินของสหพันธ์รัสเซียในรัสเซียหน้าที่ดูแลด้านการเงินและการลงทุน นายดมีตริ ราโกชิน (Рогóзин Дмитрий Олéгович, 1963, Москва) อติตรองนายกรัฐมนตรี ยังคงได้รับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ช่วยนายกรัฐมนตรีดูแลด้านอุตสาหกรรมทหาร การจัดซื้ออวุธยุทธภัณฑ์ อุตสาหกรรมนิวเคลียร์ และอวกาศ อุตสาหกรรมอากาศยาน อุตสาหกรรมต่อเรือ ความร่วมมือด้านการทหารและควบคุมการส่งออก นายดมีตริ คาซาค ((Козák Дмитрий Николаéевич - 1958, Кировоградская область, УССР) อติตรองนายกรัฐมนตรี ยังคงได้รับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี ได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องการเป็นเจ้าภาพกีฬาโอลิมปิกฤดูหนาวที่เมืองโซชี นายอลิกชานดร์ คลาปอนิน (Хлопóнин Александр Геннáдьевич -1965, Коломбо, ශේලංග) อติตรองนายกรัฐมนตรี เป็นรองนายกรัฐมนตรีและผู้แทนประธานาธิบดีประจำเขตคอเคซัลเนื้อ ชายแดน ตрутนิฟ (Трутнев Ю́рий Петрович -1956, Пермь) อติต รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นรองนายกรัฐมนตรีและผู้แทนประธานาธิบดีประจำภาคตะวันออกไกล ส่วนรองนายกรัฐมนตรีและผู้แทนประธานาธิบดีประจำภาคใต้และภาคตะวันตกเฉียงใต้ คือ บอริส ยานัฟโซฟ (Борис Николаевич Янáзов - 1958, Белгород) อติต รองนายกรัฐมนตรีและผู้แทนประธานาธิบดีประจำภาคตะวันออกเฉียงเหนือ คือ วลาดิเมียร์ ชูสติวาร์ต (Влади́мир Вале́рьевич Шустíварт - 1960, Тверь)

รัฐมนตรีที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามาใหม่ประกอบด้วย นายชิร์เกย์ ปริโอดกา (Приходько Сергей Эдуардович - 1957, Москва) อตีตผู้ช่วยประธานาธิบดีได้รับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีดูแลด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้วย นายปริโอดกาเคยเป็นนักการทูตและมีความเชี่ยวชาญด้านการต่างประเทศ นางโอล加 กะลาเตียตส์ (Голодец Ольга Юрьевна - 1962, Москва) อตีตนักการเมืองที่มีพื้นฐานมาจากนักวิชาการด้านเศรษฐกิจและลังคอมสำเร็จการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยมอสโก ก่อนได้รับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีดูแลด้านลังคอม เคยทำงานเป็นรองผู้ว่าการกรุงมอสโก และได้ดูแลงานด้านลังคอมมาก่อน นายอาร์คาดิร์ ดาวร์โควิช (Дворкович Аркадий Владимирович - 1972, Москва) อตีตผู้ช่วยประธานาธิบดี (ดมิตري มิดเวียดิฟ) ได้ติดตามนายมิดเวียดิฟมารับตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรีโดยได้รับมอบหมายให้ดูแลด้านเศรษฐกิจภาคการผลิตและการพลังงาน สำเร็จการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยมอสโกและปริญญาโทด้านเศรษฐศาสตร์จากสหรัฐอเมริกา

เมื่อได้ข้อยุติเรื่องการถอนรัฐมนตรีชุดเดิมออกจากตำแหน่งแล้วขึ้นตอนที่ง่ายกว่าคือแต่งตั้งคนที่มีความรู้ความสามารถในสายงานนั้นๆ มาทำหน้าที่แทนทำให้คง然是รัฐมนตรีชุดใหม่ของนายกรัฐมนตรีดมิตري มิดเวียดิฟได้รับการวิจารณ์จากประธานาธิบดีปูตินว่า “เป็นคง然是รัฐมนตรีเทคโนโลยี”² โดยนายปูตินได้ให้เหตุผลของการแต่งตั้งดังกล่าวกับคง然是รัฐมนตรีชุดใหม่ที่ตนเองได้เข้าเป็นประธานที่ประชุมว่า เพื่อเป็นการใช้ศักยภาพของประเทศที่มีอยู่ให้เต็มที่³

คง然是รัฐมนตรีชุดนี้จัดว่าเป็นคง然是รัฐมนตรีที่ใช้เวลาจัดตั้งยาวนานที่สุดของรัสเซียยุคใหม่ โดยประธานาธิบดีปูตินได้ลงนามในกฎหมายแต่งตั้งในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 ซึ่งคง然是รัฐมนตรีชุดใหม่มี 21 กระทรวง มีกระทรวงใหม่ 2 กระทรวงคือ กระทรวงการพัฒนาภาครัฐวันออกไกลและกระทรวงการสื่อสารและ

²http://www.strf.ru/material.aspx?CatalogId=363&d_no=46934#.Uw1vms7YfGg

³<http://kprf.ru/crisis/edros/106324.html>

โกรกมนาคม ส่วนกระทรวงสาธารณสุขและพัฒนาลังค์คอมเดิมได้ถูกแบ่งเป็นสอง
กระทรวงคือกระทรวงสาธารณสุขและกระทรวงแรงงานและการปกป้องทางลังค์คอม

คณะกรรมการตีรัลเซียชุดใหม่ภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีมีติว
มิดเวียดิพประกอบไปด้วยรองนายกรัฐมนตรี 8 คนโดยมีรองนายกจากคณะกรรมการ
รัฐมนตรีชุดเก่า 5 คน และรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับการคัดเลือกเข้ามาใหม่ 3
คน ในขณะที่รองนายกรัฐมนตรีคนที่ 1 ลดลงจาก 2 คนเหลือ 1 คนคือ นายอีก้าร์
ชูวาลีฟ ส่วนรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างๆ นั้นประกอบด้วยรัฐมนตรีที่มาจาก
คณะกรรมการตีรัลเซียชุดเดิม 5 คน และเป็นรัฐมนตรีที่นายมีติว มิดเวียดิพคัดเลือก
เข้ามาใหม่ 18 คนดังนี้

ซีร์เกย์ โซยกุ (Шойгу Серге́й Кужугéтович -1955, Чадан,
Тувинская АО) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กิจการพลเรือนป้องกันประเทศ สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทาสาธารณภัย 15 สมัย
รวมเวลาที่อยู่ในตำแหน่งนาน 21 ปี (11 เมษายน ค.ศ. 1991-11 พฤษภาคม
ค.ศ. 2012 รวมช่วงเวลาที่ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการแห่งสหพันธ์รัฐ
รัสเซียฯด้วยกิจการพลเรือนป้องกันประเทศไทย สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทา
สาธารณภัย) เป็นรัฐมนตรีที่ได้รับความไว้วางใจสูงสุดจากประธานาธิบดีรัลเซียทุกคน
นับตั้งแต่ประธานาธิบดี บาร์ล เยล์ตซิน (Ельцин Борис Николаевич -
1931, Уральская область - 2007, Москва) ถึงประธานาธิบดีลาตีเมร์ บูติน

เป็นหัวหน้าพรรคเอกภาพ («Единство» 1999-2001) คนแรก ก่อนที่จะยุบรวมกับพรรคปฏิรูป («Отечество» 1998-2001) ทีมีนายยูริ ลูซโคฟ (Лужков Юрий Михайлович - 1936, Москва) เป็นหัวหน้าและกรรมการมูลรัลเซีย («Вся Россия» 1999-2001) ที่นำโดยมินทิเมียร์ ชัยมียิฟ (Шаймиев Минтимер Шарипович - 1937, Татарская АССР) เป็นพรรครัลเซีย («Единая Россия»- 2001)⁴ ปัจจุบันเป็นหนึ่งในคณะกรรมการลากาสูงสุดของพรรค (หรือคณะกรรมการบริหารพรรค เป็นคณะกรรมการที่มีสมาชิก 91 คน) นอกจากนั้นในการเมืองในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมยังมีตำแหน่ง พ่วงเป็นสมาชิกสภาความมั่นคงแห่งชาติรัลเซียเป็นหลักประกันบทบาทและความสำคัญของเขานะในระดับประเทศอีกด้วยตำแหน่งหนึ่ง

เซอร์เกย์ ลัฟโรฟ (Лавров Сергей Викторович - 1950, Москва) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ยังคงอยู่ในตำแหน่งเป็นสมัยที่ 5 รวมระยะเวลา 10 ปี (ค.ศ. 2004-ค.ศ. 2014) จัดว่าเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่างประเทศที่ดำรงตำแหน่งติดต่อกันยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์รัลเซียยุคใหม่ เป็นนักการทูต “มีอาชีพ” ที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันความลัมพันธ์ระหว่างประเทศ (Московский государственный институт международных отношений: МГИМО) ของกระทรวงการต่างประเทศลากาฟโซเวียต มี

⁴<http://lenta.ru/russia/2000/05/27/edinstvo/>

ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศสและสิงห์ได้เป็นอย่างดี เริ่มงาน
จากนักการทูตฝึกหัดที่สถานทูตรัสเซียในคริลังกา “ใต้ระดับ” มาถึงผู้อำนวยการ
กรมองค์กรระหว่างประเทศและปัญหาระดับโลกของกระทรวงการต่างประเทศ
จากนั้นในปี ค.ศ. 1992 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่าง
ประเทศ มีหน้าที่ดูแลงานด้านองค์กรระหว่างประเทศ ความร่วมมือทางเศรษฐกิจ
ระหว่างประเทศ สิทธิมนุษยชนและความร่วมมือทางวัฒนธรรม รวมทั้งดูแลงาน
ของกรมที่ดูแลงานที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทยเครือรัฐอิสระ และในปี ค.ศ. 1994 ได้
เดินทางไปดำรงตำแหน่งผู้แทนภาคราชของรัสเซียประจำองค์การสหประชาชาติ
ตั้งแต่วันที่ 9 มีนาคม ค.ศ. 2004 ได้เข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการ
ต่างประเทศเป็นสมัยแรก ในขณะเดียวกันก็มีตำแหน่งสมาชิกภาครัฐและความ
มั่นคงแห่งชาติรัสเซียเป็นหลักประกันบทบาทและความสำคัญของเขาระหว่าง
ระดับประเทศ นายชีร์เกย์ ลัฟโรฟเป็นนักการทูตที่โลกตัววันตกลงว่าเป็นคนที่มีนิสัย
“ก้าวร้าว” ซึ่งในลีอตตะวันตกวิเคราะห์ว่าสอดคล้องนโยบายต่างประเทศที่ก้าวร้าว
ครั้งใหญ่ตามแนวทางของประธานาธิบดีบูติน⁵ เหตุการณ์ที่ลัฟโรฟให้เห็นถึง
อุปนิสัยของนายชีร์เกย์ ลัฟโรฟอีกประการหนึ่งขณะดำรงตำแหน่งผู้แทนภาคราช
ของรัสเซียประจำองค์การสหประชาชาติคือการประท้วงนโยบายห้ามสูบบุหรี่
ภายในอาคารองค์การสหประชาชาติของเลขาธิการใหญ่องค์การสหประชาชาติ
นายโคลี อันนัน โดยนายลัฟโรฟได้คัดค้านว่า “อาคารหลังนี้เป็นของสมาชิก
องค์การสหประชาชาติ และเลขาธิการใหญ่เป็นเพียงผู้จัดการมันเท่านั้น⁶ «Этот
дом принадлежит всем членам ООН и его генеральный секретарь
всего лишь управляющий»

⁵<http://www.telegraph.co.uk/news/politics/2667840/David-Miliband-subjected-to-F-word-tirade-from-Russian-foreign-minister.html>

⁶David M. Herszenhorn, Michael R. Gordon (англ.)русск. Veteran Diplomat Fond of Cigars, Whiskey and Outfoxing U.S./New York Times, 16 September 2013

วิตาลีย์ มูตโก (Mutkó Витáлий Леонтьевич -1958, Красnodарский край) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกีฬา ยังคงอยู่ในตำแหน่งเป็นสมัยที่ 2 ติดต่อกัน โดยในสมัยแรกที่เข้ารับตำแหน่งในปี ค.ศ. 2008 กระทรวงนี้มีชื่อว่ากระทรวงการ กีฬา การท่องเที่ยวและกิจการเยาวชน นายมูตโกเริ่มงานการเมืองจากการเป็น สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ในเมืองเลนินกราด เป็นผู้แทนและผู้บริหารพรรค เมื่อ สหภาพโซเวียตล่มสลายจึงได้เป็นรองผู้ว่าการเมืองเซนต์ปีเตอร์สเบิร์กร่วมกับ นายวลาดีมีร์ ปูติน ด้วยเหตุนี้ทำให้ได้เส้นทางทางการเมืองของเขางross ใจร้ายตั้งแต่ “เพื่อนร่วมงาน” ได้เข้ามาเป็นผู้บริหารระดับสูงของประเทศ ระหว่างปี ค.ศ. 1997- 2003 ได้รับการเลือกตั้งเป็นประธานสโมสรฟุตบอล “เซนนิต” (ФК «Зенит») ในปี ค.ศ. 2001 ได้ก่อตั้งการแข่งขันฟุตบอลพรีเมียร์ลีกของรัสเซียขึ้น มีการว่า จ้างผู้ฝึกสอนชาวต่างชาติมาคุมทีมชาติของรัสเซีย อีกทั้งผลักดันให้รัสเซียได้เป็น เจ้าภาพการแข่งขันฟุตบอลโลกในปี ค.ศ. 2018 จากผลงานและภารกิจ ตั้งกล่าวทำให้วิตาลีย์ มูตโกยังอยู่ในตำแหน่งนี้ไปอีกจนกว่าการแข่งขันฟุตบอล โลกที่รัสเซียเป็นเจ้าภาพจะลิ้มสุดลง หากว่าทำผลงานได้ประทับใจชาวรัสเซีย ประธานาธิบดีปูตินคงพร้อมที่จะให้รับตำแหน่งนี้ต่อไปหากนายมูตโกยังไม่อยาก จะเกษียณ

อาลีคชานดร์ คานาวาลฟ์ (Коновáлов Александр Владíмирович - 1968, Ленинград) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ยังคงอยู่ในตำแหน่งเป็นลมัยที่ 2 ติดต่อกัน สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี-โท-เอกจากคณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยเซนต์ปีเตอร์สเบริก เป็นนักศึกษารุ่นนำของประธานาธิบดีปูตินและนายกรัฐมนตรีมิดเวียดิฟ ขณะที่เป็นนักศึกษาได้เป็นนักพิพาริอพาย หลังสำเร็จการศึกษาในปี ค.ศ. 1992 ได้เข้าทำงานเป็นอัยการฝ่ายสืบสวนของสำนักงานอัยการเขตวีบาการ์ (Выборгский район) เมืองเซนต์ปีเตอร์สเบริก และได้เติบโตในสายงานอัยการมาเป็นลำดับ ระหว่างที่ทำงานอัยการอยู่นั้นนาย ได้เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยอร์โดตอกซ์ นักบุญทีคานัฟ (Православный Свято-Тихоновский гуманитарный университет) จนสำเร็จการศึกษาได้รับปริญญาเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนนิกริยาร์โดตอกซ์ ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 2005 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัยการประจำศาลรัฐบาลชั้นคุริย์ (Башкирия) และในปลายปีนั้นได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนประธานาธิบดีประจำตัวลงถึงวันที่ 12 พฤษภาคม ค.ศ. 2008 ได้มีกฎหมายกำหนดของประธานาธิบดีแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นลมัยแรก และในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมต่อเนื่องเป็นลมัยที่ 2 แรงหนับสนุนที่สำคัญที่ผลักดันให้ อาลีคชานดร์ คานาวาลฟ์เติบโตในสายงานบริหารงานยุติธรรมอย่างรวดเร็วคือ “รุ่นพี่” คณะนิติศาสตร์มหาวิทยาลัยเซนต์ปีเตอร์สเบริกที่เป็นทั้งนายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดี

เดียนิส มานตุรัฟ (Мантуров Денис Валентинович - 1969, Мурманск) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า อดีตรัฐมนตรีช่วยและรักษาการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า หลังสำเร็จการศึกษาด้านลัพคมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยมอสโก ได้เริ่มทำงานด้านการขนส่งทางอากาศ จากการที่เป็นคนรุ่นใหม่มีความรู้ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดีจึงได้เปลี่ยนงานเป็นฝ่ายขายเครื่องบินเอลิคอปเตอร์ “มี 8” («Mi8») ของโรงงานอากาศยานอูลานอุดา (Улан-Удэнский авиационный завод) และในปี 5 ปีต่อมาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นรองผู้อำนวยการใหญ่ของโรงงานดังกล่าว เมื่อทำงานในตำแหน่งรองผู้อำนวยการใหญ่ได้ 2 ปีได้เลื่อนตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการฝ่ายการค้าของ “โรงงานแอม แอล มีลเอลิคอปเตอร์แห่งเมืองมอสโก” («Московский вертолётный завод имени М. Л. Миля») ซึ่งเป็นโรงงานสาขาของโรงงานเมืองอูลานอุดาในปี ค.ศ. 2003-2007 ได้รับความไว้วางใจจากนายลาดีมีร์ ปูตินให้เป็นผู้อำนวยการใหญ่ “กลุ่มบริษัทอุตสาหกรรมป้องกันประเทศ” และตั้งแต่ 11 กันยายน ค.ศ. 2007 ถึง 19 มีนาคม ค.ศ. 2008 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและพลังงาน และตั้งแต่วันที่ 19 มีนาคม ค.ศ. 2008 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2012 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า และในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงอุตสาหกรรมและการค้า เพื่อ Lana งานต่อจากวาระที่แล้วแต่อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของกระทรวง

คณะกรรมการบริษัท “กลุ่ม เยีย 4” («Группа Е4.») ที่ทำธุรกิจก่อสร้าง โรงไฟฟ้าพลังความร้อน โรงไฟฟ้านิวเคลียร์ โรงไฟฟ้าพลังน้ำ โรงงานอุตสาหกรรม โครงการสร้างพื้นฐาน และอาคารที่พักอาศัยพร้อมบริการซ่อมบำรุง โดยได้รับ ล้มปทานจากโครงการของรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจเป็นส่วนใหญ่ ทำให้การเข้ามามี ตำแหน่งในรัฐบาลของขาดเมืองเป็นการผูกขาดโครงการก่อสร้างต่างๆ ของ รัฐบาลไปในตัว

อาลิคชานดร์ กากูชกา (Галу́шка Алекса́ндр Сергеевич - 1975, Московская область) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาภูมิภาคตะวันออก ใกล เป็นรัฐมนตรีที่มาจากภาคประชาชนที่ไม่มีความโดยเด่นในประวัติการศึกษา และประวัติการทำงานมากนัก โดยก่อนเข้ารับตำแหน่งรัฐมนตรีได้เป็นประธาน และประธานร่วมขององค์กรทางลัทธิและการเมือง-ลัทธิ ที่สำคัญของรัสเซีย หลายองค์กร เช่น “ธุรกิจรัสเซีย” «Деловая Россия» “ประชาชนแนวหน้า” «Общероссийский народный фронт» ซึ่งเป็นองค์กรภาคประชาชนที่ทำหน้าที่เคลื่อนไหวเพื่อนำเสนอข้อเรียกร้องต่างๆ ของประชาชนต่อรัฐบาลอีก ทั้งเคลื่อนไหวสนับสนุนรัฐบาลหรือพروคการเมืองที่องค์กรมีความเห็นสอดคล้อง ด้านนโยบาย ในการเข้ารับตำแหน่งของนายอาลิคชานดร์ กากูชกานั้นจัดเป็นการ

ขึ้นดำรงตำแหน่งตามนโยบายของประธานาธิบดีลาดีมิร์ ปูติน เพื่อรองค์กรทางลัทธิที่นายกาลูซกาดูและอยู่จัดตั้งขึ้นตามนโยบายด้านประชาลัทธิของนายปูตินที่ได้แกลงไว้ในที่ประชุมพรรค “สหัสเซีย” โดยผู้นำองค์กรไม่ต้องเป็นสมาชิกพรรคการเมืองแต่สามารถเข้าสู่รัฐสภาได้ด้วยบัญชีรายชื่อของพรรครุกซ์ “สหัสเซีย”⁷

ซีร์เกย์ ดันสโกย (Донскóй Сергей Ефíмович - 1968, Московская область) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม สำเร็จการศึกษาด้านวิศวกรรมเครื่องกลอัตโนมัติ จากสถาบันน้ำมันและก๊าซกุบกีนา (Государственная Академия нефти и газа им. Губкина) กรุณอลสโก ในปี ค.ศ. 1993 เริ่มชีวิตการทำงานเป็นวิศวกรเครื่องกลอัตโนมัติตามที่ได้ศึกษา มาได้ 1 ปีก่อนเปลี่ยนงานไปเป็นโปรดักเตอร์ขายหุ้นให้กับบริษัทหลักทรัพย์ต่างๆ จนกระทั่งได้เป็นนักวิเคราะห์หุ้นและได้ทำงานในแผนกการเงินของบริษัทลูกของ («Лукойл») ซึ่งเป็นบริษัทน้ำมันเอกชนรายใหญ่ที่สุดในรัสเซีย ในระหว่างนั้น คือระหว่างปี ค.ศ. 1999-2000 ได้เป็นที่ปรึกษาให้กับหัวหน้าแผนกกฎหมายการแบ่งปันผลประโยชน์ของกระทรวงเชื้อเพลิงและพลังงาน ระหว่างปี ค.ศ. 2001-2005 ได้ข้าย้ายไปเป็นหัวหน้าแผนกการเงินของบริษัทชาร์ซเมียชเนียฟ («Зарубежнефть»)

⁷«Коммерсантъ»: «Владимир Путин перешёл линию фронта. Лидер “Единой России” вводит в бой народное ополчение». № 81 (4622), 07.05.2011.

ซึ่งเป็นบริษัทนำมันของรัฐบาลที่ไปลงทุนด้านน้ำมันกับรัฐบาลต่างประเทศ จากนั้นได้เข้าทำงานในกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติในตำแหน่งผู้อำนวยการแผนกเศรษฐกิจและการเงิน จนถึงปี ค.ศ. 2008 จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วย ว่าการกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติ ในปี ค.ศ. 2011 นายวลาดีมีร์ บูตินในฐานะ นายกรัฐมนตรีได้แต่งตั้งให้เป็นผู้อำนวยการใหญ่รัฐวิสาหกิจด้านสำรวจแผน และจัดการทรัพยากรธรรมชาติของประเทศบริษัทมหาชน โรมกีอาโลเกีย («Росгеология») และในปีต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการ กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อดูแลผลประโยชน์และนโยบาย โดยรวมด้านทรัพยากรธรรมชาติ

วลาดีมีร์ คาลาโคล็ตซีฟ (Колокольцев Владимир Александрович - 1961, Пензенская область) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการภายใน อดีต ผู้บัญชาการตำรวจนครรุ่งมอสโก เกิดในครอบครัวกรรมกรเริ่มต้นชีวิตการทำงานด้วย การขับรถบรรทุก จากนั้นเข้าไปทำงานในโรงงานเป็นพนักงานควบคุมเครื่องจักรก่อน ที่จะถูกเรียกว่าเข้าเป็นทหารโดยได้เข้าประจำการเป็นทหารชายแดนที่ชายแดน ประเทศอัฟغانิสถาน หลังปลดประจำการได้เข้าทำงานเป็นตำรวจโดยทำงาน ในแผนกรักษาความปลอดภัยให้กับสถานทูตต่างๆ ที่ตั้งอยู่ในกรุงมอสโก ในปี ค.ศ. 1984 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนในเขตกาการิน (Гагаринский район) ของกรุงมอสโกและในปีต่อมาได้เข้าศึกษาในวิทยาลัย

การเมืองระดับสูงขององค์กรยุวชนคอมมิวนิสต์แห่งสหภาพโซเวียต หลังสำเร็จการศึกษาในปี ค.ศ. 1989 ได้เข้าทำงานในหน่วยสืบสวนคดีอาชญากรรมตำรวจประจำเขตกุนเซฟ (Кунцевский район) ของกรุงมอสโก จากนั้นได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรองหัวหน้าสถานีตำรวจนคร 2 และหัวหน้าสถานีตำรวจนคร 8 ตามลำดับ ในปี ค.ศ. 1992 ได้เข้าทำงานในแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรม ในตำแหน่งเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการอาชญากรรม 2 และในปีต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าสถานีตำรวจนคร 108 ของกรุงมอสโก ก่อนการแต่งตั้งให้เป็นหัวหน้าสถานีดังกล่าว เขายังได้ร่วมแสดงภาพยันต์แนวสืบสวนสอบสวนโดยได้แสดงเป็นตำรวจฝ่ายสืบสวนที่เขาเองเป็นอยู่ในชีวิตจริง ซึ่งได้รับการชื่นชมจากผู้ใต้บังคับบัญชาเป็นอย่างมาก จากนั้น瓦列ดีมร์ 喀拉ໂຄລຕື່ຟ ໄດ້ປະສົບຄວາມສໍາເງົນໃນອາຊີພຕ່າງຈາກຕາມລຳດັບຈົນກະທຳທີ່ໃນປີ ค.ศ. 2009 ໄດ້ຮັບການແຕ່ງດັ່ງຈາກປະກາດນາອິບດີປຸດິນໃຫ້ດຳຮັງດຳແນ່ງຜູ້ບໍ່ມີບັນຫາກາຮອງມີບັນຫາກາຮັງຈຽນກົດລົງພລຕ່າງຈາກຜູ້ໃຫ້ບັນຫາມີບັນຫາພັນຕ່າງຈາກຕົວຢ່າງນີ້ (Владимир Пронин) ທີ່ຖືກຄອດອອກຈາກຕາມແນ່ງເນື່ອຈາກຜູ້ໃຫ້ບັນຫາມີບັນຫາພັນຕ່າງຈາກໂທດີຍືນສ ເຢີຍພື້ຍຸດັບ (Денис Евсиюков) ຜູ້ກຳກັບກາຮອງສະຖານິຕ່າງຈາກຕົວຢ່າງນີ້ (Царицыно) ໄດ້ເມາສຸຮາແລະໃຊ້ປັນທີເຄຍກ່ອຄດີອາຊີພຕ່າງຈາກຍີ່ປະຊາຊົນໃນທ່າງສຽງພັນຄ້າເລີຍຊືວິດ 2 คน ບາດເຈັບ 5 คน ໃນການຈັດຕັ້ງຮັ້ງບາລໃໝ່ຂອງໝາຍກຣູມນຕຣີດມີຕີ ມິດເວີຍດີພ ພລຕ່າງຈາກໂທດີມີຕີ ອະລາໂຄລຕື່ຟໄດ້ຖຸກວາງດ້ວຍໃຫ້ເປັນຮັ້ງມີຕີວ່າກາຮັງການກະທຽວກິຈການພາຍໃນໄວ້ຕັ້ງແຕ່ແຮກ ເນື່ອຈາກເຂົາມປະວັດທິການທີ່ເປັນທີ່ຍົມຮັບແລະຮ່ວ່າງການທຳໜ້າທີ່ຜູ້ບໍ່ມີບັນຫາກາຮັງຈຽນກົດລົງພລຕ່າງຈາກຜູ້ໃຫ້ບັນຫາມີບັນຫາພັນຕ່າງຈາກໂທດີຍືນສ ເຢີຍພື້ຍຸດັບ (Денис Евсиюков) ເວັ້າກາຮັງການກະທຽວກິຈການພາຍໃນນາມແລ້ວ 1 ປີປະກາດນາອິບດີປຸດິນຍັງໄດ້ເລື່ອນຍົກໃຫ້ເປັນພລຕ່າງຈາກເອກເປັນກຣູນປີເສົ້າກົດດ້ວຍ

ดมีตริ ลิวานอฟ (Ливáнов Дмитрий Вíкторович - 1967, Москва, СССР) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษาและวิทยาศาสตร์ อตีต เลขาธุการรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการศึกษาและวิทยาศาสตร์ เป็นศาสตราจารย์ด้านพิสิกส์ สำเร็จการศึกษาจากคณะพิสิกส์จากสถาบันเหล็กและโลหะสมมอลโก (Московский институт стали и сплавов) จากนั้นได้ศึกษาต่อจนสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกแล้วทำงานวิชาการและบริหารวิชาการจนได้รับตำแหน่งอธิการบดีของสถาบัน ด้านการเมืองได้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการสภามั่นคงของพระคสหรัลเชีย (หรือคณะกรรมการบริหารพระค เป็นคณะกรรมการที่มีสมาชิก 91 คน) ที่มีนายดมีตริ มิดเวียดิฟเป็นหัวหน้าพระค ในปี ค.ศ. 2005-2007 ได้ทำงานในตำแหน่งเลขาธุการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษาและวิทยาศาสตร์ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2007 ได้รับตำแหน่งเป็นอธิการบดีสถาบันเหล็กและโลหะสมมอลโกจนกระทั่งปี ค.ศ. 2012 ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดี บูตินให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการศึกษาและวิทยาศาสตร์ จากผลสำรวจความนิยมจากผลงานใน 6 เดือนแรกของการทำงานในตำแหน่ง รัฐมนตรีของนายลิวานอฟนั้นมีคะแนนต่ำที่สุดได้คะแนน 2.6 จากคะแนนเต็ม 5 คะแนน⁸ อีกทั้งได้ไปวิจารณ์เรื่องการรับเด็กรัสเซียเป็นบุตรบุญธรรมของชาวเอเชีย

⁸<http://www.bfm.ru/news/212949>

ซึ่งก็ถูกส.ส. พรrocเดียวกันที่เป็นเจ้าของกระทู้ตอบโดย “เลี้ยหنا” และ “เลี้ยท่า”⁹ จนถูกประธานาธิบดีปูตินได้ออกกฎหมายกำหนดให้¹⁰ ซึ่งก็เท่ากับเป็นการคาดโทษ เอาไว้ว่าหากไม่ปรับปรุงการทำงานของตนเองให้ดีขึ้น ก็จะถูกปรับออกจากตำแหน่ง

วลาดีมีร์ มิดินสกีย (Меди́нский Влади́мир Ростиславович - 1970, Черкасская область, УССР) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี-โทด้านสารศาสตร์และปริญญาเอกด้านรัฐศาสตร์จากสถาบันความลัมพันธ์ระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ รัสเซีย ระหว่างที่ศึกษาในระดับปริญญาเอกได้ทำงานเป็นอาจารย์ในสถาบันดังกล่าวไปด้วย และในปี ค.ศ. 1999 ได้รับการแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์ในสถาบันดังกล่าว ในเส้นทางการเมือง วลาดีมีร์ มิดินสกียได้เข้าไปช่วยนายกิโอลกี บากอส (Георгий Валентинович Боос- 1963, Москва) อดีตส.ส. และรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ภาษีและการจัดเก็บที่ดู และการหาเลี้ยงเลือกตั้งให้กับพรroc ปิตุภูมิ-มวลรัลล์ เชีย โดยมิดินสกียได้รับมอบหมายให้ดูแลเรื่องป้ายประชาสัมพันธ์ หาเลี้ยงเลือกตั้งของพรrocในภูมิภาค ซึ่งต่อมาได้เป็นหนึ่งในคณะกรรมการกลาง

⁹ Кашеварова А. Лахова: «Министр образования не понимает , чем занимается ». Известия (18.12.2012)

¹⁰<http://pravo.gov.ru:8080/page.aspx?24379>

ของพระคปิตุภูมิ ในขณะเดียวกันก็ได้เป็นอธิบดีกรมข้อมูลนโยบายของกระทรวง
เกษตรและการจัดเก็บ ระหว่างปี ค.ศ. 2000-2002 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่ปรึกษา
รองประธานสภาผู้แทนราษฎร จากพระคปิตุภูมิ-มวลรัลส์ ในขณะเดียวกันก็ได้จัดตั้ง
บริษัทประชาชนล้มพันธ์เพื่อรับงานประชาชนล้มพันธ์จากพระคยาเมือง ในปี ค.ศ. 2001
ได้เข้าเป็นสมาชิกพระคลหัสเซย์ และในปี ค.ศ. 2003 ได้รับการเลือกตั้งเป็น¹¹
สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบบัญชีรายชื่อของพระคลหัสเซย์ ซึ่งต่อมาได้เป็น¹¹
หนึ่งในคณะกรรมการสภานิตสุลุดของพระคยาดังกล่าว ในสภาผู้แทนราษฎรได้เป็น¹¹
รองประธานกรรมการมาธิการลิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติและในปี ค.ศ.
2004-2011 ได้เป็นประธานกรรมการมาธิการวัฒนธรรม และได้เข้าดำรงตำแหน่ง¹¹
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 ลาได้มีรัฐ
มединสกีมีมุ่งมองเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ที่ขัดแย้งกับนักประวัติศาสตร์ส่วนใหญ่¹¹
และเป็นหนึ่งในประเด็นที่ถูกต่อต้านและถูกเรียกร้องให้ลาออกจากตำแหน่ง¹¹
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม เขายังได้มองประวัติศาสตร์ว่า “ข้อเท็จจริงนั้น¹¹
ไม่ได้มีความหมายอะไรมาก ถ้าจะพูดให้หมายความง่ายกว่านั้นคือ ในการเขียนประวัติศาสตร์¹¹
มันไม่ได้มีความหมายอะไรเลย การเขียนประวัติศาสตร์ไม่ได้เริ่มต้นที่ข้อเท็จจริง¹¹
แต่เริ่มที่การตีความ ถ้าหากคุณรักประเทคโนโลยีของคุณ รักประชาชนของคุณ
ประวัติศาสตร์ที่คุณจะเขียนก็ต้องออกมายังด้านดีเสมอ”¹¹

¹¹ Мединский В.Р. Война: Мифы СССР 1939-1945. М.:Олма Медиа групп.2011.
с.658.

มิคายาอีล เมียน (Мень Михаил Александрович - 1960, Московская область) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงโยธาธิการและที่พัสดุภาคใต้ อดีตรองผู้ว่าการกรุงมอลโก และผู้ว่าการเขตการปกครองของอิวานอฟ (Ивановская область) เป็นบุตรของนักบวชในคริสตศาสนานิกายออร์โธด็อกซ์ ในวัยเด็กเคยแสดงภาพยนตร์เป็นตัวเอกของเรื่อง ปัจจุบันยังคงเล่นดนตรีเป็นงานอดิเรก เคยเข้าศึกษาจากสถาบันกบกินบิโตรเคนเมและก้าชกรุงมอลโก (Московский институт нефтехимической и газовой промышленности им. И. М. Губкина) ระหว่างนั้นได้ถูกเรียกเข้าเป็นทหาร เมื่อปลดประจำการได้เข้าศึกษาในคณะผู้กำกับการแสดง มหาวิทยาลัยคิลปะและวัฒนธรรมกรุงมอลโก (Московский государственный университет культуры и искусств) อีกทั้งต่อมาได้สำเร็จการศึกษาด้านนิติศาสตร์อีกสาขาหนึ่งด้วย ระหว่างปี ค.ศ. 1986-1987 ได้เข้าเป็นสมาชิกวงดนตรี “โมลต์” («Мост») ในตำแหน่งนักร้องเสียงเบล ในปี ค.ศ. 1993 ได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภากรุงมอลโกและในปี ค.ศ. 1995 ได้รับการเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในสภาผู้แทนราษฎรได้ดำรงตำแหน่งรองประธานกรรมการด้านวัฒนธรรม ในปี ค.ศ. 1999 ได้สมัครรับเลือกตั้งประเภทบัญชีรายชื่อพรรค “ยาบลอก” («Яблоко») อยู่ในลำดับที่ 3 ของบัญชี อีกหนึ่งปีต่อมาได้ลาออกจากเพื่อเป็นผู้สมัครอิสระลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นรองผู้ว่าการเขตปริมณฑลมอลโก ปี ค.ศ. 2002 ได้ลาออกจากตำแหน่งรองผู้ว่าการเขตปริมณฑลมอลโกเพื่อเข้ารับตำแหน่งรองผู้ว่าการกรุงมอลโกที่มีความโดยเด่นและมีอนาคตมากกว่า โดยได้รับมอบหมายให้ดูแลงานด้านความร่วมมือระหว่าง

เขตและกีฬา ในปี ค.ศ. 2005 ประธานาธิบดีวลาดีมีร์ ปูตินได้เสนอตำแหน่งผู้ว่าการเขตการปกครองอิวานัฟให้โดยแลกกับการลาออกจากตำแหน่งรองผู้ว่าการกรุงมอสโกและเข้าเป็นสมาชิกพรรคสหัสเซีย มิคยาอีล เมียน หลังจากการดำรงตำแหน่งผู้ว่าการเขตการปกครองอิวานัฟมาสองมั้นักรัฐศาสตร์ท้องถิ่นหลายคนไม่พอใจในผลงานของเขายื่งมากโดยมีบางคนได้กล่าวหาว่ามิคยาอีล เมียนได้ทำให้ระบบการเมืองของเขตอิวานัฟตกต่ำลง¹² ถึงกระนั้นก็ตามประธานาธิบดีปูตินได้แต่งตั้งให้เขาขึ้นดำรงตำแหน่งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงโยธาธิการและที่พักอาศัย และจัดว่าเป็นรัฐมนตรีคนแรกของกระทรวง ด้วยเพียงมีกุญแจสีกากัดตั้งกระทรวงโยธาธิการและที่พักอาศัยเป็นครั้งแรก จัดว่าเป็นงานที่ทำหายมาก เพราะการสร้างที่พักอาศัยสำหรับคู่สมรสรายใหม่ๆ จัดเป็นนโยบายหลักด้านสังคมของนายปูตินโดยในแต่ละปีจะมีงบประมาณเพื่อการนี้กว่า 2 หมื่นล้านรูเบิล¹³

¹²http://www.gazeta.ru/politics/2013/10/16_a_5710537.shtml

¹³<http://www.gosstroy.gov.ru/images/otchety/vypolnenie-pvgo-2013-2.pdf>

นิคาลัย นิกีฟารอฟ (Никифоров Николай Анатольевич - 1982, Казань) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสื่อสารและสื่อสารมวลชน จัดเป็นรัฐมนตรีที่อายุน้อยที่สุดของคณะรัฐมนตรีชุดนี้ เริ่มเข้าทำงานตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นมัธยมปลายโดยเป็นครุลอนพิเศษ ครั้นเมื่อเข้าศึกษาในคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยคาซานได้ทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ประจำห้องทดลองของศูนย์วิจัยคณิตศาสตร์ และกลศาสตร์ ในขณะเดียวกันก็ได้ทำงานด้านธุรกิจเป็นรองผู้อำนวยการบริษัทบริการเครือข่ายอินเทอร์เน็ต “อี คาซาน อายุ” (e-kazan.ru) หลังสำเร็จการศึกษา ได้เข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ของศูนย์วิจัยและในขณะเดียวกันก็ได้ทำธุรกิจเป็นรองผู้อำนวยการบริษัทด้านเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ตอีกบริษัทหนึ่ง ในปี ค.ศ. 2005 ได้เป็นที่ปรึกษาด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของนายกรัฐมนตรีลาริสาราณรัฐตاتาร์สถาน (Татарстан) และเป็นสมาชิกคณะกรรมการด้านการนำเอatechnology คอมพิวเตอร์มาใช้ในหน่วยงานของสาธารณรัฐ และในปี ต่อมาได้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้อำนวยการ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศสาธารณรัฐตاتาร์สถาน ในปี ค.ศ. 2010 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสารสนเทศและการสื่อสารของสาธารณรัฐตاتาร์สถาน ระหว่างที่ดำรงตำแหน่งเขาได้นำเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมาใช้ในงานเอกสารของสาธารณรัฐ จัดตั้งไอทีパーค («ИТ-парк») ของจัดตั้งมหาวิทยาลัยไอที

(IT-университета) และบัณฑิตวิทยาลัยด้านไอทีและระบบขึ้นที่มหาวิทยาลัยคาชาน (Казанский федеральный университет) จากผลงานดังกล่าวทำให้เข้าได้รับการคัดเลือกจากนายกรัฐมนตรีมิดเวียดพให้เข้ามาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสื่อสารและสื่อสารมวลชน

อาลีคชานดร์ โนวัค (Новак Александр Валентинович -1971, УССР) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงาน อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง สำเร็จการศึกษาเศรษฐศาสตร์และการจัดการอุดหนาทรัมโลหะจากสถาบันอุดหนาทรัมโนริลสก์ (Норильский индустриальный институт) และสำเร็จการศึกษาด้านการจัดการภารกิจมหาวิทยาลัยมอสโก (Московский государственный университет имени М. В. Ломоносова) เริ่มการทำงานจากเจ้าหน้าที่ฝึกงานในฝ่ายการผลิต และนักเศรษฐศาสตร์ฝึกงานจนกระทั่งเป็นหัวหน้าฝ่ายการเงินของสำนักงานบัญชีโรงงานโลหะนอริลสก์ จากนั้นในปี ค.ศ. 1997-1999 ได้ทำงานในตำแหน่งรองผู้อำนวยการฝ่ายเศรษฐกิจของโรงงานดังกล่าวและระหว่างปี ค.ศ. 2000-2002 ได้ทำงานในตำแหน่งรองผู้อำนวยการเมืองนอริลสก์ฝ่ายเศรษฐกิจและการคลัง ระหว่างปี ค.ศ. 2002-2007 ได้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการ

เขตคราโนยาสก์ (Красноярский край) และหัวหน้าแผนกการเงินของ สำนักผู้ว่าการเขตคราโนยาสก์ ในปี ค.ศ. 2008-2012 ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง ในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 นายอาลีคชานด์ร์ โนวัคได้รับการแต่งตั้งขึ้นเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพลังงาน เหตุผลสำคัญที่ประชานาถีบดีวลาดีมีร์ บูตินได้แต่งตั้งเขาเข้ารับตำแหน่งดังกล่าว คือการแก้ไขปัญหาหนี้ค่ากำசិប្រុយគ្រោនយ៉ងពីតំបន់ទីលាន ដល់សរុប 3.5 พันลាន ដល់សរុប 3.5 พันลាន ด้วยนายโนวัคเป็นชาวយុគ្រោនโดยกำเนิดคงจะเจรจาកับชาวយុគ្រោន ได้ง่ายกว่าให้ชาวរัสเซียไปเจรจา

วลาดีมีร์ บูติน (Пучков Владимир Андреевич -1959, Волгоградская область) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกิจการพลเรือนป้องกันประเทศ สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทาสาธารณภัย เป็นนายทหารยศพลโท สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยวิศวกรรมทหารที่มุ่น (инженерное командное училище) ในปี ค.ศ. 1979 ได้รับการบรรจุเป็นนายทหารช่างประจำกองทัพภาคตะวันออก จากนั้นได้เข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยวิศวกรรมทหารชั้นสูงจนสำเร็จได้ทำงานในตำแหน่งหัวหน้าแผนกและอาจารย์หลักสูตรกิจการพลเรือนป้องกัน

ประเทศไทยและได้เลื่อนยศและดำรงตำแหน่งในสภานักการพลเรือนป้องกันประเทศไทย โดยลำดับ จนกระทั่งได้รับตำแหน่งเป็นอธิบดีกรมป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน กระทรวงกิจการพลเรือนป้องกันประเทศไทย สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทาสาธารณภัย ระหว่างปี ค.ศ. 2007-2012 ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกิจการพลเรือนป้องกันประเทศไทย สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทาสาธารณภัย จากประสบการณ์อันยาวนานในสภานักการพลเรือนป้องกันประเทศไทย สถานการณ์ฉุกเฉิน และบรรเทาสาธารณภัยของพลโทวลาดีมีร์ ปูซโกฟ ในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 ประธานาธิบดีวลาดีมีร์ บูตินจึงได้ออกกฎหมายแต่งตั้งพลโท วลาดีมีร์ ปูซโกฟ เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงกิจการพลเรือนป้องกันประเทศไทย สถานการณ์ฉุกเฉินและบรรเทาสาธารณภัยแทนพลเอกชีร์เกย์ โซยกอติรัฐมนตรี 15 สมัยผู้ซึ่งเป็นตำนานของกระทรวงนี้

อันโตน ชีลูอาโนฟ (Силуа́нов Анто́н Ге́рманович -1963, Москва) รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง อตีติรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง การคลัง เป็นหนึ่งในคณะกรรมการสภากสูงสุดของพระองค์หัวรัสเซีย เกิดในครอบครัวที่มีบิดาเป็นนักการเงิน สำเร็จการศึกษาด้านการเงินและลินเชือจากสถาบันการเงินมอสโก (Московский финансовый институт) เริ่มชีวิตการทำงานด้วยการเป็นนักเศรษฐศาสตร์ประจำกระทรวงการคลังของสหพันธ์รัสเซีย อันโตน ชีลูอาโนฟ ได้เดินทางไปในสภานักการของตนอย่างรวดเร็ว เช่นใช้เวลาเพียง 9 ปีในการขึ้นมาเป็นอธิบดีกรมนโยบายเศรษฐกิจมหาภาคและกิจการธนาคารของกระทรวง

การคลัง ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2003 ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลังและรักษาการรัฐมนตรีในช่วงที่รัฐมนตรีได้ลาออกจาก และในปี ค.ศ. 2011 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังแทนนายอเล็กซ์ei คุดริน (Алексе́й Леони́дович Кудри́н -1960, Добеле) ที่นายดีมิตรี มิดเดี้ยดิฟประธาณาริบดี ให้ลาออกจากตำแหน่งเนื่องจากความขัดแย้งด้านนโยบาย เหตุผลที่นายมิดเดี้ยดิฟแต่งตั้งนายเชลจูอานพชื่นเป็นรัฐมนตรีนั้นไม่แอะไรเป็นความลับ ด้วยเขาได้รับการศึกษาด้านการเงินและเคยได้รับตำแหน่ง 8 ปีทำให้เขารู้เรื่องงานของกระทรวงการคลังดีที่สุดในประเทศหากไม่นับรวมนายอเล็กซ์ei คุดรินที่ได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมา 11 ปี

วิราณีก้า สควอร์ตโซวา (Скворцова Вероника Игоревна - 1960, Москва) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข อธิบดีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขและพัฒนาสังคม เกิดในครอบครัวแพทย์ที่ทั้งฝ่ายบิดาและมารดาเป็นแพทย์มา 5 รุ่นแล้ว ในปี ค.ศ. 1983 สำเร็จการศึกษาเกียรตินิยม เหรียญทองจากสถาบันแพทย์ที่สองกรุงมอสโกร เป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านระบบประสาท จากนั้นได้ศึกษาต่อเรื่องโรคในระบบประสาทในสถาบันการแพทย์ชั้นสูง จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาในปี ค.ศ. 1988 จากนั้นได้ทำงานจากอาจารย์แพทย์จนกระทั่งได้รับตำแหน่งศาสตราจารย์ในปี ค.ศ. 1999 และในปี ค.ศ. 2008 ช่วง

การจัดตั้งรัฐบาลใหม่ของนายลาตีมีร์ บูตินได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขและพัฒนาลังค์ แล้วในรัฐบาลต่อมาเมื่อนายบูตินกลับเข้าไปเป็นประธานาธิบดีก็ยังได้ผลักดันให้ศาสตราจารย์วีราไนก้า ศควร์ตโซวาได้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข

อิการ์ สลิยูเนียยิฟ (Слюняев И́горь Никола́евич -1966, Омская область) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาภูมิภาค ผู้ซึ่งมาดำรงตำแหน่งแทนอาเลียค กาวารุน (Оле́г Маркович Говору́н -1969, Иркутская область) ที่ถูกปลดออกจากตำแหน่งหลังจากปฏิบัติหน้าที่ไปได้ 6 เดือน เนื่องจากปฏิบัติงานไม่สำเร็จตามเป้าหมาย นายสลิยูเนียยิฟ เริ่มทำงานเป็นคนงานในมหาวิทยาลัยครารากานจากนั้นจึงพัฒนาตนเองขึ้นเป็นเจ้าหน้าที่ห้องทดลองและใช้เวลาซ่อมเครื่อง械ในมหาวิทยาลัย ในปี ค.ศ. 1984-1986 เข้าเป็นพนักงานในบริษัทโลจิสติกส์ หลังจากปลดประจำการได้เข้าศึกษาในคณะเคมีของมหาวิทยาลัยมอสโกเป็นเวลา 3 ปีแต่ไม่สำเร็จการศึกษาจึงได้เข้าศึกษาในสถาบัน därvargrung mofstogo ของกระทรวงกิจกรรมภายในประเทศโซเวียตและสำเร็จการศึกษาในปี ค.ศ. 1992 หลังจากทำงานในสภากาชาดต่ำรุ่วได้ 2 ได้ 2 ปีสิ่งลาออกจากเป็นรองประธานบริหารธนาคาร “โมลซิบอินทีรบังค์” («Моссибинтербанка») และเป็นที่ปรึกษาด้านเศรษฐกิจและการคลังให้กับ “สหภาพนักธุรกิจและนักอุตสาหกรรมรัสเซีย” (Российского союза промышленников и

предпринимателей) ระหว่างนั้นได้ศึกษาด้านนิติศาสตร์ การบริหารงาน เทคบाल การคลังและลินเชื้อจากสถาบันรัฐประศาสนศาสตร์ของสำนัก ประธานาธิบดีรัลเซีย และได้สำเร็จการศึกษาในปี ค.ศ. 1999 ในขณะเดียวกัน ก็ได้ดำรงตำแหน่งรองผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานการทางหลวงรัลเซีย ระหว่างปี ค.ศ. 2000-2004 ได้วับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการขนส่ง อีกทั้งเป็นกรรมการในคณะกรรมการอุตสาหกรรมเกษตร ในปี ค.ศ. 2002 ได้ สอนวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกในสาขากฎหมายอาญาและอาชญากรรม ของสถาบันตำรวจนครบาลกรุงเทพมหานคร สำหรับภาระทางการศึกษาในรัลเซีย ระหว่างปี ค.ศ. 2006-2007 ได้เป็นผู้แทนของฝ่ายบริหารเขตอัลไตประจำสภាសพันธ์ และตั้งแต่ปี ค.ศ. 2007-2012 ประธานาธิบดีปูตินได้เล่นอีซ่อนายลิยาเนียยิฟให้ลูกผู้แทน เขตคัลโตรมรับรองให้เป็นผู้ว่าการเขตคัลโตรมและในขณะเดียวกันก็ได้เป็นสมาชิก สภาสพันธ์โดยตำแหน่ง ในการเลือกตั้งประธานาธิบดีรัลเซียวันที่ 4 มีนาคม ค.ศ. 2012 ในเขตคัลโตรมที่นายลิยาเนียยิฟเป็นผู้ว่าการอยู่มีผู้ออกมากใช้สิทธิ เลือกตั้งร้อยละ 61.46 ซึ่งน้อยกว่าครึ่งที่ผ่านมา (2 มีนาคม ค.ศ. 2008 มีผู้ออก มาใช้สิทธิร้อยละ 63.47) อีกทั้งมีผู้ลงคะแนนให้กับนายวลาดีมีร์ ปูตินเพียงร้อยละ 52.78 ซึ่งต่ำกว่าค่าเฉลี่ยทั้งประเทศที่ร้อยละ 63.6 ทำให้นายลิยาเนียยิฟในฐานะ “หัวคะแนน” หลักของเขตการปกครองต้องแสดงความรับผิดชอบด้วยการลาออกจาก จำกัดตำแหน่ง แต่ในอีก 6 เดือนต่อมา ก็ได้รับตำแหน่งใหม่เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงพัฒนาภูมิภาคแทนนายอาเลียค กาวารุนที่ได้ลาออกจากไป

มัคซิม โซโคล็อฟ (Соколов Максим Юрьевич -1968, Ленинград)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการขนส่ง เป็นชาวเลนินกราดโดยกำเนิดเช่นเดียวกับประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรี สำเร็จการศึกษาจากคณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเซนต์ปีเตอร์สเบริร์ก สถาบันเดียวกันกับผู้นำประเทศ “หมายเลข 1 และหมายเลข 2” ระหว่างปี ค.ศ. 1991-1993 เป็นอาจารย์สอนวิชาประวัติศาสตร์เศรษฐกิจและเศรษฐศาสตร์เมืองภาคที่คณะเศรษฐศาสตร์มหาวิทยาลัยเซนต์ปีเตอร์สเบริร์ก ในปี ค.ศ. 2008 ได้สอบวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอกและถูกตรวจสอบจากคณะกรรมการว่างานวิทยานิพนธ์ของเขารักษาได้คัด落กมาจากวิทยานิพนธ์ผู้อื่น¹⁴ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 2011 ได้ทำงานเป็นอาจารย์และหัวหน้าภาควิชาการบริหารงานรัฐและงานเทคโนโลยี ของบัณฑิตวิทยาลัยด้านการจัดการ มหาวิทยาลัยเซนต์ปีเตอร์สเบริร์ก ในต้นปี ค.ศ. 2009 ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นประธานคณะกรรมการบริหารงานรัฐและแผนยุทธศาสตร์ของเมืองเซนต์ปีเตอร์สเบริร์ก และในเดือนธันวาคมปีเดียวกันได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการกองอุตสาหกรรมและโครงสร้างพื้นฐานของรัฐบาลรัสเซีย ก่อนที่จะได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการขนส่ง จากการเข้าสู่ตำแหน่งบริหารระดับห้องถีนไม่ถึงปีก่อนที่จะก้าวสู่ผู้บริหารหน่วยงานระดับประเทศในขณะที่มีปัญหาเรื่องประวัติการศึกษาทำให้สามารถวิเคราะห์ได้ว่าเป็น “เด็กฝาก” ของนาง瓦莲金ทีนา

¹⁴<http://www.dissernet.org/expertise/sokolovmy2008.htm>

มัทวิเยียนกา (Валенти́на Ива́новна Матвиéнко- 1949, Каменец-Подольская область, УССР) อดีตผู้ว่าการนครเซนต์ปีเตอร์สเบริกในช่วงเวลาันซึ่งในปัจจุบัน (พฤษภาคม ค.ศ. 2014) เป็นประธานสภานิติบัญญัติ (ประธานวุฒิสภา) ของสหพันธรัฐรัสเซีย

มักซิม ตาปีลิน (Топи́лин Макси́м Анатóльевич - 1967, Москва) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและการปกป้องทางลังคอม อดีต รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขและพัฒนาลังคอม สำเร็จการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์จากสถาบันพลีคียนาฟ กรุงมอสโก เริ่มชีวิตการทำงานโดยการเป็นนักวิชาการในสถาบันวิจัยแห่งชาติจุฬารัตน์ที่เป็นหัวหน้าแผนก ระหว่างปี ค.ศ. 1994-2001 ทำงานเป็นผู้เชี่ยวชาญและที่ปรึกษาด้านแรงงาน การสาธารณสุข และการปกป้องทางลังคอมของรัฐบาลรัสเซีย จากนั้นได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงแรงงานและพัฒนาลังคอม (2001-2004) ในช่วงปี ค.ศ. 2004-2008 ได้ดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการแรงงานของสหพันธรัฐรัสเซียซึ่งมีฐานะเทียบเท่ารัฐมนตรี ต่อมาในปี ค.ศ. 2008 ประธานาธิบดีบูตินซึ่งได้ลงนามเป็นนายกรัฐมนตรีได้ให้มาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงสาธารณสุขและพัฒนาลังคอม และหลังจากนายวลาดีมีร์ บูตินได้กลับชื่นไปเป็นประธานาธิบดีสมัยที่ 3 ได้แต่งตั้งเขาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและการปกป้องทางลังคอม ในวันที่ 21 พฤษภาคม ค.ศ. 2012 การทำงานในตำแหน่ง

รัฐมนตรีของนายมัคซิม ดาปีลินเป็นไปอย่างไม่ราบรื่นนัก เห็นได้จากการประเมินผลงานของรัฐมนตรีในรอบ 4 เดือนของประธานาธิบดีวลาดีเมียร์ ปูตินเมื่อวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2012 ได้มีการดำเนินการทำางานของ 3 รัฐมนตรีของรัฐบาลที่ปฏิบัติงานไม่เต็มประสิทธิภาพและไม่ได้ตามเป้าหมายที่กำหนดโดยหนึ่งในจำนวนนั้นมีนายดาปีลินด้วย

อาลิกเซอร์ อูลิยาคายิฟ (Улюкаев Алексе́й Валенти́нович - 1956, Москва) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจ อดีตรัฐมนตรีช่วย ว่าการกระทรวงการคลัง (ค.ศ. 2000-2004) และรองผู้ว่าการธนาคารกลางรัสเซีย (ค.ศ. 2004-2013) สำเร็จการศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์จากมหาวิทยาลัยมอสโก เริ่มทำงานสายวิชาการและบริหารวิชาการตั้งแต่ปี ค.ศ. 1982-2010 ซึ่งระหว่างนั้นก็ได้ทำงานที่ปรึกษาและรองผู้บริหารหน่วยงานด้านเศรษฐกิจระดับประเทศไปด้วย จากประสบการณ์ด้านการบริหารดังกล่าวได้ทำให้เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจ ตรงกับสายงานที่เขาเชี่ยวชาญทั้งหมดและปฏิบัติมากกว่า 20 ปี

นิคาลัย พีโอดารัฟ (Фёдоров Николай Васильевич -1958, Чувашская АССР) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม (ค.ศ. 1991-1993) เป็นศาสตราจารย์ด้านกฎหมาย สำเร็จการศึกษาด้านนิติศาสตร์แล้วทำงานสายวิชาการและได้รับเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของสหภาพโซเวียต (ค.ศ. 1989) ในระหว่างที่ทำงานสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้เป็นประธานกรรมการด้านกฎหมายของสหภาพโซเวียตสูงสุด ทำให้หลังจากสหภาพโซเวียตล้มละลายแล้วจึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม หลังจากมีความขัดแย้งทางหลักการกับประธานาธิบดีบาร์ล เยลต์ซินจึงได้ออกลาออกจากตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม และไปสมัครรับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสาธารณรัฐชาชบันเกิดและได้เป็นประธานาธิบดีของสาธารณรัฐดัจก์ลาติดต่อ กัน 4 สมัย มีผลงานการพัฒนาสาธารณรัฐและเป็นประธานกรรมการชุดต่างๆ ของวุฒิสภารัฐสเชียเป็นที่ถูกใจของประธานาธิบดีปูตินจึงได้แต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตร

หลังจากรัฐสภารัฐสเชียได้มีมติรับสาธารณรัฐปกรองตนเองไครเมียและทำลัญญาเข้าร่วมเป็นหน่วยการปกครองภายใต้สหพันธรัฐรัสเซียในวันที่ 18 มีนาคม ค.ศ. 2014 แล้ว ในวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2014 ประธานาธิบดีลาดีเมิร์ บูตินได้ออกกฎหมายไว้ก้าแต่งตั้งรัฐมนตรีใหม่ขึ้นมาอีกหนึ่งตำแหน่งเพื่อทำหน้าที่ดูแล

ด้านกิจการโครงเมียโดยเฉพาะ ซึ่งว่าการกระทรวงกิจการโครงเมีย โดยมีนายอาเลียค ชาเวียลิยฟ (Савельев Олег Генрихович- 1965, Ленинград) เป็นรัฐมนตรี

อาเลียค ชาเวียลิยฟ เป็นชาวเลนินกราดโดยกำเนิดเช่นเดียวกับประธานาธิบดีและนายกรัฐมนตรี สำเร็จการศึกษาด้านเคมีอุตสาหกรรม จากสถาบันเลนินกราดโพลีเทคนิค (Ленинградского политехнического института) ในปี ค.ศ. 1995 ทำงานเป็นหัวหน้าศูนย์เทคโนโลยีการเลือกตั้งของศูนย์อำนวยการเลือกตั้งพรรค “บ้านเรา-รัสเซีย” («Наш дом - Россия») และระหว่างการหาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดี ปี ค.ศ. 1996 ได้ทำหน้าที่เป็นหัวหน้าศูนย์อำนวยการเลือกตั้งผู้สมัครชิงตำแหน่งประธานาธิบดีของพรรคและในปี ค.ศ. 1998 เป็นหัวหน้าศูนย์อำนวยการเลือกตั้งผู้สมัครชิงตำแหน่งผู้ว่าการเขตการปกครองคราสนายาสกี คราญ (Красноярский край) ของนายอลิกซานดร์ เลียบิต (Александр Иванович Лебедь - 1950, Ростовская область) ในปี ต่อมาได้เข้าทำงานเป็นรองประธานบริหารกองทันประธานาธิบดีสาขามอลโกและเป็นที่ปรึกษากระทรวงการพัฒนาเศรษฐกิจ จนกระทั่งปี ค.ศ. 2008 ได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงพัฒนาเศรษฐกิจลงกระทังได้รับการแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกิจการโครงเมีย

ประธานาธิบดีวลาดีเมียร์ ปูตินได้ประเมินผลการทำงานครั้งที่ 1 ของคณะรัฐมนตรีภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีมีติรี มิดเดย์ดิฟ เมื่อวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2012 หรือหลังจากการทำงานไป 4 เดือน เห็นว่าการทำงานของรัฐมนตรี 3 กระทรวงยังดำเนินไปในระดับที่ต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน จึงได้ออกกฎหมายกำหนดหนึ่ง¹⁵ ประกอบไปด้วยการตรวจการศึกษาและวิทยาศาสตร์ กระทรวงพัฒนาภูมิภาค และกระทรวงแรงงานและการปักป้องทางสังคม ซึ่งในอีก 3 เดือนต่อมารัฐมนตรี ว่าการกระทรวงพัฒนาภูมิภาค นายอาเลียค การาวุนได้ขอลาออกจากตำแหน่ง เนื่องจากมีปัญหาด้วยประนานคณะกรรมการด้านที่พักอาศัยแห่งสหพันธรัฐรัสเซีย ทำให้ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ นายปูตินจึงได้แต่งตั้งนายอีการ์ลิยูเนียยิฟเข้าดำรงตำแหน่งแทน

หนึ่งปีต่อมาในวันที่ 13 ธันวาคม ค.ศ. 2013 ประธานาธิบดีปูตินได้ประเมินผลการทำงานของคณะรัฐมนตรีอีกครั้งหนึ่ง โดยในครั้งนี้ประธานาธิบดีปูตินได้ประเมินผลการทำงานของคณะรัฐมนตรีโดยรวมว่าอยู่ในเกณฑ์ “พอใช้”¹⁶ เนื่องจากตัวเลขการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศลดลงครึ่งหนึ่งจากที่คาดการณ์ไว้¹⁷ ในขณะเดียวกันก็ได้กล่าวเชิงให้กำลังใจผู้ได้บังคับบัญชาว่าได้ดำเนินงานต่อเนื่องจากที่เข้าได้ทำไว้อย่างมืออาชีพ “เพียงแต่ในปีที่ผ่านมาได้เกิดความมุ่งยุ่งยากขึ้นกับเศรษฐกิจโลก ในขณะที่เศรษฐกิจจดหมายุ่งโยงกับหยุดชะงักแต่เศรษฐกิจรัสเซียยังคงพัฒนาไปได้ ถึงกระนั้นสถานการณ์ดังกล่าวก็ยังส่งผลกระทบกระเทือนถึงเรา พอล้มครัว” ในโอกาสเดียวกันประธานาธิบดีปูตินได้ยกตัวเลขผลผลิตมวลรวมภายในประเทศว่าได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา 0.9% 1.5 (จากที่คาดการณ์ไว้ว่าจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 3) ในขณะที่อัตราเงินเฟ้ออยู่ที่ร้อยละ 6.1 ซึ่งดีขึ้นไม่นักนักเมื่อเทียบกับปี ค.ศ. 2012 ที่ร้อยละ 6.6 “ซึ่งโดยรวมแล้วก็ไม่เลว”

¹⁵<http://pravo.gov.ru:8080/page.aspx?24379>

¹⁶http://www.trud.ru/article/19-12-2013/1304996_putin_otsenil_rabotu_medvedeva_na_trojku.html

¹⁷РБК daily 17:20, 12.12.2013 <http://rbcdaily.ru/economy/562949989950465>

ในประเด็นการเพิ่มอันดับความน่าเชื่อถือในการประกอบธุรกิจของรัลลสเซีย ตามการจัดอันดับของธนาคารโลก ตามแผนงานของกฤษฎีกาที่ประธานาธิบดีบูตินได้ออกไว้คือจากอันดับความน่าเชื่อถือที่ 120 ในปี ค.ศ. 2011 เป็นอันดับที่ 50 ในปี ค.ศ. 2015 และ 20 ในปี ค.ศ. 2018 นั้น ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2013 รัฐบาลรัลลสเซียสามารถลดระดับเครดิตของรัลลสเซียมอยู่ในอันดับที่ 92 จากอันดับที่ 112 ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 2012¹⁸

¹⁸<http://www.gazeta.ru/business/2013/12/12/5800317.shtml>

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ของรัสเซีย

Factors Contributing to Russia's Accession to the WTO

กรรณสูตร โชคช่วง

Koranak Chotchuang

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซีย” มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยด้านต่างๆ ที่เป็นอุปสรรคในกระบวนการเจรจาเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซีย โดยใช้กรอบแนวคิดว่าด้วยเรื่องทฤษฎีเกมสองระดับ (Two Level Games) โดยโรเบิร์ต ดี พันนัม (Robert D. Putnum) มาประกอบการพิจารณาโดยศึกษาปฏิกรรมยาจากการเมืองภายในประเทศเชื่อมโยงกับปัจจัยระหว่างประเทศ

ผลการศึกษาพบว่าสาเหตุที่ทำให้รัสเซียต้องประสบปัญหาในการเจรจาเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกนั้นมาจากการปัจจัยสำคัญ 2 ประการคือ ปัจจัยภายในประเทศและปัจจัยระหว่างประเทศ โดยปัจจัยภายในประเทศที่เป็นสาเหตุสำคัญคือบทบาทของกลุ่มพลประโยชน์ต่างๆ ในรัสเซียที่ได้ประโยชน์ และเลี้ยงประโยชน์จากการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ด้านปัจจัยระหว่างประเทศพบว่าสาเหตุสำคัญที่เป็นอุปสรรคต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกคือการไม่ลงรายของคู่เจรจาในประเด็นการค้าระหว่างรัสเซียและชาติมหาอำนาจซึ่งเป็นประเทศคู่ค้า เช่น สหรัฐ และสหภาพยูโรป และความขัดแย้งหนึ่อดินแดนอโอลเซเตียใต้ (South Ossetia) และอับคาเซีย (Abkhazia) ระหว่างรัสเซียและจอร์เจีย

คำสำคัญ: Factors contributing to Russia's accession to the WTO, Russia and the WTO, domestic factors, international factors, profiteering groups, the Two-Level Games Theory

AN ABSTRACT

This research, “Factors Contributing to Russia’s Accession to the WTO,” aims at studying various factors that impeded the negotiating process for Russia to become a member of the WTO. The research employs Robert D. Putnam’s Two-Level Games Theory to study how domestic political reactions were linked with international factors.

The research has found that there were two main factors that caused Russia problems in its negotiations to become a member of the WTO-domestic and international factors. Domestic factors involved the role of different Russian profiteering groups that would gain or lose profits from Russia’s becoming a member of the WTO. International factors came from conflicts in trade between the negotiating partners-Russia and the Super Powers that were trade partners, for example, the U.S.A and the EU, and also the conflict between Russia and Georgia over the territories of South Ossetia and Abkhazia.

Key word: Factors contributing to Russia’s accession to the WTO, Russia and the WTO, domestic factors, international factors, profiteering groups, the Two-Level Games Theory

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ของรัสเซีย:

กรณัฐ์ โชติช่วง*

หลังจากใช้เวลา 18 ปีในการสมัครเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO) ในที่สุดรัสเซียก็ได้รับการรับรองให้เข้าเป็นสมาชิกได้สำเร็จเมื่อวันที่ 16 ธันวาคม ค.ศ. 2011¹ ซึ่งในช่วงหลายปีที่ผ่านมา มีการตั้งคำถามว่าเหตุใดรัสเซียซึ่งเป็นหนึ่งในชาติตามหาอำนาจจึงต้องใช้เวลานานเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาจากการเข้าเป็นสมาชิกองค์กรและความร่วมมือทางเศรษฐกิจเช่นๆ เช่น กลุ่มประเทศผู้นำอุตสาหกรรมชั้นนำของโลก (Group of Eight: G8) ความร่วมมือทางเศรษฐกิจเอเชีย-แปซิฟิก (Asia-Pacific Economic Cooperation: APEC) พบว่ารัสเซียสามารถเข้าเป็นสมาชิกได้แล้วทั้งล้วน อีกทั้งเมื่อเปรียบเทียบกับจีนพบว่าจีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้เร็วกว่า (จีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกตั้งแต่ ค.ศ. 2001) จากประเด็นดังกล่าว จึงทำให้เกิดคำถามว่าเหตุใดรัสเซียจึงต้องใช้เวลานานในการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกซึ่งเมื่อพิจารณาในช่วงเวลาที่รัสเซียได้ใช้ความพยายามเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกนั้นพบว่ามีพลวัตรที่ส่งผลต่อกระบวนการเจรจาของรัสเซีย ไม่ว่าจะเป็นปัจจัยภายในประเทศ และปัจจัยระหว่างประเทศ

*รัฐศาสตร์มหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ สาขาวิชาความล้มเหลวระหว่างประเทศ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

¹Center for Social and Economics Research.Russia's Accession to WTO: Impact and Challenges[Online]. 2012. Available from: <http://www.case-research.eu> [2012, Feb 13]

ด้านปัจจัยภายในประเทศนั้น ภายนอกเปลี่ยนผ่านการปกครองมาสู่ระบบประชาธิปไตย ผู้นำของรัสเซียคนแรกคือประธานาธิบดีบอริส เยลต์ซิน (Boris Yeltsin) ได้ดำเนินนโยบายปฏิรูปอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมือง (Shock Therapy) ด้านการเมืองได้เน้นการรวมอำนาจไว้ที่ฝ่ายบริหาร และด้านเศรษฐกิจได้ดำเนินนโยบายปฏิรูประดับสากลกิจของรัสเซียให้แก่เอกชน (Privatization) ด้านนโยบายต่างประเทศเยลต์ซินได้เดินหน้าสร้างความล้มเหลวนี้ กับตะวันตกเพื่อหวังพึ่งพาความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจโดยเฉพาะการค้าและการลงทุนอย่างไรก็ตาม จากสภาวะการณ์ในประเทศที่เพิ่มเปลี่ยนผ่านการปกครองทำให้การเมืองและเศรษฐกิจยังขาดเสียรากพื้นฐานอยู่มาก เช่น ปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มผลประโยชน์ ปัญหาการปฏิรูประบบทกหนาย ปัญหางานเงินเพื่อเป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้ส่งผลให้การดำเนินนโยบายต่างๆ ของเยลต์ซินประสบปัญหา ซึ่งรวมถึงการล่านต่อนโยบายเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกด้วย

ปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกับกลุ่มผลประโยชน์คืออุปสรรคอย่างหนึ่งที่ส่งผลให้การเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกต้องชะลอตัวออกไป ความขัดแย้งที่พบคือความไม่ลงรอยในเรื่องการเจรจาระหว่างกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ กับรัฐบาลเพื่อเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง เช่นเดียวกับการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก แม้รัฐบาลเยลต์ซินจะเดินหน้าเพื่อเตรียมเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกให้ได้ แต่กลุ่มผลประโยชน์เห็นว่าการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกยังไม่ใช่สิ่งสำคัญ แต่สิ่งที่สำคัญมากกว่าคือการปกป้องผลประโยชน์ทางธุรกิจของตนเองและต้องการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมทางการเมือง² จากสภาวะการณ์ดังกล่าวทำให้รัฐบาลเยลต์ซินต้องชะลอการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกออกไป

²Robert Cottrell, Russia and the WTO (London: The Center for European Reform (CER), 2002), p. 48.

ครั้นเมื่อประธานาธิบดีวลาดีมีร์ ปูติน (Vladimir Putin) ได้เข้ามาบริหารประเทศต่อจากเยเลตซิน ปูตินได้แกลงที่จะนำรัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกพร้อมทั้งผลักดันวาระดังกล่าวเป็นนโยบายเร่งด่วนที่รัฐบาลต้องดำเนินการด้วย³ อย่างไรก็ตาม ในสมัยที่ส่องของรัฐบาลปูตินกลับชะลอกการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกออกไป ทั้งนี้เป็นที่น่าสังเกตว่าการชะลอตัวเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของปูตินนั้นเป็นผลมาจากการเมืองภายในโดยเฉพาะกลุ่มผลประโยชน์ภายใต้รัฐเซีย

กลุ่มผลประโยชน์ในสมัยปูตินที่มีบทบาทในการกำหนดนโยบายเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกประกอบไปด้วย 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่สนับสนุนให้รัฐเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก และกลุ่มต่อต้านการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกโดยกลุ่มที่ให้การสนับสนุนก็คือ สหภาพผู้ประกอบการและนักอุตสาหกรรมรัสเซีย (Russian Union of Industrialists and Entrepreneurs: RSPP) จุดประสงค์ของกลุ่มดังกล่าวคือการสนับสนุนให้รัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก เพราะเห็นว่าองค์การการค้าโลกเป็นกลไกสำคัญที่จะช่วยแก้ปัญหาเศรษฐกิจภายในรัสเซียให้หมดไป ทางด้านกลุ่มต่อต้านซึ่งประกอบไปด้วยกลุ่มอุตสาหกรรมรัฐนัด กลุ่มเกษตรกรรม กลุ่มธุรกิจบริการ และสภาหอการค้ารัสเซีย (The Chamber of Commerce and Industrialist: CCI) เห็นว่าการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซียนั้นจะทำให้รัสเซียสูญเสียผลประโยชน์จากการแข่งขันทางเศรษฐกิจในอนาคต⁴

³Peter Naray, Russia and the World Trade Organization (New York: Palgrave, 2001), p. 22.

⁴Anders Aslunds, "Why Doesn't Russia join the WTO?," The Washington Quarterly 4 (April 2010), p. 54.

อย่างไรก็ตาม กลุ่มที่มีอิทธิพลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกมากที่สุดคือกลุ่มต่อต้าน ซึ่งประกอบไปด้วยนักธุรกิจที่ให้การสนับสนุนต่อปูตินและเป็นกลุ่มนักการเมืองที่มีสายลัมพันธ์แน่นแฟ้นกับรัฐบาล เช่น นายโอลีก เดอเรียปัสกา (Oleg Deripaska) นักธุรกิจส่งออกอุณหภูมิเนียมรายใหญ่ของประเทศและนายเพกินี ปรีมาคอฟ (Yevgeniy Primakov) อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศในสมัยเยลต์ชิน การที่กลุ่มธุรกิจการเมืองส่วนใหญ่เป็นกลุ่มคนที่กุมผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของประเทศทำให้การเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกสร้างผลกระทบให้แก่กลุ่มผลประโยชน์เป็นอย่างมาก เนื่องจากหากรัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้ย่อมเปิดโอกาสให้ต่างชาติสามารถเข้ามาทำการแข่งขันกับกลุ่มธุรกิจภายในประเทศ ทำให้กลุ่มผลประโยชน์ที่ผูกขาดในการทำธุรกิจเลี้ยงผลประโยชน์ ดังนั้นเพื่อเป็นการป้องกันผลเสียที่จะตามมา กลุ่มธุรกิจดังกล่าวจึงได้อุรองกับรัฐบาลเพื่อชลอตัวในการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกออกไป

อนึ่ง จากการพิจารณาถึงกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ภายในประเทศพบว่ามีผลอย่างมากที่ทำให้รัสเซียชลอตัวเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก อย่างไรก็ตาม ในสมัยประธานาธิบดีดมิติเมดเวเดฟ (Dimitri Medvedev) พนวารัสเซียได้แสดงจุดยืนที่จะเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกอีกครั้ง จนกระทั่งรัสเซียสามารถเข้าเป็นสมาชิกได้เป็นผลสำเร็จเมื่อ 16 ธันวาคม ค.ศ. 2011

ความล้มเหลวระหว่างรัสเซียและประเทศต่างๆ มีส่วนสำคัญอย่างมากต่อการกำหนดนโยบายของรัสเซียต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก เนื่องจากรัสเซียจะสามารถเข้าเป็นสมาชิกได้อย่างสมบูรณ์นั้น รัสเซียจะต้องบรรลุเจรจาข้อตกลงทางการค้ากับประเทศสมาชิกในองค์การการค้าโลกด้วย ทั้งนี้พบว่าประเทศที่มีบทบาทต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซียประกอบไปด้วยสหรัฐฯ สหภาพยุโรป และประเทศเครือรัฐอิสระ (Commonwealth of Independent States: CIS) เนื่องจากประเทศเหล่านี้เป็นประเทศคู่ค้าสำคัญของรัสเซีย

ความล้มพันธ์ระหว่างรัลเชียและสหรัฐฯ หลังลง闳รมเย็นพบว่าความล้มพันธ์ระหว่างสองประเทศร่วมมากขึ้นโดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ รัลเชียกล้ายเป็นตลาดใหญ่ของสหรัฐฯ ในการส่งออกสินค้าเกษตรและเนื้อสัตว์มาจำหน่ายในรัลเชีย อย่างไรก็ตาม ภายใต้ความร่วมมือทางการค้าระหว่างสองประเทศยังประสบปัญหาการค้าระหว่างกันอยู่ เช่น ปัญหาเกิดกับการค้าของรัลเชีย ปัญหาการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาภายในรัลเชีย เป็นต้น และพบว่าการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัลเชียได้ถูกนำมาเป็นข้อต่อรองอยู่ปอยครั้ง เช่น สหรัฐฯ ยื่นข้อเสนอที่จะสนับสนุนรัลเชียให้เข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกเพื่อแลกกับการเปิดตลาดภายในของรัลเชียเพื่อให้ลินค้าจากสหรัฐฯ เข้าไปสู่ตลาดภายในรัลเชียมากขึ้น

ด้านความล้มพันธ์ระหว่างรัลเชียและสหภาพยูโรหลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียตมีลักษณะการเริ่มสร้างความร่วมมือระหว่างกันมากขึ้น สหภาพยูโรปึงพัฒนาการส่งออกพลังงานจากรัลเชียและรัลเชียเพื่อพัฒนาการนำเข้าสินค้าเกษตรจากสหภาพยูโรป อย่างไรก็ตาม ผลจากการที่รัลเชียยังไม่ได้เป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกทำให้รัลเชียสามารถกำหนดราคาและดำเนินนโยบายด้านพลังงานได้อย่างอิสระ ความไม่พอใจในกรณีดังกล่าวทำให้สหภาพยูโรปมองว่า รัลเชียกำลังดำเนินนโยบายที่มีลักษณะเอเบรี่ยบสหภาพยูโรป ดังนั้น สหภาพยูโรปจึงหันยกเอกสารเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกมาสร้างเงื่อนไขต่อรองกับรัลเชีย หากรัลเชียยังดำเนินนโยบายอุดหนุนพลังงานต่อไป สหภาพยูโรปก็จะไม่ให้การสนับสนุนรัลเชียในการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก

ความล้มพันธ์ระหว่างรัลเชียกับกลุ่มประเทศเครือรัฐอิสระพบว่ารัลเชียมีปัญหาความขัดแย้งกับจอร์เจียจากปัญหาความขัดแย้งเหนือดินแดนขอสเซเตียใต้และอับคานาเชียที่รัลเชียได้ส่งกองกำลังเข้าไปในจอร์เจียเพื่อช่วยฝ่ายแบ่งแยกในค.ศ. 2008 จนเหตุการณ์บานปลายและกล้ายลงความระหว่างกันขึ้น จากปัญหาดังกล่าวทำให้จอร์เจียปฏิเสธที่จะเจรจาข้อตกลงทางการค้ากับรัลเชียและใช้ลิทธีบัญญัติ (Veto) ต่อรัลเชียในการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ซึ่งถือเป็นอุปสรรคสำคัญต่อรัลเชียอีกประการหนึ่งเช่นกัน

กรอบความคิด

บทความซึ้นนี้ผู้วิจัยได้ใช้กรอบแนวคิดของโรเบิร์ต พัธนัมในบทความ Diplomacy and domestic politics: the logic of two-level games⁵ มาเป็นพื้นฐานในการศึกษา

พัธนัมกล่าวว่าการเจรจาระหว่างประเทศนั้นเกิดจากกระบวนการเจรจา 2 ระดับ คือ (1) การเจรจาระหว่างประเทศ (International Level: Level I) และ (2) การเจรจาระดับประเทศ (National Level: Level II) โดยการเจรจาภายในประเทศนั้น มีกลุ่มผลประโยชน์เป็นกลไกทำหน้าที่ในการผลักดันด้านนโยบายแก่รัฐบาล ในขณะที่กระบวนการระหว่างประเทศนั้นรัฐบาลจะทำหน้าที่ในการเจรจาเพื่อทำให้เกิดการบรรลุข้อตกลงซึ่งเป็นที่พอใจทั้งสองระดับ โดยเฉพาะเพื่อเป็นการตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์ภายในประเทศ

นอกจากนี้ในการเจรจาระหว่างประเทศนั้น รัฐไม่ได้เป็นผู้เล่นหลักเพียงหนึ่งเดียว (Unitary Actor) อีกต่อไป แต่ผู้เล่นต่างๆ สามารถเข้ามามีปฏิสัมพันธ์ในการเจรจาด้วย เช่น กลุ่มผลประโยชน์ภายในประเทศและผู้เจรจาระดับประเทศทั้งสองฝ่าย ตัวอย่างเช่น หากเกิดกรณีที่ไม่สามารถบรรลุข้อตกลงระหว่างกัน รัฐบาลประเทศหนึ่งสามารถใช้การกดดัน หรือโน้มน้าวกลุ่มผลประโยชน์ภายในประเทศอื่นๆ ที่มีความเห็นหรือผลประโยชน์สอดคล้องกับประเทศตนให้ทำการกดดันรัฐบาลของตนให้เห็นชอบด้วย หรือกลุ่มผลประโยชน์ภายในประเทศหนึ่งสามารถทำการกดดัน หรือโน้มน้าวให้รัฐบาลของประเทศอื่นๆ เห็นพ้องกับข้อตกลงหรือข้อเสนอ ก็ได้ ดังนั้น การเจรจาที่เกิดขึ้นทั้งสองระดับนั้นสามารถมีปฏิสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างชัดเจนได้

⁵Robert D. Putnam, "Diplomacy and domestic politics: the logic if two-level games", International Organization, Vol. 42, No. 3 (Summer 1988), pp. 427-460.

กระบวนการเจรจาเริ่มต้นเมื่อตัวแทนทั้งสองฝ่ายได้ทางแนวเพื่อบรรลุข้อตกลง ซึ่งผู้เจรจาอาจเป็นตัวแทนของรัฐบาล ผู้นำพรรคการเมือง โดยแต่ละฝ่ายจะมีหัวหน้าในการเจรจา (Chief Negotiator) ทำหน้าที่เป็นผู้นำหลัก โดยกระบวนการเจรจาในระดับแรกคือ การหาข้อสรุปเบื้องต้น (Tentative Agreement) ในบรรดากลุ่มผู้เจรจาและการเจรจาในระดับที่สองคือการอภิปรายหาข้อสรุปภายในกลุ่มเพื่อหาข้อยุติร่วมกันว่าเพื่อให้สัตยาบัน (Ratify) ยอมรับในข้อตกลง⁶ ทั้งนี้ การเจรจาจะบรรลุผลได้นั้นจะต้องได้รับการยอมรับทั้งในสองระดับจึงจะบรรลุข้อตกลงได้

อย่างไรก็ตาม ยังมีปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลให้การเจรจาเกิดการเปลี่ยนได้ เช่น การเปลี่ยนแปลงด้านอำนาจ ความพึงพอใจ และการประสานความร่วมมือระหว่างกลุ่มเจรจา (Distribution of power, preference and possible coalition among Level II constituents)⁷ กล่าวคือหากมีปัจจัยด้านอำนาจ ความพึงพอใจ และการประสานประโยชน์ระหว่างกลุ่มเจรจาเข้ามาเกี่ยวข้องย่อมทำให้การเจรจาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เช่น หากกลุ่มเจรจาไม่มีลักษณะของการไม่ให้ความร่วมมือ (Isolationist) มากกว่าการให้ความร่วมมือ (Internationalist) ย่อมทำให้การเจรจาจะหวังประเทศไทยเป็นไปได้ยาก และ หากกลุ่มเจรจาไม่มีความพึงพอใจที่แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ เท็นพ้องไปในทางเดียวกัน (Homogeneous) และ เท็นต่างกัน (Heterogeneous) ย่อมทำให้ผลการเจรจาเป็นไปในทิศทางต่างกัน กล่าวคือหากกลุ่มเจรจาเห็นพ้องไปในทางเดียวกันย่อมทำให้การเจรจาเป็นไปโดยง่าย ในทางกลับกัน หากกลุ่มเจรจาไม่มีความเห็นต่างกันส่งผลให้การเจรจาเป็นอุปสรรคได้ โดยการที่จะทำให้ความเห็นต่างเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้นั้นจำเป็นที่กลุ่มเจรจาจะต้องหาพันธมิตรเพื่อประสานประโยชน์เพิ่มเติม เพื่อทำให้การเจรจาสามารถบรรลุข้อตกลง โดยความพึงพอใจของกลุ่มเจรชาเหล่านี้ล้วนถูก

⁶Ibid., p. 436.

⁷Ibid., pp. 442-448

กำหนดด้วยผลประโยชน์เป็นสำคัญ โดยทั่วไปแล้วเป็นไปได้ยากที่การเจรจาภายในประเทศจะเป็นไปในทิศทางเดียวกันส่วนมากมีความเห็นไปที่แตกต่างกันออกไปของกลุ่มเจรจาต่างๆ

ปัจจัยสำคัญอีกประการคือ สถาบันทางการเมือง (Political Institutions)⁸ หากสถาบันทางการเมืองมีความมั่นคงและมีเสถียรภาพระหว่างพระราชกรณีย์ของภายใน กลุ่มเจรจาจะยื่อมคาดหวังที่จะได้รับแรงสนับสนุนจากสถาบันทางการเมืองเพื่อช่วยให้การเจรจาบรรลุผลสำเร็จได้ โดยลักษณะของสถาบันทางการเมืองที่มีผลทำให้การเจรจาบรรลุผลสำเร็จคือ รัฐที่มีจุดแข็ง (State Strength) และมีอำนาจอธิปไตย (State Autonomy) โดยพบว่ารัฐที่มีลักษณะดังกล่าวจะทำให้กลุ่มเจรจาภายในมีความเข้มแข็งและมีอำนาจในการตัดสินใจ ซึ่งทำให้เกิดความเป็นไปได้ที่การเจรจาจะระหว่างประเทศจะประสบความสำเร็จ นอกจากนี้ รัฐที่มีพลังงานภายในประเทศเข้มข้นมีกลุ่มเจรจาที่เข้มแข็ง ยอมสร้างแรงกดดันต่อรัฐบาลเพื่อที่จะต่อรองในการเจรจาระหว่างประเทศได้ ตรงกันข้ามหากรัฐมีลักษณะอ่อนแอก (State Weaken) ย่อมทำให้พลังงานภายในประเทศไม่มีความเข้มแข็งมากพอที่จะสร้างการต่อรองในการเจรจาระหว่างประเทศได้

นอกจากปัจจัยทางสถาบันการเมืองแล้วนั้น ปัจจัยที่มีผลต่อการเจรจาอีกประการ คือ กลยุทธ์ของผู้เจรจา (The strategies of the Level I negotiators)⁹ โดยผู้เจรจาจะต้องหากลยุทธ์ต่างๆ เพื่อทำให้การเจรจาบรรลุผลในที่สุด ซึ่งผู้เจรจาจะต้องใช้กลยุทธ์ในการเจรจาต่างๆ เพื่อผลักดันให้ผู้เจรจาอื่นๆ เห็นด้วยกับตน เช่น ผู้เจรจาอาจจำเป็นต้องผ่อนปรนการเจรจาจะดับภายในประเทศเพื่อทำให้กลุ่มเจรจาต่างๆ เห็นด้วยกับข้อตกลง หรือผู้เจรจาอาจใช้การโน้มน้าวเพื่อหาผู้สนับสนุนเพิ่มเติม เพื่อทำให้การเจรษาบรรลุผลได้ง่ายขึ้น นอกจากผู้เจรจาจะได้ใช้กลยุทธ์ต่างๆ เพื่อทำให้การเจรษาบรรลุผลแล้วนั้น ผู้เจรจาจะต้องแสวงหาวิธี

⁸Ibid., pp. 448-450.

⁹Ibid., pp. 450-452.

การที่มีประลิพธิภาพเพื่อทำให้การเจรจาเป็นที่พอดีของทั้งสองฝ่าย โดยผู้เจรจาจะต้องรู้จักลังเกตบริบทภาษาในประเทศไทยและระหว่างประเทศควบคู่กันไปเพื่อที่จะเข้าใจสภาพการณ์ในช่วงเวลาหนึ่งว่ามีสภาพเป็นอย่างไร นอกจากนี้ หากเกิดมีกลุ่มเจรจาอื่นที่ได้รับความนิยมเพิ่มขึ้น กลุ่มเจรจาที่อยู่ฝ่ายตรงข้ามควรหาวิธีการประสานความร่วมมือ เพราะการเพิ่มขึ้นของกลุ่มเจรจาจะทำให้ประลิพธิภาพในการต่อรองมีมากขึ้น อีกทั้ง หากผู้เจรจาไม่มีความได้เปรียบในการใช้สื่อเพื่อนำเสนอบทบาทของตนให้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง ย่อมทำให้การเจรจาภายในประเทศเกิดการได้เปรียบ ซึ่งวิธีดังกล่าวมักกันนำมาใช้กับผู้นำ เช่น หัวหน้ารัฐบาล หัวหน้าพรรคการเมือง เป็นต้น

ทั้งนี้เมื่อผู้วิจัยนำแนวคิดของทฤษฎีเกมสองระดับมาอธิบายในงานวิจัยนี้พบว่า สาเหตุที่ทำให้กระบวนการเจรจาของรัลเชีย มีความล่าช้านั้นมาจากปัจจัยสำคัญ 2 ประการ คือ (1) ปัจจัยภายในประเทศที่สูงก่อให้เกิดการเมืองภายในเป็นสำคัญของการเข้ามามีอิทธิพลของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ที่เป็นผู้มีส่วนได้เสียประโยชน์และเลี้ยงประโยชน์จากการเข้าเป็นส่วนราชการค้าโลกของรัลเชีย ทำให้การเจรจาระหว่างประเทศถูกจำกัดโดยการเมืองภายในประเทศ กล่าวคือ รัฐไม่ได้เป็นผู้ตัดสินใจในการเจรจาแต่เพียงฝ่ายเดียว ต้องกันข้ามรัฐต้องตอบสนองความต้องการของกลุ่มผลประโยชน์อื่นๆ ภายในประเทศไทยด้วย (2) นอกจากเหนือจากปัจจัยภายในประเทศ ที่รัฐต้องตอบสนองต่อกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ของตนแล้วนั้น ผลการเจรจา ก็ต้องตอบสนองต่อปัจจัยภายนอกด้วย กล่าวคือ การที่รัฐต้องเจรจา กับรัฐอื่นๆ นั้นผลการเจรจาจะต้องเป็นที่ยอมรับในระดับระหว่างประเทศหมายความว่า เมื่อใดที่การเจรจาทั้งสองระดับสอดคล้องกันจะล่งผลให้การเจรจาบรรลุข้อตกลง ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับกระบวนการเจรจาของรัลเชียเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกนั้นพบว่ารัลเชียจะสามารถบรรลุข้อตกลงต่างๆ ได้นั้น รัลเชียต้องเจรจาของกลุ่มผลประโยชน์ภายในประเทศไทยของตน และเจรจาเพื่อเปิดเสรีการค้ากับประเทศไทยคู่ค้าต่างๆ ซึ่งพบว่ารัลเชียยังมีปัญหาการเจรจาในประเด็นต่างๆ เช่น การดำเนินนโยบายอุดหนุนภาคเกษตร การดำเนินนโยบายอุดหนุนภาคพลังงาน การผูกขาดในภาคบริการ เช่น ภาคธนาคาร รวมถึงการ

ให้การอุดหนุนในภาคอุตสาหกรรม โดยปัญหาเหล่านี้ทำให้การเจรจาเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัฐเชียกิดความล่าช้า

พัฒนาการของรัฐเชียในการเข้าร่วมองค์การการค้าโลก: จากความตกลงที่นำไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า (General Agreement on Tariffs and Trade: GATT) สู่องค์การการค้าโลก (World Trade Organization: WTO)

หลังจากสหภาพโซเวียตที่ส่องสันติสุขลงใน ค.ศ. 1945 เป็นต้นมา ระบบความล้มเหลวระหว่างประเทศได้เข้าสู่ความท้าทายใหม่ ในยุคที่เรียกว่า สงครามเย็น (Cold War) หมายถึง การต่อสู้ทางอุดมการณ์ระหว่างสองค่ายโลก ให้ญี่ปุ่นระหว่างค่ายโลกเสรีนำโดยสหราชอาณาจักรและสหภาพโซเวียต การต่อสู้ทางอุดมการณ์ระหว่างมหาอำนาจทั้งสองได้สร้างผลกระทบต่างๆ เช่น ด้านการเมืองเกิดการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครองมาสู่ระบบลัทธมนิยมในหลายประเทศ ส่งผลให้เกิดการต่อต้านแนวคิดลัทธมนิยมในหมู่ประเทศโลกเสรี จนเกิดการแบ่งขั้วทางการเมืองโลกขึ้นอย่างชัดเจน ด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบจากการแบ่งขั้วทางการเมืองโลกระหว่างค่ายโลกเสรีและค่ายลัทธมนิยมทำให้เกิดการรวมกลุ่มเพื่อให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ประเทศต่างๆ ที่ได้รับผลกระทบจากภัยคุกคามจากลัทธมนิยม โดยสหราชอาณาจักรได้สนับสนุนงบประมาณแก่ประเทศต่างๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือจากการถูกคุกคามโดยสหภาพโซเวียตอย่างไร ก็ตามขณะนั้นสหราชอาณาจักรได้ชูแนวคิดเพื่อจัดตั้งความร่วมมือในรูปของสถาบันด้านต่างๆ เพื่อเสริมสร้างความมั่นคงให้แก่ระบบการเมือง และเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

ด้านเศรษฐกิจ ภายหลังจากสหภาพโซเวียตได้ยุติลง เศรษฐกิจโลกอยู่ในภาวะถดถอย การค้าระหว่างประเทศต้องเผชิญกับการแข่งขันด้วยมาตรการกีดกันทางการค้าต่างๆ จากสภาพการณ์ดังกล่าวทำให้เห็นถึงความจำเป็นเพื่อหาทางออกร่วมกัน โดยจัดตั้งเป็นองค์กรระหว่างประเทศดูแลรับผิดชอบในด้านต่างๆ ในส่วนของการค้าระหว่างประเทศได้ใช้ข้อตกลงที่นำไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้าหรือแก้ตัวเป็นข้อตกลงหลักทั้งจากประสบความล้มเหลวในการจัดตั้งองค์การการค้าระหว่างประเทศ การใช้ข้อตกลงแก้ตัวได้รับผลตอบรับเป็นอย่างดี

จากภาคีสมาชิกต่างๆ เพาะแก่ต์เป็นข้อตกลงที่เน้นการใช้มาตรการทางภาษีซึ่งไม่สนับสนุนให้ใช้มาตรการกีดกันอื่นมาปฏิบัติในการค้าจึงทำให้ความร่วมมือทางการค้าสามารถขยายตัวไปยังประเทศต่างๆ มากขึ้น โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนาใหม่ ตรงกันข้ามกับค่ายลังคอมนิยมที่ดำเนินนโยบายการค้าเฉพาะประเทศลังคอมนิยมด้วยกันเท่านั้น โดยช่วงนี้สหภาพโซเวียตได้จัดตั้งสภากาชาดความร่วมมือเพื่อช่วยเหลือกันทางเศรษฐกิจ (Council for Mutual Economic Assistance: CMEA, COMECON)¹⁰ ขึ้นในกลุ่มประเทศคอมมิวนิสต์

สภากาชาดความร่วมมือเพื่อช่วยเหลือกันทางเศรษฐกิจเป็นการให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจแก่กลุ่มประเทศลังคอมนิยมโดยใช้วิธีการแลกเปลี่ยนลินค้าระหว่างประเทศสมาชิกภายในกลุ่ม ประเทศที่มีความสามารถในการผลิตสินค้าและบริการเฉพาะอย่างจะผลิตสินค้าและบริการเพื่อแลกเปลี่ยนกับลินค้าและบริการที่ตนต้องการ เช่น สหภาพโซเวียตส่งออกลินค้าจำพวก น้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ เหล็กซิลล์ส่วนเครื่องยนต์ และอากาศยาน บล็อกแกเรียส่งออกมายุโรป ไปแลนด์ส่งออกถ่านหิน เป็นต้น¹¹ ซึ่งการดำเนินเศรษฐกิจเฉพาะภายในกลุ่มนี้มีลักษณะของการพึ่งพาตัวเอง (Self Sufficiency) ปราศจากการพึ่งพาการค้าจากภายนอกและใช้การวางแผนจากส่วนกลางที่ดำเนินการโดยรัฐ เช่น การที่รัสเซียใช้มาตรการอุดหนุนให้แก่อุตสาหกรรมทุกประเภท และทำหน้าที่ผู้นำในการผลิต เป็นต้น

อนึ่ง แม้ในช่วง ค.ศ. 1960-1987 กลุ่มประเทศลังคอมนิยมจะมีสัดส่วนของการค้าต่างประเทศมากที่สุดเมื่อเทียบกับกลุ่มประเทศต่างๆ แต่ต่อมาพบว่ามีปัญหาสะสมในหลายด้าน โดยเฉพาะปัญหาระดับประมาณ เพราะสหภาพโซเวียตซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้แบ่งรับภาระทางเศรษฐกิจไม่สามารถต้านทานปัญหาเศรษฐกิจได้อีกด่อไป โดยปัญหาเหล่านี้เป็นผลจากการที่สหภาพโซเวียตได้ให้การ

¹⁰ อนันตชัย เลาหพันธุ์, รัสเซียสมัยชาร์และลังคอมนิยม (กรุงเทพฯ: ศักดิ์สิทธิ์พิมพ์, 2548), หน้า 398.

¹¹ Katinka Barysch, Russia and the WTO (London: The Centre for European Reform (CER), 2002), p. 10.

สนับสนุนด้านงบประมาณแก่ประเทศบริหารเพื่อใช้ดำเนินกิจการด้านความมั่นคง และเศรษฐกิจ เช่น สหภาพโซเวียตให้ความช่วยเหลือทางลินเช่อแก่คิวบา เรียดนาม และอิรัก เป็นต้น รวมทั้งผลจากการใช้ระบบแลกเปลี่ยนสินค้าระหว่างกันภายในกลุ่มประเทศลังคอมนิยมทำให้สหภาพโซเวียตประสบความขาดทุนอย่างหนัก เนื่องจากสหภาพโซเวียตต้องแบกรับภาระต้นทุนการผลิตในราคากลางๆ เช่น การผลิตน้ำมัน ก๊าซธรรมชาติ เพื่อป้อนสู่ประเทศบริหารในราคาน้ำมันที่ต่ำกว่าทุนเพื่อแลกเปลี่ยนกับสินค้าด้อยคุณภาพจากประเทศต่างๆ ซึ่งเป็นการได้ไม่คุ้มเสีย สำหรับสหภาพโซเวียต โดยปัญหาลั่นสมเหล่านี้ได้กลายเป็นช่วงเวลาที่ทำให้สหภาพโซเวียตต้องดำเนินนโยบายปฏิรูปในเวลาต่อมา

ขณะเดียวกัน ค่ายโลกาเสรีได้พยายามสร้างกลุ่มความร่วมมือต่างๆ ขึ้น เพื่อเป็นแนวร่วมต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมืองความมั่นคง และด้านเศรษฐกิจ โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ ได้กระจายความร่วมมือไปทั่วโลก เช่น ได้จัดตั้งความร่วมมือองค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (Organization for European Economic Co-operation: OECD) ในยุโรป¹² ซึ่งจากพฤติกรรมเหล่านี้สหภาพโซเวียตมองว่าเป็นการดำเนินนโยบายปิดล้อมสหภาพโซเวียตเพื่อไม่ให้ขยายอิทธิพลและให้ความช่วยเหลือไปยังประเทศต่างๆ ได้มากขึ้น

อย่างไรก็ตาม จากสภាទปัญหาเศรษฐกิจของสหภาพโซเวียต กับแรงกดดันที่ได้รับจากนานาชาติ ลงผลให้ต่อมาสหภาพโซเวียตได้ดำเนินนโยบายเปิด-ปรับ (Glasnost-Perestroika) ใน ค.ศ. 1985¹³ เพื่อเปิดกว้างทางการเมืองและปฏิรูประบบเศรษฐกิจให้มีความเป็นเสรีควบคู่กับการให้ความร่วมมือกับต่างประเทศมากขึ้น เช่น หันมาเริ่มสร้างความร่วมมือกับสหรัฐ และยุโรป โดยเฉพาะการเข้าร่วมประชุมสุดยอดครั้งแรกที่นครเจนีวาใน ค.ศ. 1985

¹²Ibid., p. 12.

¹³ อันนัตชัย เลาหพันธุ์, รัสเซียสมัยชาร์และสังคมนิยม (กรุงเทพฯ: คัลคีสิการพิมพ์, 2548), หน้า 506.

ของประธานาธิบดีมิกาอิล กอร์บัชอฟ (Mikhail Gorbachov) กับประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน (Ronald Regan) เพื่อหารือข้อตกลงร่วมกันในประเด็นความมั่นคงเศรษฐกิจ หลังปั่นผูกพันธิพิมพ์ขยายชน¹⁴

หลังจากที่สหภาพโซเวียตได้ดำเนินนโยบายปฏิรูปด้านเศรษฐกิจและการเมือง ควบคู่ไปกับการให้ความร่วมมือกับต่างประเทศมากขึ้นทำให้บรรณาธิการตึงเครียดผ่อนคลายลงไปเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ สหภาพโซเวียตยังให้ความสนใจเพื่อเข้าร่วมความร่วมมือต่างๆ โดยเฉพาะความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ เพราะจากปัญหาเศรษฐกิจที่สหภาพโซเวียตเผชิญอยู่ในขณะนั้นมีความจำเป็นต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากภายนอก ซึ่งหากสหภาพโซเวียตสามารถเข้าร่วมความตกลงหรือกลุ่มความร่วมมือระหว่างประเทศได้เท่ากับว่าสหภาพโซเวียตจะได้รับโอกาสและความร่วมมือจากต่างประเทศมากขึ้น โดยเฉพาะความช่วยเหลือด้านงบประมาณและสินเชื่อ รวมถึงประโยชน์จากการค้ากับต่างประเทศ ล่งผลให้ระยะต่อมาสหภาพโซเวียตมีความสนใจเข้าร่วมข้อตกลงแกตต์ สาเหตุที่สหภาพโซเวียตหันมาให้ความสนใจเข้าร่วมข้อตกลงแกตต์ เพราะสหภาพโซเวียตเห็นว่าข้อตกลงแกตต์จะเป็นประโยชน์ต่อการค้ากับต่างประเทศในอนาคต ดังนั้น สหภาพโซเวียตจึงได้ยืนความจำนำเงินเข้าเป็นผู้ลังเกตการณ์ (Observe Status) ในการประชุมแกตต์รอบอูรุกวัย (Uruguay Round) ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1985¹⁵ แต่ก็ถูกคำคัดค้านจากกลุ่มประเทศตะวันตก เพราะในขณะนั้นสหภาพโซเวียตยังใช้ระบบเศรษฐกิจแบบวางแผนจากส่วนกลางอยู่ อย่างไรก็ตาม ใน ค.ศ. 1990 สหภาพโซเวียตได้รับการตอบรับให้เข้าร่วมในฐานะผู้ลังเกตการณ์ในการประชุมแกตต์ โดยมีรหัสว่า ให้การสนับสนุน สถานะของสหภาพโซเวียตในข้อตกลงแกตต์ยังเป็นเพียงผู้ลังเกตการณ์ต่อไป จนกระทั่งสหภาพโซเวียตกลับสลายลงใน ค.ศ. 1991

¹⁴เรื่องเดียวกัน, หน้า 514.

¹⁵ Leonid Sabelnikov, "Russia on the Way to the World Trade Organization", International Affairs, Vol. 72, No. 2 (Apr 1996), p. 346.

หลังจากการล่มสลายลงของสหโซเวียตใน ค.ศ. 1991 รัสเซียได้กลายเป็นผู้สืบทอดอำนาจของสหภาพโซเวียตอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็นลิทธีการเป็นสมาชิกตัวรขอคณมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ และการบริหารจัดการต่างๆ รวมถึงลิทธีในการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกด้วย แม้ว่าต่อมาข้อตกลงแก้ตัวจะได้แปรสภาพเป็นองค์การการค้าโลกแล้วก็ตาม

ภายหลังเปลี่ยนผ่านการปกครองมาสู่ระบบประชาธิปไตยรัสเซียได้เดินหน้าแก้ปัญหาภายในของตนเองอย่างต่อเนื่อง เช่น ปฏิรูประบบการเมือง ระบบเศรษฐกิจ และสังคม ในช่วงแรกของการปฏิรูปประเทศให้เข้ารูปเข้าร้อยนั้นเป็นไปด้วยความลำบาก โดยเฉพาะการปฏิรูประบบเศรษฐกิจ เพราะรัสเซียใช้การวางแผนจากส่วนกลางที่ถูกผูกขาดโดยรัฐมาเป็นเวลานานทำให้ระบบเศรษฐกิจยังล้าหลังอยู่มาก แม้ก่อนหน้านี้ได้มีความพยายามในการแก้ไขมาอย่างต่อเนื่องแล้วก็ตามทำให้เยลด์ชินต้องใช้นโยบายต่างๆ เพื่อปฏิรูปประเทศให้เข้าสู่ภาวะปกติโดยเร็วที่สุด ซึ่งนโยบายที่เยลด์ชินใช้ควบคู่กับการดำเนินนโยบายปฏิรูปภายในกีดือการขยายความร่วมมือกับโลกตะวันตกเพื่อทำให้รัสเซียก้าวข้ามสู่ความเป็นประชาธิปไตยอย่างแท้จริง

การเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ถือเป็นเป้าหมายหนึ่งที่รัสเซียได้วางไว้เป็นนโยบายต้นๆ หลังจากเปลี่ยนผ่านการปกครอง เนื่องจากรัสเซียหวังว่าองค์การการค้าโลกจะเป็นกลไกที่ทำให้เศรษฐกิจของรัสเซียบรรลุการเข้ากับเศรษฐกิจโลก โดยหลังจากรัสเซียได้รับการตอบรับให้เข้าร่วมข้อตกลงแก้ตัวในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1993 (แก้ตัวเปลี่ยนสภาพเป็นองค์การการค้าโลกในปี ค.ศ. 1995) คณมนตรีใหญ่ (General Council) ได้จัดตั้งคณะทำงาน (Working Party) เพื่อพิจารณาการสมัครเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซียขึ้น โดยคณะทำงานได้ตรวจสอบระบบการค้าและร่างพิธีสารเกี่ยวกับลิทธีและข้อผูกพันของรัสเซียขึ้นในวันที่ 16-17 มิถุนายน ค.ศ. 1993¹⁶ ต่อมาในปี ค.ศ. 1994-1995

¹⁶World Trade Organization.Accession: Russia Federation [Online]. 2013. Available from: <http://www.wto.org> [2013, July9]

รัฐเชียได้ส่งบันทึกการค้าระหว่างประเทศ (Memorandum of the Foreign Trade Regime) ให้แก่คณะกรรมการเพื่อเป็นข้อมูลในการตอบข้อซักถาม โดยแบ่งเป็น¹⁷

- (1) บันทึกการค้าเกี่ยวกับสินค้า (Goods) วันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1994
- (2) บันทึกการค้าเกี่ยวกับการลงทุน (TRIMs) วันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1995
- (3) บันทึกการค้าเกี่ยวกับบริการ (Services) วันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 1995
- (4) บันทึกเกี่ยวกับทรัพย์สินทางปัญญา (TRIPs) วันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ.

1995

อย่างไรก็ตาม ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1995 แก้ตัวได้เปลี่ยนเป็นองค์การการค้าโลกอย่างเป็นทางการทำให้กระบวนการรับเข้าเป็นสมาชิกและหลักเกณฑ์ต่างๆ อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบขององค์การการค้าโลก โดยหลังจากรัฐเชียได้ส่งบันทึกความเข้าใจต่อคณะกรรมการแล้วนั้น วันที่ 2 มิถุนายน ค.ศ. 1995 คณะกรรมการได้เริ่มกระบวนการซักถามแก่รัฐเชีย (Question and Replies) เกี่ยวกับระบบการค้า ซึ่งการกระบวนการซักถามนี้เป็นขั้นตอนหนึ่งเพื่อตรวจสอบระบบการค้า และเป็นการเตรียมความพร้อมด้านข้อมูลก่อนจะมีการประชุมร่วมกันระหว่างคณะกรรมการและตัวแทนจากรัฐเชียหลังจากการตอบข้อลักษณะเสร็จสิ้นก็จะถูกบันทึกรายละเอียดและเก็บไว้เป็นข้อมูลสำหรับการประชุมของคณะกรรมการครั้งต่อไป สำหรับการประชุมร่วมกันระหว่างคณะกรรมการและตัวแทนจากรัฐเชียเริ่มเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่ 17-19 มิถุนายน ค.ศ. 1995 และได้มีประชุมร่วมกันอีกหลายครั้งจนกระทั่งครั้งล่าสุดคือวันที่ 10 พฤษภาคม ค.ศ. 2011 รวมทั้งสิ้น 31 ครั้ง¹⁸

¹⁷World Trade Organization. Status of accession working party[Online]. 2013.

Available from: <http://www.wto.org> [2013, July9]

¹⁸World Trade Organization. Status of accession working party [Online]. 2013.

Available from: <http://www.wto.org> [2013, July9]

นอกเหนือจากการเจรจาภับคณะทำงานแล้วนั้น ประเทศไทยกำลังเข้าเป็นสมาชิกจะต้องเจรจาภับประเทศไทยสมาชิกเพื่อขอเปิดตลาดสินค้าและบริการระหว่างสองฝ่าย ทั้งนี้จะต้องรายงานผลการเจรจาระหว่างสองฝ่ายต่อคณะกรรมการตระกูล (Schedules of Concessions and Commitments) แบบท้ายพิธีสารประกอบการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกต่อไป

การเจรจาระหว่างรัสเซียและคณะทำงานเกิดขึ้นหลายครั้งด้วยกัน เช่น ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1998 รัสเซียสามารถบรรลุข้อตกลงสินค้า ต่อมาในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1999 รัสเซียสามารถบรรลุข้อตกลงด้านบริการเป็นครั้งแรกหลังจากการประชุมของคณะทำงานกว่า 9 ครั้งด้วยกัน โดยจากความคืบหน้าของ การประชุมคณะทำงานครั้งที่ 27 เมื่อวันที่ 13-15 เมษายน ค.ศ. 2005 ปรากฏว่ารัสเซียสามารถบรรลุข้อตกลงกับประเทศไทยสมาชิกไปแล้ว 29 ประเทศไทยและสามารถเจรจาในส่วนของสินค้านำเข้าแล้วร้อยละ 87 และเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม ค.ศ. 2011 ได้มีมติรับรองผลการเจรจาเกี่ยวกับการเปิดตลาดสินค้าและการบริการจากคณะกรรมการตระกูลเป็นผลสำเร็จ¹⁹

หลังจากที่คณะกรรมการตระกูลได้ให้การรับรองผลการเจรจาเกี่ยวกับการเปิดตลาดสินค้าและบริการเป็นที่เรียบร้อยแล้ว คณะทำงานจะได้จัดทำเอกสารเกี่ยวกับการให้สัตยาบันของรัสเซียเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกซึ่งภายหลังเอกสารนี้จะถูกลงไบยที่ประชุมของคณะกรรมการตระกูล (Ministerial Conference) เพื่อนุมัติการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซีย ส่งผลให้วันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 2011 ที่ประชุมคณะกรรมการตระกูลองค์การการค้าโลกได้มีมติรับรัสเซียเข้าเป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการ ทั้งนี้รัสเซียจะต้องให้สัตยาบันภายใน 220 วัน หลังจากนั้นอีก 30 วัน สถานภาพการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกจะสมบูรณ์

¹⁹World Trade Organization. Russia concludes goods negotiations with 29 members [Online]. 2013. Available from: <http://www.wto.org>[2013, Feb13]

จนกระทั่งเมื่อวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ. 2012 รัสเซียได้เข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกในลำดับที่ 157 ภายหลังจากสภามีมติรับรองรัสเซียในการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกและมีผลผูกพันต่อข้อปฏิบัติในการค้าระหว่างประเทศ ทั้งนี้ นายปาลากาล لامี (Pascal Lamy) ผู้อำนวยการใหญ่องค์การการค้าโลกได้กล่าวถึงความสำเร็จของรัสเซียที่สามารถเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้ว่ารัสเซียจะต้องใช้โอกาสที่ได้จากการเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกนี้เพื่อปรับเปลี่ยนสร้างและพัฒนาเศรษฐกิจของรัสเซียให้มีความได้เปรียบ เพื่อแข่งขันและบูรณาการเศรษฐกิจของตนให้เป็นส่วนหนึ่งของเศรษฐกิจโลกให้ได้รวมถึงพัฒนาสวัสดิการที่มั่นคงให้กับประชาชนของตน ซึ่งนับเป็นความสำเร็จภายหลังจากใช้ระยะเวลา 18 ปี เพื่อสมัครเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก²⁰

ปัจจัยภายในประเทศ และปัจจัยระหว่างประเทศที่มีผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ในสมัยเยลด์ชิน (ค.ศ. 1991-1999)

การเปลี่ยนผ่านสู่การเป็นรัสเซียใหม่ภายใต้การนำของเยลด์ชินได้แสดงความกระตือรือร้นเพื่อเข้าร่วมกลุ่มความร่วมมือต่างๆ เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะความสนใจต่อองค์การการค้าโลก ทั่มถางแรงสนับสนุนจากกลุ่มเรียนรู้ในรัสเซียรวมถึงเทคโนโลยีและนวัตกรรมต่างๆ ซึ่งเห็นว่ารัสเซียควรพยายามอย่างมากในการเข้าร่วมองค์การการค้าโลกเพื่อช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจให้ทัดเทียมระดับโลก²¹ และเป็นสัญญาณเริ่มต้นที่ดีของรัสเซียหลังจากหัวตัวเองภายใต้幔เหล็กของระบบคอมมิวนิสต์มาเป็นเวลานาน

อย่างไรก็ตาม ในช่วงเวลานั้นปัจจัยภายในประเทศโดยรวมของรัสเซียกล่าวได้ว่าไม่มีความพร้อมที่จะเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก เนื่องจาก

²⁰World Trade Organization. Lamy hails Russia's WTO accession ratification [Online]. 2013. Available from: <http://www.wto.org> [2013, Feb 13]

²¹Sabelnikov, "Russia on the Way to the World Trade Organization", International Affairs, Vol. 72, No. 2 (Apr 1996), p. 345.

สภากาณ์ในขณะนั้นเพิ่งเปลี่ยนผ่านมาสู่ระบบเสรีได้ไม่นาน การปรับเปลี่ยนจากระบบคอมมิวนิล็อกมาสู่การเป็นระบบเสรีทำให้รากฐานของรัสเซียยังไม่มีความพร้อมที่จะรองรับต่อการปรับตัวด้านต่างๆ ดังนั้น เมื่อรัสเซียได้ดำเนินนโยบายผลปฏิรูปเศรษฐกิจแบบฉบับพลันจึงส่งผลให้หลายส่วนได้รับผลกระทบอย่างมาก โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ ผลกระทบจากการดำเนินนโยบายในช่วงแรกทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อและปริมาณสินค้าล้นตลาด ซึ่งเป็นผลมาจากการบกร่องในการวางแผนจากการผลิตทำให้เกิดอุปทานที่มีมากเกินความต้องการรวมทั้งผลจากการแปรรูปรัสเซียที่ก่อให้เกิดการเติบโตของกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ที่เข้ามาระเบิดเจ้าของรัสเซียเพิ่มขึ้นและสินค้าจากต่างประเทศไหลเข้าสู่ตลาดรัสเซียในปริมาณมาก ส่งผลให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศในช่วงปี ค.ศ. 1991-1996 ลดลงร้อยละ 40²²

ด้านการเมืองภายในพบว่ารัสเซียและคณะกรรมการค้าโลกอย่างมาก เยลชินแต่งตั้งนายเยฟกีนียาชิน (Yevgeny Yasin) ผู้มีแนวคิดเสรีนิยมและสนับสนุนนโยบายปฏิรูปตามแบบตะวันตกขึ้นมาทำหน้าที่เป็นผู้นำในการเจรจา ซึ่งในทศวรรษของยาชินเชื่อว่าหากรัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลกสำเร็จนั้นจะได้รับประโยชน์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะตลาดสำหรับการส่งออก ดังนั้นรัสเซียจึงไม่มีทางเลือกมากนักที่จะปฏิเสธโอกาสที่ดีเช่นนี้²³ อย่างไรก็ตาม ได้มีกระแสคัดค้านจากกลุ่มต่างๆ ที่ไม่เห็นด้วยต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลก เช่น การประชุมสภาดูมานในปี ค.ศ. 1995 พรรครัฐลิกรัม (Agrarian Party) และพรรคคอมมิวนิล็อก (Communist Party) ได้คัดค้านรัสเซียเรื่องการเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลก

²² พงศ์พัฒน์ เทียนคิริ, “ความล้มเหลวทางเศรษฐกิจไทย-รัสเซียระหว่างปี ค.ศ. 1991-2001,” วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548), หน้า 59.

²³ Anders Aslunds, “Why Doesn’t Russia join the WTO?,” The Washington Quarterly 4 (April 2010), p. 54.

นอกจากนี้ ยังมีกระแสคัดค้านจากกลุ่มอื่นๆ เช่น ธุรกิจประกันภัย และกลุ่มอุตสาหกรรมซึ่งเห็นว่าหากรัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกจะทำให้อุตสาหกรรมภายในของรัสเซียได้รับผลกระทบจากการแข่งขันของสินค้าและบริการจากต่างประเทศ²⁴ นอกจากกระแสคัดค้านจากพรบคก.เมืองและกลุ่มอุตสาหกรรมแล้วนั้น ในส่วนภูมิภาคเองก็ได้อtoutด้านการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกเช่นกันโดยเฉพาะการต่อต้านจากกลุ่มราชการส่วนภูมิภาค ซึ่งออกมากัดค้านการปรับรัฐวิสาหกิจ²⁵ จากปรากฏการณ์ข้างต้นหลายท่อนให้เห็นว่าการแสดงออกของกลุ่มต่างๆ ต่อประเด็นการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกเป็นไปในลักษณะของการไม่ให้ความร่วมมือและมีความเห็นที่แตกต่างกันอยู่มากซึ่งลักษณะดังกล่าวทำให้เกิดอุปสรรคในการเจรจาและยากต่อการหาข้อยุติ และเมื่อพิจารณาลักษณะของรัฐบาลในขณะนั้นพบมีลักษณะของการเป็นรัฐที่อ่อนแอกับไม่มีประสิทธิภาพในการควบคุมและจัดการกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ได้มากพอ การเมืองภายในไม่มีเสถียรภาพ รัฐบาลต้องเผชิญกับการทำลายต่อกลุ่มอำนาจต่างๆ ที่พยายามเข้ามาแย่งชิงพื้นที่ทางการเมือง ซึ่งทำให้เหล่านโยยในภาวะ “กลืนไม่เข้าคายไม่ออก” เพราะนอกจากจะต้องแก้ปัญหาเศรษฐกิจที่ตกต่ำแล้วยังต้องเผชิญกับการทำลายอำนาจของกลุ่มการเมืองต่างๆ จากสภาวะการณ์ของการเมืองภายในแสลงให้เห็นว่าการเมืองภายในรัสเซียขณะนั้นเต็มไปด้วยข้อจำกัดหลายด้านซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการเจรจาส่งผลให้กระบวนการเจรจาเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกอยู่ในภาวะชะงักงัน

นอกจากการเมืองภายในที่ส่งผลให้กระบวนการเจรจาต้องชะงักงันแล้ว ปัญหาอีกประการหนึ่งคือการทำหน้าที่ของผู้เจรจาโดยพบว่าหน่วยงานที่รับผิดชอบต่อการสมัครเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซียต่างเพิกเฉยและไม่ให้

²⁴Sabelnikov, “Russia on the Way to the World Trade Organization”, International Affairs, Vol. 72, No. 2 (Apr 1996), p. 347.

²⁵Medveko v, M, (2002b) “Russia’s Accession to WTO: the view from Russia”. Centre for European Reform. Russia and WTO. London 39.

ความสนใจต่อการเจรจาเท่าที่ควร เช่น ในกระบวนการตอบข้อข้อความระหว่าง ค.ศ. 1995-1998 ฝ่ายรัสเซียและคณะทำงานต้องใช้เวลาในการเจรจากว่า 9 ครั้ง ด้วยกันจึงจะทำให้กระบวนการตอบข้อข้อความมีความสมบูรณ์ซึ่งคณะกรรมการของ รัสเซียในขณะนั้นไม่ว่าจะเป็นฝ่ายกฎหมาย ฝ่ายเศรษฐกิจ และกลุ่มอุดสาಹกรรม ต่างไม่มีประสิทธิภาพในการประสานงานโดยเฉพาะฝ่ายเศรษฐกิจนำโดยนายมีคาอิล ฟราดคอฟ (Mikhail Fradkov) ซึ่งทำงานไม่ตอบสนองและให้ความร่วมมือเท่าที่ ควรทำให้การเจรจาในประเด็นนโยบายเศรษฐกิจและนโยบายการค้าของรัสเซีย ไม่มีความชัดเจนและขาดความพร้อมด้านข้อมูลที่จะให้รายละเอียดแก่คณะทำงาน จากองค์การการค้าโลก

ด้านปัจจัยระหว่างประเทศ โดยเฉพาะท่าทีจากต่างประเทศต่อประเด็น การเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลกของรัสเซียพบว่าสหรัฐฯ ได้สนับสนุน รัสเซียในการเข้าร่วมองค์กรการค้าโลก โดยอดีตผู้นำสหรัฐฯ นายบิล คลินตัน (Bill Clinton) มองว่าการเข้าร่วมองค์กรการค้าโลกของรัสเซียจะช่วยให้ เศรษฐกิจรัสเซียสามารถนำการเข้ากับระบบเศรษฐกิจโลกได้และช่วยแก้ ปัญหาเศรษฐกิจในรัสเซียได้²⁶ เช่นเดียวกับสหภาพยุโรปก็ได้ให้การสนับสนุน รัสเซียเพื่อเข้าร่วมองค์กรการค้าโลกหลังจากลงความเย็นสันตุสheel ความล้มเหลว ระหว่างรัสเซียและสหภาพยุโรปได้พัฒนาความร่วมมือระหว่างกันมากขึ้น โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ สหภาพยุโรปและรัสเซียได้ลงนามความร่วมมือทาง ยุทธศาสตร์ที่สำคัญๆ ในหลายด้าน เช่น ใน ค.ศ. 1994 ทั้งสองฝ่ายได้ลงนามใน ความตกลงของการเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์ (Partnership and Cooperation Agreement) ซึ่งความตกลงดังกล่าวได้กล่าวเป็นตัวแบบที่นำไปสู่การพัฒนา ความร่วมมือระหว่างรัสเซียและสหภาพยุโรปในหลายด้าน เช่น ข้อตกลง ด้านพลังงาน และการก่อตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษระหว่างรัสเซียและสหภาพยุโรป

²⁶Sutela, P. The Russian Market Economy (Helsinki: Aleksanteri Institute, 2003), p. 37.

กล่าวได้ว่าต่างประเทศได้ให้การสนับสนุนรัฐเชียเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซีย เนื่องจากเป็นโอกาสที่ดีของรัสเซียที่จะใช้ประโยชน์จากการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกสร้างเสริมเศรษฐกิจภายในของตนจากการค้ากับต่างประเทศ

ปัจจัยภายในประเทศ และปัจจัยระหว่างประเทศที่มีผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ในสมัยปูติน (ค.ศ. 2000-2007)

หลังจากวลาดีเมียร์ ปูตินได้ขึ้นมาบริหารประเทศใน ค.ศ. 2000 ปูตินได้ประกาศที่จะนำรัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกให้ได้ภายใน ค.ศ. 2003²⁷ เพื่อใช้ประโยชน์จากการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกขับเคลื่อนและยกสถานะทางเศรษฐกิจของรัสเซียให้กลับมา มีเสถียรภาพ และผลจากการที่จีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้สำเร็จในปี ค.ศ. 2001 นั้น ปูตินมองว่ารัสเซียจะต้องเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกให้สำเร็จเช่นกันเพื่อที่รัสเซียจะได้กลับมาพำนัดในฐานะของการเป็นผู้นำทางเศรษฐกิจอีกรอบ²⁸

อย่างไรก็ตาม แม้ในตอนต้นชาติมหานยาอย่าง สหรัฐฯ และสหภาพยุโรปจะสนับสนุนรัสเซียในการสมัครเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกก็ตามแต่ ต่อมาประเทศเหล่านี้ได้แสดงความกังวลต่อประเด็นทางเศรษฐกิจที่เป็นอุปสรรคในหลายเรื่อง เช่น การที่รัสเซียดำเนินนโยบายอุดหนุนภาคพลังงานลงผลให้ราคาในประเทศต่ำกว่าราคาน้ำตาลตลาดโลกอยู่มาก ทำให้ประเทศที่ต้องพึ่งพาการนำเข้าพลังงานจากรัสเซีย โดยเฉพาะสหภาพยุโรป รู้สึกเสียเปรียบที่รัสเซียผูกขาดภาคพลังงาน นอกจากประเด็นทางด้านพลังงานที่ชาติมหานยาต่างแสดงความกังวลแล้วนั้น ปัญหาของการเปิดตลาดในภาคบริการ เช่น การเปิดสาขาของธนาคารต่างประเทศ และการเปิดบริษัทประกันภัยยังพบข้อจำกัดอยู่มาก รวมถึง

²⁷Chowdhury, A. WTO Accession: What's in it for Russia. Working Paper 595 (Michigan: William Davidson Institute Working Paper Series, 2003), p. 50.

²⁸Portanskiy, A. WTO Press Releases 21.04.2005 (Geneva: Head of Information office on Russia's Accession to WTO, 2005), p. 9.

การดำเนินนโยบายอุดหนุนภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตร ซึ่งทำให้สินค้าจากต่างประเทศไม่สามารถเข้าสู่ตลาดรัสเซียได้ จากปัญหาดังกล่าวทำให้การเจรจาเพื่อเปิดเสรีทางการค้าระหว่างรัสเซียกับสหราชอาณาจักรไม่สามารถหาข้อยุติระหว่างกันได้

ความล้มเหลวระหว่างรัสเซียและสหราชอาณาจักรในสิ่งที่ต้องการจะส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโลก ได้พัฒนาความร่วมมือระหว่างกันในหลายด้าน รัสเซียและสหราชอาณาจักรได้แลกเปลี่ยนการเยือนในระดับผู้นำอยู่เสมอ โดยหลังเกิดเหตุการณ์วินาศกรรมสหราชอาณาจักร ใน ค.ศ. 2001 รัสเซียประกาศยืนเคียงข้างสหราชอาณาจักร และร่วมเป็นพันธมิตรในการทำงานร่วมกันต่อต้านการก่อการร้าย ซึ่งอดีตผู้นำ จอร์จ ดับเบิลยู บุช (George W. Bush) ได้กล่าวว่า ตนเองและสหราชอาณาจักรที่จะผลักดันและแลกเปลี่ยนความร่วมมือกับรัสเซียในทุกด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสนับสนุนให้รัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลก²⁹

อย่างไรก็ตาม ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นว่าสหราชอาณาจักร มีความกังวลต่อเศรษฐกิจภายในรัสเซียอยู่มากในประเด็นที่รัสเซียให้การอุดหนุนแก่ภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมภายในประเทศ ทำให้สินค้าและบริการจากสหราชอาณาจักร ไม่สามารถเข้าสู่ตลาดรัสเซียได้ โดยสหราชอาณาจักร เห็นว่าตราบใดที่รัสเซียยังไม่สามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้ ก็เป็นเรื่องยากที่สหราชอาณาจักรจะลงนามในความตกลงด้านสินค้าและบริการกับรัสเซีย รวมถึงสหราชอาณาจักร ยังไม่เพิกถอนกฎหมาย Jackson Vanik Amendment³⁰ และจะใช้ประเด็นดังกล่าวมาต่อรองกับรัสเซียเพื่อให้รัสเซียปฏิรูปการค้าภายในให้สมบูรณ์ กฎหมายดังกล่าวเป็นข้อกำหนดที่สหราชอาณาจักร ใช้ปฏิบัติกับกลุ่มประเทศลังคานนิยม โดยการจำกัดการอพยพของประชากรจากกลุ่มประเทศลังคานนิยม-many สหราชอาณาจักร และห้ามนำเข้าสินค้าและบริการจากกลุ่มประเทศลังคานนิยม ซึ่งกฎหมายนี้ฉบับนี้สหราชอาณาจักร เป็นมาตรการตอบโต้แก่กลุ่ม

²⁹William H. Copper, Russia's Accession to WTO (New York: Nova Science Publisher, 2006), p. 18.

³⁰Ibid., p. 20.

ประเทศไทยมีความถึงรัสเซีย โดยรัสเซียมองว่าตนไม่ได้รับความยุติธรรมทางการค้าจากสหรัฐฯ เพราะในช่วงที่ผ่านมา rัสเซียได้พยายามปรับเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจมาเป็นแบบเสรีอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นสหรัฐฯ จึงควรยุติการใช้กฎหมายดังกล่าวต่อ rัสเซีย

สำหรับความล้มพันธ์ระหว่างรัสเซียและสหภาพยุโรปในสมัยปัจจุบันพบว่าความล้มพันธ์ทั้งสองด้านนี้ไปอย่างราบรื่น สหภาพยุโรปและรัสเซียต่างได้รับประโยชน์จากการร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างกัน สหภาพยุโรปที่ผ่านมาได้ทำการนำเข้าม้ามันและก้าวกระโดดจาก rัสเซีย ในขณะที่ rัสเซียต้องพึ่งพาลินค้าเกษตรจากสหภาพยุโรป อย่างไรก็ตาม สหภาพยุโรปยังมีความกังวลต่อประเด็นด้านพลังงานอยู่มากและเห็นว่า rัสเซียควรปฏิรูปตลาดพลังงานให้เรียบร้อยก่อนเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการการค้าโลก โดยเฉพาะการผูกขาดการขนส่งก้าวกระโดดชาติ ผ่านบริษัทที่รัฐบาลรัสเซียเป็นเจ้าของคือ บริษัทก๊ازปอร์ม (Gazprom)³¹ ซึ่งก๊าซปอร์มได้ทำลัญญาเรียบเรียงไว้กับประเทศในยุโรปและระบุว่าหากประเทศใดก็ตามที่ได้รับปริมาณก๊าซมากกว่าที่กำหนดไว้ในลัญญาจะไม่สามารถนำไปขายต่อให้กับประเทศเพื่อนบ้านได้ ประเด็นนี้เองทำให้ก๊าซปอร์มมีความได้เปรียบอย่างมาก เพราะสามารถกำหนดราคาและขายก๊าซธรรมชาติให้แต่ละประเทศในอัตราที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ การที่ rัสเซียใช้นโยบายอุดหนุนภาคพลังงาน ทำให้ราคางานในรัสเซียถูกกว่าราคากลางโลกถึงหนึ่งในสี่ส่วน โดยปัจจุบันกล่าวว่าหาก rัสเซียเมดานินโน่นโยบายอุดหนุนภาคพลังงานก็เท่ากับว่าจะทำให้เศรษฐกิจ rัสเซียทั้งหมดล่มลง เพราะเศรษฐกิจภายในประเทศขึ้นอยู่กับค่าใช้จ่ายพลังงานในราคาน้ำมันที่ต่ำ ในขณะที่รายได้ประเทศขึ้นอยู่กับราคางานในตลาดโลกที่สูง³² ส่งผลให้ใน ค.ศ. 2003 rัสเซียได้ปฏิเสธที่จะลงนามในพิธีสารด้านพลังงาน (Energy

³¹David Cronin. Russia-EU: Will Oil become a Political Tool? [Online]. 2012. Available from: <http://www.europeanvoice.com> [2013, Sep 21]

³²อดีตภาร พุนนำ, “พลังงานกับอำนาจ: ความล้มพันธ์ระหว่างรัสเซียและสหภาพยุโรป,” วารสารสังคมศาสตร์ ปีที่ 39 (2551), หน้า 51.

Dialogue) กับสหภาพยูโรป ซึ่งสาระสำคัญของพิธีศาลดังกล่าวคือการสร้างความร่วมมือโดยเปิดเสรีในตลาดพลังงานและส่งเสริมให้มีการแข่งขันในภาคพลังงานอย่างอิสระ โดยไม่มีการแทรกแซงจากรัฐบาลจากสาระสำคัญของพิธีศาลที่เน้นการเปิดเสรีด้านพลังงานทำให้วัสดุเชียบปฏิเสธที่จะลงนามในพิธีสารดังกล่าว เพราะวัสดุเชียจะไม่สามารถกำหนดราคางานและผูกขาดการลงทุนได้อีกต่อไป³³

nokneen jaka kcam lmpn rwhwng rslcxy laeza tdm haanaj laewnn rslcxy yng dierabengkd dnn jaka jorjei chen kgn โดยเปนที่ทราบกันดีว่าความ lmpn rwhwng thng slng pratek teme pdeaw ykcm xdd yng neoj jaka rslcxy dteuk jorjei glwv hawv threk chngk jk gkyai in msln nbn lnn ngn k dnn dnd olschey teiy tei แลวบคchey chng jk cm xdd yng thg krm meo rwhwng pratek dng glwv dleuk lama msu kcm rwhwng lmpn rthg cewchuk kik โดยรslcxy dtei izmadr kcm jk dnd kcm nbe xla sln cka jaka jorjei chen jk dnd kcm nbe xla wne แลว nndim jk pbyu hda dng glwv thm hlej jorjei chzli thv dtk kcm xla benn smachikong kcm kcm cko kxh jaka rslcxy (jorjei xla benn smachikong kcm kcm cko kxh in c.c. 2006) ptei otob dtei olschey th jk dnd kcm nbe xla sln cka jaka jorjei oyng rktm am pbwv cm xdd yng rwhwng rslcxy lmpn rwhwng rslcxy dtei dng ea zt dm haanaj chen shrssu xla xla mawm in cm xdd yng nttwy pwea shrssu แลว jorjei benn pnn dm trth m kcm lmpn rwhwng rslcxy gok prk bnn rwhwng lnsrshsu แลนนาโต (NATO) dtei xayy othchipl xema in xet othchipl gk xla rslcxy slng pl lhrslcxy kcn xng hwd rwhwng แลก dnd rwm thng chwng lnsrshsu kcm rwhwng lnsrshsu gk brrslcxy mslid ngn thng slng pratek mslid prsrk in kcm rjea reo xkot klg thg kcm cko ymgk แลm meo bvg cm xdd yng rwhwng jorjei chng shrssu ให kcm lnsb lnn dwy lwwjng slng pl kcm rwhwng yng mgk t kcm nbe smachikong kcm kcm cko kxh

³³"A Bear at the Throat," The Economist, April 14, 2007, p. 55.

จากปัจจัยระหว่างประเทศข้างต้น กล่าวได้ว่า รัฐเชียญูกกตดันจากชาติมหาอำนาจ และประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาก ในประเด็นด้านพลังงานและความไม่โปร่งใสในการดำเนินนโยบายอุดหนุนภาคพลังงาน ภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรม รวมทั้งความขัดแย้งกับอิทธิพลเจี้ยงประเทศเดินเหล่านี้ทำให้แผนการของบูตินที่จะนำรัฐเชียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกให้สมบูรณ์ใน ค.ศ. 2003 ต้องล่าช้าออกไป

การเมืองรัสเซียในสมัยบูตินถือได้ว่ามีเสถียรภาพมาก ระบบการเมืองและเศรษฐกิจเป็นไปในลักษณะ รัฐบริษัทนิยม (Corporatist State) หรือระบบอำนาจเลวินนิยมใหม่ (Neoliberal Authoritarianism)³⁴ ซึ่งเป็นการผลผลิต ระหว่างระหว่างรัฐ เผด็จการอำนาจนิยมกับเศรษฐกิจเลวินนิยมใหม่ โดยมีลักษณะที่รัฐใช้อำนาจแบบรวมศูนย์เพื่อควบคุมและบริหารจัดการในด้านการเมืองและเศรษฐกิจผ่านกลไกต่างๆ เช่น การใช้อำนาจผ่านกลุ่มอิทธิพล (Oligarchs) หรือผู้ใกล้ชิด ซึ่งลักษณะการบริหารงานเช่นนี้จะพบในกระทรวงที่มีความสำคัญ เช่น กระทรวงกลาโหม กระทรวงการคลัง ฯลฯ ซึ่งบูตินมักให้บุคคลใกล้ชิด กลุ่มอำนาจ หรือกลุ่มผลประโยชน์เป็นผู้ดูแล ทางด้านเศรษฐกิจ บูตินได้เข้าไปควบคุมกิจการที่มีความสำคัญ เช่น กิจการทางด้านพลังงาน และทำลายกลุ่มอิทธิพลเก่า รวมทั้งดึงเอารัฐพยลินเหล่านั้นมาอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐ ตัวอย่างเช่น การจับกุมนายมิกาอิล คยาดาโคฟสกี (Mikhail Khodorkovsky) เจ้าของบริษัทนำมันยูโคล (Yukos) จากการบริหารดังกล่าว ทำให้บูตินสามารถควบคุมการเมืองภายในได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นลักษณะของรัฐที่เข้มแข็งและมีเอกภาพในการบริหารจัดการ

³⁴Greg Gradin, Empire's Workshop: Latin America, The United States, and The Rise of the New Imperialism (New York: Henry Holt and Company, 2006), pp. 163-175.

สำหรับปฏิริยาของกลุ่มการเมืองภายในต่อประเด็นการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกพบว่าหลังจากรัฐบาลได้แต่งตั้งนโยบายเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกนั้น ปรากฏว่ากลุ่มผลประโยชน์ในรัฐเชียต่างตื่นตัวต่อประเด็นดังกล่าวอย่างมาก กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ที่มีส่วนได้ประโยชน์และเสียผลประโยชน์จากการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้ออกมาเคลื่อนไหวอย่างกว้างขวาง ซึ่งกลุ่มผลประโยชน์ที่ออกมายังไห้ในประเด็นองค์การการค้าโลก ได้แก่
(1) สหภาพผู้ประกอบการและนักอุตสาหกรรมรัฐเชีย ประกอบไปด้วยกลุ่มอุตสาหกรรมหลายแขนง เช่น กลุ่มพลังงาน กลุ่มอุตสาหกรรมเครื่องจักร กลุ่มอุตสาหกรรมปิโตรเคมี กลุ่มธุรกิจภาครัฐฯ เป็นต้น โดยสหภาพผู้ประกอบการและนักอุตสาหกรรมรัฐเชียทำหน้าเป็นล็บบี้ยสต์ทางเศรษฐกิจให้แก่ภาครัฐฯ ในการเปลี่ยนแปลงกฎหมายและสนับสนุนให้รัฐเชียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก โดยเห็นว่าองค์การการค้าโลกคือกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจรัฐเชีย และกลุ่มธุรกิจส่งออกของรัฐเชียจะได้รับประโยชน์จากการค้ากับต่างประเทศโดยมีนายอาร์คาดี โวลสกี้ (Arkady Volsky) ประธานสหภาพผู้ประกอบการและนักอุตสาหกรรมรัฐเชีย (2) สภาหอการค้ารัฐเชียทำหน้าที่ดูแลความล้มเหลวทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ โดยมีนายเยฟกินี ปรีมาคอฟทำหน้าที่เป็นประธาน ทั้งนี้ สภาหอการค้ารัฐเชียมีนโยบายต่อต้านการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกเนื่องจากเห็นว่าการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมในระยะขั้นต้น เช่น อุตสาหกรรมรถยนต์ และภาคพลังงานรวมทั้งภาคเอกชนรัฐเชียจะได้รับผลกระทบจากการแข่งขันกับต่างประเทศ ดังนั้น รัฐบาลจึงควรให้การสนับสนุนภาคอุตสาหกรรมในประเทศต่อไปเพื่อเป็นหลักประกันว่าภาคอุตสาหกรรมรัฐเชียจะได้รับการปกป้องจนกว่าจะมั่นคงและสามารถแข่งขันกับอุตสาหกรรมต่างประเทศได้³⁵ (3) กลุ่มนายนโยโอลีค เดอวิปราสาห์ก้า

³⁵ Anders Aslunds, "Why Doesn't Russia join the WTO?," The Washington Quarterly 4 (April 2010), p. 54.

ประธานบริษัท รุชาล (Rusal) ซึ่งนายโอลิเมค้มความเห็นไปในแนวทางเดียวกับ สภาหอการค้ารัสเซียที่ไม่เห็นด้วยหากรัฐเชียจะเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก เพราะเห็นว่าอุดสาหกรรมบางประเภทยังอยู่ในระยะเริ่มแรกเท่านั้น ซึ่งยังไม่คัญภาพในการแข่งขันกับสินค้าและบริการจากต่างประเทศได้มากพอ โดยเฉพาะตลาดร้อนนรัฐเชียและภาคศีรษะ ซึ่งรัสเซียมีความจำเป็นอย่างมากที่จะต้องปักป้องอุดสาหกรรมในระยะเริ่มต้นให้แข็งแรงก่อนที่จะเปิดให้สินค้าจากต่างประเทศเข้ามาสู่ตลาดรัสเซีย³⁶ (4) ภาครุ่มภาคบริการ ได้แก่ ภาครัฐบาล ภาครัฐกิจโทรคมนาคม ภาครัฐกิจประกันภัย ซึ่งภาครุ่มภาคบริการเหล่านี้ก็ได้ร่วมตัวกันต่อต้านการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก โดยให้เหตุผลว่าภาคบริการรัสเซียยังไม่พร้อมสำหรับการแข่งขันกับภาคบริการของต่างชาติ นอกจากนี้รัสเซียยังมีปัญหาในเรื่องกฎหมายลิขสิทธิ์ และลิทธิบัตร ซึ่งข้อผูกพันทางกฎหมายเหล่านี้อาจทำให้รัสเซียลำบากในอนาคตได้ ดังนั้น รัสเซียจึงควรปฏิรูปกฎหมายให้แล้วเสร็จเพื่อรองรับต่อข้อบังคับ และกติกาสากลจากต่างชาติก่อน (5) ภาคเกษตรกรรม แนวทางของภาคเกษตรกรรมต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกพบว่าภาคเกษตรกรรมในรัสเซียต่อต้านการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกเช่นกัน เนื่องจากเห็นว่าสินค้าเกษตรของรัสเซียจะไม่สามารถแข่งขันกับสินค้าต่างประเทศได้ ดังนั้น ภาคเกษตรกรรมจึงเรียกร้องให้รัฐบาลใช้นโยบายอุดหนุนภาคการเกษตรต่อไป³⁷

สำหรับปฏิริยาของภาครุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ในรัสเซียต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกพบว่ามีผลต่อระบบการเจรจาและสามารถผลักดันให้รัฐบาลช่วยลอกการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้สำเร็จ ตัวอย่างเช่น กรณีของนายโอลิเมคที่สามารถลobbyp ให้รัฐบาลออกกฎหมายเพื่อจัดเก็บภาษีนำเข้ารถยนต์มือสองจากต่างประเทศได้สำเร็จ³⁸ และบทบาทของภาคเกษตรกรรมที่ใช้

³⁶Ibid., p. 54.

³⁷Ibid., p. 55.

³⁸Tarr, David G, "Russian Accession to the WTO: An Assessment," Eurasian Geography and Economics, Vol. 48, No. 3 (May-June), pp. 306-319.

การกดดันรัฐบาลโดยการประท้วงเพื่อเป็นการส่งสัญญาณเตือนไปยังรัฐบาลอยู่บ่อยครั้ง เช่น เรียกร้องให้รัฐบาลใช้นโยบายกีดกันการนำเข้าสินค้าเกษตร และยังใช้วิธีการล็อบบี้ทางสภาคตุ้ย กล่าวคือภาคเกษตรกรรมเป็นฐานเสียงสำคัญของพรรคเกษตรกรรม ซึ่งเป็นพันธมิตรกับพรรคคอมมิวนิสต์แม้ว่าในสมัยปูตินทั้งพรรคเกษตรกรรมและพรรคคอมมิวนิสต์จะไม่มีบทบาททางการเมืองมากนักแต่ปูตินตระหนักถึงผลประโยชน์ของชาติจึงยอมรอมซومกับฝ่ายตรงข้ามเพื่อสร้างความได้เปรียบให้แก่รัสเซียในเวทีเจรจา กล่าวคือรัฐบาลยอมประسانความร่วมมือกับพรรคการเมืองเพื่อรักษาผลประโยชน์ของรัสเซียไว้ โดยปูตินเห็นว่ารัสเซียควรดำเนินนโยบายอุดหนุนภาคการเกษตรต่อไปเพื่อเป็นการต่อรองกับสหภาพยุโรปซึ่งเป็นประเทศผู้ส่งออกเกษตรกรรมรายใหญ่³⁹ ผลจากการกดดันของภาคเกษตรกรรมเหล่านี้ส่งผลให้รัฐบาลมักออกมาตรการกีดกันทางการค้าเพื่อใช้รับการนำเข้าเนื้อสัตว์จากต่างประเทศอยู่บ่อยครั้ง เช่น ใน ค.ศ. 2002 รัฐบาลได้ประกาศระงับการนำเข้าเนื้อสัตว์จากสหภาพยุโรป โดยอ้างว่าเป็นผลจากโรคปากและเท้าเปื่อยในสัตว์ ซึ่งเป็นที่น่าสังเกตว่ารัสเซียมักใช้มาตรการกีดกันเรื่องสุขอนามัยและความปลอดภัยมาเป็นข้ออ้างเสมอ นอกจากมาตรการเรื่องสุขอนามัยแล้วรัสเซียยังได้เพิ่มภาษีนำเข้าสินค้าเกษตรด้วยเช่นกัน⁴⁰ จากด้วยร่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่ากลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ ในรัสเซียมีอิทธิพลและสามารถกดดันรัฐบาลให้สนองต่อความต้องการของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งปฏิล้มพันธ์ที่กลุ่มผลประโยชน์แสดงต่อรัฐบาลวิเคราะห์ได้ว่ากลุ่มผลประโยชน์ส่วนใหญ่มีลักษณะของการไม่ให้ความร่วมมืออยู่มากและมีความเห็นในประเด็นที่หลากหลายต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลก ดังนั้น จึงทำให้เป็นอุปสรรคต่อการหาข้อสรุปร่วมกัน

³⁹David A. Dyker, Economic Policy Making and Business Culture: Why Is Russia So Different? (London: Imperial College Press, 2011), p. 196.

⁴⁰Heiko Oleines, "Russian Business Interests and the Enlarged European Union," Post-Communist Economies, Vol. 17, No. 3 (Sep 2005), p. 269-287.

นอกจากนี้ยังพบว่าสภาพการเมืองในรัสเซียขณะนี้มีลักษณะของรัฐที่เข้มแข็ง การเมืองภายในมีเสถียรภาพซึ่งเอื้อให้ก่อตุ้มผลประโยชน์ต่างๆ ในประเทศมีความสามารถในการกดดันรัฐบาลในการต่อรองเจรจาระหว่างประเทศซึ่งต่างจากรัฐที่การเมืองภายในมีลักษณะอ่อนแยຍ่อมทำให้ก่อตุ้มผลประโยชน์ภายในประเทศไม่มีความเข้มแข็งมากพอที่จะสร้างการต่อรองในการเจรจาระหว่างประเทศได้

ดังนั้น ปัจจัยที่ทำให้การเจรจาเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลกในสมัยปัจจุบัน ต้องล่าช้านั้นมีสาเหตุมาจากการปัจจัย 2 ประการคือ ปัจจัยภายในประเทศ และปัจจัยระหว่างประเทศ กล่าวคือรัสเซียต้องเผชิญแรงกดดันจากสองด้าน คือแรงกดดันจากกลุ่มผลประโยชน์ในประเทศที่ไม่ต้องการให้รัสเซียเข้าเป็นสมาชิก องค์กรการค้าโลกและแรงกดดันจากสหภาพยุโรปที่ต้องการให้รัสเซียปฏิรูประบบเศรษฐกิจภายใน และพยายามเก็บนโยบายอุดหนุนภาคอุตสาหกรรมและภาคเกษตรกรรมดังนั้น จากผลการเจรจาที่ไม่สอดคล้องกันทั้งสองระดับจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเจรจาต้องล่าช้าออกไป

ปัจจัยภายในประเทศ และปัจจัยระหว่างประเทศที่มีผลต่อการเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลก ในสมัยเมดเวเดฟ (ค.ศ. 2008-2011)

หลังปิดตันหมวดวาระลงใน ค.ศ. 2007 ประธานาธิบดีมิตรี เมดเวเดฟได้เข้ามาบริหารประเทศต่อจากปูตินซึ่งปูตินได้ลดตัวเองลงไปดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเพื่อเน้นวาระการเมืองชั่วคราว เนื่องจากรัฐธรรมนูญรัสเซียกำหนดว่าประธานาธิบดีจะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกินกว่าสองสมัยไม่ได้ ดังนั้น เพื่อเป็นการรักษาฐานอำนาจของตนปูตินจึงได้วางหมายให้เมดเวเดฟซึ่งเป็นบุคคลที่ปูตินไว้ใจให้เข้ามารับตำแหน่งแทน

สำหรับการเจรจาเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์กรการค้าโลกของรัสเซียในสมัยเมดเวเดฟนั้น กล่าวได้ว่ามีลักษณะซึ่งกันไม่ต่างจากสมัยปูติน แต่ก็ได้มีความพยายามเพื่อเจรจาและเดินหน้าแก้ไขในประเด็นที่เป็นอุปสรรคต่อไป จนกระทั่งมีความคืบหน้าและสามารถลดถอนประเด็นที่เป็นอุปสรรคต่างๆ ให้น้อยลง เช่น ใน ค.ศ. 2006 รัสเซียยอมเจรจาและลงนามความตกลงเรื่องการเปิดตลาด

ของภาคบริการกับสหรัฐฯ หลังจากผลการเจรจา กับกลุ่มธุรกิจบริการในรัสเซีย มีความลงตัวและเป็นที่พอใจของทั้งสองระดับ อย่างไรก็ตาม พบว่ารัสเซียยังประสบปัญหาการเจรจาขั้นสุดท้ายกับจอร์เจียในขณะที่การเจรจาสองฝ่ายระหว่างรัสเซีย กับสหรัฐฯ และสหภาพพยูโรปได้คลีคライมากขึ้น จนกระทั่ง ค.ศ. 2010 การเจรจาที่วิภาคีระหว่างรัสเซียกับสหรัฐฯ และสหภาพพยูโรป ก็ประสบความสำเร็จ สภาองค์กรสหรัฐฯ ได้ประกาศรับรองสถานะคู่ค้าเศรษฐกิจ国际贸易 แก่รัสเซีย (The Permanent Normal Trade Relation) และเพิกถอนกฎหมาย Jackson Vanik Amendment แก่รัสเซียเท่ากับว่าขณะนี้รัสเซียมีสถานะเป็นคู่ค้าของสหรัฐฯ อย่างสมบูรณ์⁴¹

ทั้งนี้ พบว่าสาเหตุที่ทำให้ทำทីของสหรัฐฯ ต่อรัสเซียมีแนวโน้มผ่อนปรนมากขึ้นนั้นเป็นผลจากการปรับนโยบายของบารัค โอบาม่าเพื่อต้องการฟื้นฟูความสัมพันธ์กับรัสเซียอันเป็นการสร้างความไว้วางใจให้เกิดขึ้นในระดับผู้นำ ซึ่งโอบาม่ามองว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สหรัฐฯ จะต้องแสดงความจริงใจในการช่วยเหลือและสนับสนุนรัสเซียในการเจรจาซึ่งคงสุดท้ายเพื่อให้รัสเซียเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก เพราะในช่วงที่ผ่านมาสหรัฐฯ และรัสเซียประสบปัญหาในการเจรจาอยู่บ่อยครั้ง⁴²

ทางด้านความล้มพันธ์ระหว่างรัสเซียและสหภาพพยูโรบว่าสาเหตุที่ทำให้การเจรจาระหว่างรัสเซียและสหภาพพยูโรปที่มีแนวโน้มดีขึ้นนั้น เป็นผลมาจากการที่รัสเซียและสหภาพพยูโรปยินยอมที่จะแลกเปลี่ยนผลกระทบโดยชอบกัน โดยรัสเซียยินยอมที่จะให้สัตยาบันต่อพิธีสารเกียวโต (Kyoto Protocol) เพื่อแลก

⁴¹Cornwell, S. US Lawmakers warn Obama Russia's WTO bid [Online]. 2011. Available from: <http://uk.reuters.com> [2013, Sep 13].

⁴²Gaysuk, A. Russia's belt in WTO mean more economic commitments (interview with Ander Aslund [Online]. 2011. Available from: http://m.rbth.ru/articles/2011/12/02/the_more_important_your_economy_the_more_demands_you_will_have_to_me_13881.html [2013, Sep 20]

กับการที่สหภาพยูโรจะให้การสนับสนุนรัฐเซียเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก⁴³ โดยสหภาพยูโรซึ่งเป็นตัวตั้งตัวตี่ที่ต้องการเห็นพิธีสารเกียวโตมีผลบังคับใช้เนื่องจากสหรัฐฯ ปฏิเสธที่จะให้สัตยาบันในพิธีสารเกียวโต ล่งผลให้พิธีสารเกียวโตยังไม่มีผลบังคับใช้จนกว่าจะได้รับการรับรองเกินครึ่งหนึ่งของประเทศสมาชิก ดังนั้นรัฐเซียจึงกล้ายเป็นตัวแปรสำคัญ เพราะหากรัฐเซียให้สัตยาบันต่อพิธีสารเกียวโต ก็จะส่งผลให้มีการบังคับใช้อย่างเป็นทางการ ซึ่งการเจรจาระหว่างรัฐเซียและสหภาพยูโรนี้มีลักษณะที่ทั้งสองได้รับผลประโยชน์ร่วมกัน

สำหรับการเจรจาการค้ากับจอร์เจียซึ่งมีปัญหาอยู่นั้นรัฐเซียเรียกร้องความสนใจจากต่างชาติโดยหันไปใช้การการรวมกลุ่มในรูปแบบสหภาพศุลกากร (Custom Union) ซึ่งประกอบไปด้วย รัสเซีย คาซัคสถาน และเบラรุสแทน⁴⁴ หากรัฐเซียไม่สามารถเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกได้ สาเหตุที่บุติดใช้วิธีการนี้ก็เพื่อต้องการให้ต่างชาติเข้าใจสหภาพปัญหาและหันไปกดดันจอร์เจียเพื่อให้เพิกถอนการวีโตรัสเซีย ซึ่งวิธีการดังกล่าวประสบความสำเร็จเป็นอย่างมาก เนื่องจากสหรัฐฯ และสหภาพยูโรสามารถกดดันจอร์เจียให้กลับมาสู่วงเจรจาได้สำเร็จและเพิกถอนการวีโตรัสเซีย⁴⁵

เศรษฐกิจและการเมืองรัสเซียในสมัยเมดเวเดฟโดยรวมยังคงมีเลือยรุ่งแม้จะได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจใน ค.ศ. 2008 อย่างไรก็ตาม เมดเวเดฟเห็นว่ามีความจำเป็นที่รัสเซียต้องดำเนินการปฏิรูปเศรษฐกิจของตนให้มีความทันสมัย เพื่อเป็นการเรียกความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจให้กลับคืนมา ดังนั้น ในเดือนกันยายน ค.ศ. 2009 เมดเวเดฟได้เสนอแผนพัฒนาที่มีชื่อว่า Go Russia

⁴³The Levin Institution. Russia joining the Kyoto Protocol [Online]. 2004. Available from:<http://www.globalization101.org/russia-joining-the-kyoto-protocol/>[2013, Sep 20]

⁴⁴Anders Aslunds, "Why Doesn't Russia join the WTO?," The Washington Quarterly 4 (April 2010): p. 59.

⁴⁵Ibid., p. 60.

ต่อสาธารณะเป็นครั้งแรก⁴⁶ โดยแผนพัฒนาดังกล่าวเป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการทำให้ทันสมัย (Modernisation)⁴⁷ ทางเศรษฐกิจที่เน้นการพัฒนาเศรษฐกิจใน 5 ด้าน ได้แก่⁴⁸

1. การพัฒนาด้านพลังงานและเชื้อเพลิง (Energy Efficiency and Fuel)
2. การพัฒนาด้านวิศวกรรมนิวเคลียร์ (Nuclear Power Engineering)
3. การด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technologies)
4. การพัฒนาด้านการแพทย์และเภสัชกรรม (Medical Technologies and Pharmaceuticals)
5. การพัฒนาด้านโทรคมนาคม (Space and Telecommunications)

นโยบายการทำให้ทันสมัยของเมตเดฟมีลักษณะเน้นการพัฒนาศักยภาพภายในของรัสเซีย เพื่อเป็นการดึงดูดนักลงทุนจากต่างประเทศและสร้างความเชื่อมั่นให้กับต่างประเทศ เพราะในช่วงที่ผ่านมา russia เซียรุกมองในแง่ลบเรื่องการผูกขาดอำนาจการบริหาร และใช้นโยบายอุดหนุนแก่ภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมมาโดยตลอด

ผลจากการดำเนินนโยบายพัฒนาศักยภาพทางเศรษฐกิจทำให้กลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ พยายามปรับตัวและเรียนรู้รัสเซียเศรษฐกิจตามแบบโลกใหม่มากขึ้น เช่น การปรับตัวของอุตสาหกรรมยานยนต์และอุตสาหกรรมที่ใช้วิธีการขยายธุรกิจโดยการควบรวมธุรกิจ (Conglomerate) กับผู้ผลิตจากต่างประเทศ เช่น การควบรวมกิจการของบริษัทรถยนต์ของรัสเซียกับบริษัทเจเนรัลมอเตอร์ (General Motor) และบริษัท เรโนลท์ (Renault) เป็นต้นนับเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมากในวงการอุตสาหกรรมรถยนต์รัสเซีย เพราะในช่วงที่ผ่านมากลุ่มผู้ประกอบการ

⁴⁶Russian Presidential Executive Office. Dmitry Medvedev's Article, Go Russia! [Online]. 2009. Available from: <http://eng.kremlin.ru/transcripts/298> [2013, July 9]

⁴⁷นโยบาย Modernization คือ การปฏิรูปเศรษฐกิจให้มีความทันสมัยโดยเน้นการพัฒนาศักยภาพทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

⁴⁸Russian Presidential Executive Office. Dmitry Medvedev's Article, Go Russia! [Online]. 2009. Available from: <http://eng.kremlin.ru/transcripts/298> [2013, July 9]

ต่างเรียกร้องให้รัฐบาลออกมาตรการบากบังอุตสาหกรรมยานยนต์ของประเทศไทย โดยการตั้งกำแพงภาษีจากการนำเข้ารถยนต์ต่างประเทศ ผลให้ระบบหลักกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ที่ต่อต้านการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกของรัสเซียมีท่าทีผ่อนปรนและเปิดกว้างมากขึ้น⁴⁹ ทางด้านภาคบริการ พบว่ากลุ่มผลประโยชน์ในธุรกิจบริการต่างแสดงท่าทีเปิดกว้างมากขึ้น หลังจากมีการตกลงกันเพื่อเปิดเสรีในภาคธนาคารกับต่างประเทศ จากสภาวะการณ์ดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มการตอบรับที่ดีจากกลุ่มอุตสาหกรรมภายในรัสเซียดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลจากการปรับเปลี่ยนนโยบายทางเศรษฐกิจและการเมืองภายในที่มีเสถียรภาพคือปัจจัยสนับสนุนที่ทำให้กลุ่มผลประโยชน์ต่างๆ หันมาให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมองค์การการค้าโลกมากขึ้น

บทสรุป

หลังจากรัสเซียเริ่มเข้าสู่กระบวนการเจรจาเพื่อเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลก ใน ค.ศ. 1995 จนกระทั่งเข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 156 อย่างสมบูรณ์ เมื่อวันที่ 22 สิงหาคม ค.ศ. 2013 นั้น จะเห็นได้ว่าปรากฏการณ์ดังกล่าวมีปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกที่เป็นอุปสรรคทำให้การเจรจาต้องยืดเยื้อและใช้เวลานานซึ่งปัจจัยดังกล่าวประกอบไปด้วยการเมืองภายในประเทศ และการเจรจาข้อตกลงระหว่างประเทศ โดยพบว่าการเจรจาไม่ข้อจำกัดด้านการเมืองภายในและผลการเจรจาจะดับระห่ำระหว่างประเทศ ซึ่งอุปสรรคสำคัญสำคัญของการเมืองภายในคือ การต่อต้านจากกลุ่มผลประโยชน์ที่ไม่ต้องการเข้าเป็นสมาชิกองค์การการค้าโลกในขณะที่อุปสรรคของการเจรจาระหว่างประเทศ คือความต้องการของสหรัฐฯ และสหภาพยุโรป ที่ต้องการให้ภาคอุตสาหกรรมภายในของรัสเซียเปิดตลาดและดำเนินการปฏิรูประบบเศรษฐกิจให้เป็นเสรี

⁴⁹Gaysuk, A. Russia's held in WTO mean more economic commitments (interview with AnderAslund) [Online].2011.Availablefrom: http://m.rbst.ru/articles/2011/12/02/the_more_important_your_economy_the_more_demands_you_will_have_to_me_13881.html [2013, 20 Sep]

อิลิยา เรียบิน จิตรกรเอกรสเซียศตวรรษที่ 19 Ilya Repin: A Great Russian Painter of the 19th century

รนย์ กิริมณฑรี

Rom Phiramontri

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นบทความแปลเรียบเรียง โดยอาศัยข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆ ตามบรรณานุกรมท้ายบทความ แรงบันดาลในการเรียบเรียงนี้ เกิดจากความชอบผลงานของอิลิยา เรียบิน เป็นส่วนตัวตั้งแต่ได้ชมเป็นครั้งแรกเมื่อ 30 ปีที่แล้ว เนื้อหาของบทความกล่าวถึงชีวิตและผลงานของเรียบิน โดยสังเขป ไม่ได้ศึกษาลึกซึ้งไปในประดิษฐ์ใดเป็นพิเศษ ด้วยต้องการให้ผู้อ่าน ชาวไทยได้รู้จักเรียบินในเบื้องต้น หากว่ามีโอกาสได้ชมผลงานของเข้า จะได้ทราบถึงความเป็นมาของการสร้างผลงานของเข้าในแต่ละช่วงเวลา ซึ่งจะทำให้เข้าใจในผลงานของเขามากขึ้น อีกทั้งเห็นถึงความเป็นจิตรกรผู้อยู่ในทุกๆ อย่างที่ อุทิศชีวิตให้กับงานศิลปะควบจนลิ้นชีวิต

คำสำคัญ: “เรียบิน” “อิลิยา เรียบิน” “จิตรกรเอกรสเซีย”

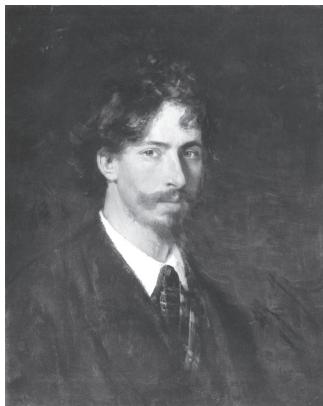
AN ABSTRACT

This article is based on the translation and compilation of information from the sources indicated in the Bibliography. What has inspired me to write this article is my personal appreciation of Ilya Repin's work, to which I was first exposed some 30 years ago. The article will present a brief account of the artist's life and paintings, without in-depth study of any particular topic. It aims to introduce Thais to Repin so that, when they have the opportunity of seeing his paintings, they will be in possession of background knowledge relating to how the painter created his works at each particular period and, thus, will be able to better understand the works and realize how this great painter sacrificed his life to the creation of art until his death.

Key word: “Repin,” “Illya Repin,” “great Russian painter”

อิลি�ยา เรียปิน จิตรกรเอกรัสเซียศตวรรษที่ 19

ร่มย์ ภิรมนตรี*

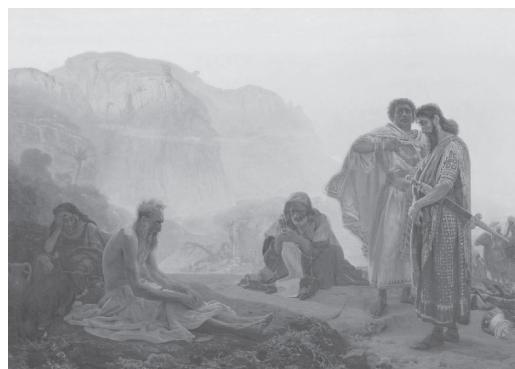

อิลิยา เรียปิน (ภาพเหมือนตนเอง) 1878

อิลิยา เรียปิน (Илья Ефимович Репин, 1844 - 1930) เกิดเมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 1844 ในครอบครัวทหารที่ถูกส่งไปประจำการที่เมืองชูกุยฟ แคร์วันคาร์คอฟ (город Чугуев Харьковской губернии) เริ่มเรียนหนังสือ กับนักบวชประจำโบสถ์ เริ่มเรียนวาดภาพกับนักบวชที่วัดรูปบูชา จากนั้นได้เข้า เรียนในโรงเรียนแผนที่แต่ยังเรียนไม่จบก็ต้องย้ายตามบิดา เรียปินเริ่มเรียน วาดรูปอย่างจริงจังเมื่ออายุ 13 ปีกับอีวาน บูนาคอฟ (Бунаков И.) ครุสโอน วัดรูปที่เมืองชูกุยฟ

*อาจารย์ ดร.ประจำภาควิชาภาษาตัววันตก คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์รัลเชียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และผู้อำนวยการหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชานานาชาติ) รัลเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปี ค.ศ. 1863 ได้เข้าศึกษาในวิทยาลัยศิลปกรรมเมืองเซนต์ปีเตอร์เบร็ง (Академию Художеств в Петербурге) และได้เข้าเรียนในโรงเรียนจิตรกรรมซึ่งตั้งอยู่ที่อาคารตลาดกลางประมูลสินค้า (на Бирже) และที่นั่นเอง เรียบปินได้พับกับอีวาน ครามลโกイ (Крамской И.) จิตรกรผู้มีชื่อเสียงอยู่ในขณะนั้นซึ่งได้สอนวิชาจิตรกรรมให้กับเขา เรียบปินประสบความสำเร็จในการเรียนเป็นอย่างดีโดยในปี ค.ศ. 1869 เขายังได้รับรางวัลเหรียญทองเล็กจากการประกวดภาพ “อิโอฟและเพื่อนๆ” «Иов и его друзья»

“อิโอฟและเพื่อนๆ” «Иов и его друзья»

ระหว่างการเดินทางท่องเที่ยวไปตามลำน้ำโวลก้าในปี ค.ศ. 1870 เขายังได้ วาดภาพ “กรรมกรลากเรือที่โวลก้า” (Бурлаки на Волге) สำหรับเจ้าชายวลาดีมีร์ อเล็กซานโตรวิช หลังจากภาพได้เลิร์จสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 1873 และได้ออกแสดงทำให้เกิดกระแสลัทธิวิจารณ์กันอย่างมากในหมู่สาธารณะและนักวิจารณ์ศิลปะ เนื่องจากเรียบปินกล้าที่จะนำเสนอภาพการทำหนักของกรรมกรรับจ้างลากเรือที่ติดร่องน้ำตื้นของแม่น้ำโวลก้า ซึ่งเป็นความจริงในลัทธิวิจารณ์เชิงที่ชาร์เมืองส่วนใหญ่ไม่เคยเห็น และจิตรกรส่วนใหญ่ไม่กล้านำเสนอภาพเขียนของเขายังได้ลัทธิวิจารณ์เชิงคอมมาร์ลเชียที่ต้องขยายแรงงานเพื่อหารายได้มาประทังชีวิต ซึ่งไม่ได้แตกต่างจากชาวรัสเซียส่วนใหญ่ในสมัยนั้น

ที่ต้องขายแรงงานในโรงงานที่ไม่มีสวัสดิการใดๆ หรือทำงานเยี่ยงทาลในฟาร์มกลางหุ่งเพื่อจะได้ปันส่วนอาหารที่ตนเองผลิตจากเจ้าของที่ดิน นักวิจารณ์คิลป์สายปฏิวัติกายองเรียบเป็นอย่างมากที่กล้าดีแต่ความจริงของลังคมรัสเซียสู่สายตาชนชั้นลูง (ด้วยผู้ชนนิทรรศการภาพเขียนส่วนใหญ่เป็นชนชั้นลูง) อีกทั้งภายหลังการปฏิวัติผลงานของชาญถูกพรรคคอมมิวนิล็ตใช้เป็นเครื่องมือในการโฆษณาชวนเชือและตัวเขาเองก็ได้รับการยกย่องจากพรรคและผู้นำพรรคส่วนใหญ่

“กรรมกรลากเรือที่โวลกา” (Бурлаки на Волге)

ในปี ค.ศ. 1872 เรียบเป็นได้เข้าพิธีแต่งงานกับเวียรา เชฟชาวา (Шевцова Вера Алексеевна) ลูกสาวอาจารย์สอนวิชาวดีเยียนที่ยอมเป็นแบบให้เข้าฝึกวิชาภาพมาตั้งแต่หล่อนมีอายุได้ 10 ปี การที่เข้าได้ใช้ชีวิตอยู่กับคนรักมาเป็นเวลานานก่อนที่จะมีพิธีแต่งงานทำให้ในวันที่มีพิธีแต่งเข้ายังเข้าทำงานเขียนภาพตามปกติและออกแบบจากสตูดิโอเขียนภาพเมื่อถึงเวลาที่ต้องทำพิธี เมื่อเสร็จพิธีแล้วก็กลับไปสตูดิโอเขียนภาพต่อ ขณะที่อยู่ในพิธีแต่งงานนั้นเข้ายังมีพูกันอยู่ในกระเปาเลือ

เวียรา เชฟชาวา (Шевцова Вера Алексеевна)

ในปีที่ อิลি�ยา เรียบปินได้เข้าพิธีสมรสอย่างเป็นทางการนั้น เขายังรับ
รายงานวัลเทรียญาทอยให้จาก การชันสิ่งของ การตรวจภาพของนักศึกษาซึ่งเขาได้
ส่งภาพ “การคืนชีพให้อดีตของอีอาอีร์” (Воскрешение дочери Иаира)
เข้าประกวด รายงานดังกล่าวทำให้เขาได้รับทุนศึกษาต่อ 6 ปีที่อิตาลีและฝรั่งเศส
ภาพดังกล่าวเรียบปินได้รับแรงบันดาลใจจากการเลียนซีวิตของพี่สาววัย 15 ปี
ภาระงานศพของพี่สาวยังคงผ่องอยู่ในใจของเขามาโดยตลอดจนเขาต้องระบาย
ออกมานเป็นภาพ ซึ่งก็สร้างความสำเร็จให้กับก้าวแรกในชีวิตจรรยาของเขาก

“การศินซีฟให้ชีวิตของอืออาอีร์” (Воскрешение дочери Иаира)

ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1873 เรียบเป็นในฐานะนักศึกษาทุนของวิทยาลัยคิลปกรรมได้เดินทางไปท่องเที่ยวและศึกษาในยุโรปตะวันตกพร้อมครอบครัว หลังจากการศึกษาและใช้ชีวิตอยู่ในฝรั่งเศสได้ไม่ถึงปีเรียบเป็นมีความรู้สึกผิดหวังกับลิ่งที่เข้าได้พบริษัทเทคโนโลยี ความรู้สึกดังกล่าวได้ลั่นหัวใจมาในงานจิตกรรมที่มีชื่อว่า “ร้านกาแฟในปารีส” (Парижское кафе) และ นิทาน “ชาดโก” (Садко)

“ร้านกาแฟในปารีส” (Парижское кафе)

“ชาดโก” (Садко)

เรียบปินได้ใช้เวลาเพียง 3 ปีจาก 6 ปีที่ได้รับทุนในการเดินทางไปท่องเที่ยวและศึกษาต่อในต่างประเทศ หลังจากเดินทางกลับจากอิตาลีเรียบปินและครอบครัวได้ไปพักที่บ้านพักชานกรุงเชนต์ปีเตอร์สเบริก ระหว่างที่พักอยู่ที่นั่นได้มีพิชัยของเขาวาสิล เรียบปิน (Василий Е. Репин) นักดนตรีที่มีชื่อเสียงและพิชัยของภารยะร้อยเอกโอลเกชานดร์ เชฟซอฟ (Александр А. Шевцов) นายทหารช่างมาเยี่ยม ซึ่งเรียบปินก็ได้วาดภาพของทั้งคู่และภาพบุคคลอื่นๆ อีกหลายภาพ ก่อนที่จะเดินทางกลับไปยังบ้านเกิดเมืองชูกูเยฟ และใช้ชีวิตอยู่ที่นั่นหนึ่งปี ในระหว่างนั้นเขาได้สร้างผลงานออกแบบมาเป็นจำนวนมาก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพที่เกี่ยวข้องกับบ้านเกิดของเขาว่าทั้งที่เป็นภาพธรรมชาติ สถานที่ ผู้คนและบุคคล ซึ่งสะท้อนถึงความรู้สึกรักและคิดถึงแผ่นดินเกิดหลังจากที่ได้ไปใช้ชีวิตในต่างประเทศกว่า 3 ปี

พีชายจิตรกร วาสิลี เรียปิน (Василий Репин)

ในปี ค.ศ. 1978 เรียปินได้ไปเยือนคุหาสน์อับราમชีฟวา (Абрáмцево) ซึ่งเป็นของมหาเศรษฐีชาฟวา มาマンต์ฟ (Савва Иванович Мамонтов 1841-1918) ผู้คลังไคล์ในศิลปะและเปิดต้นรับศิลปินผู้มีเชื้อเลียงตลอดเวลา และจิตรกรเอกของรัสเซียตั้งแต่ช่วงกลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 ทุกคนต่างเคยไปพักและสร้างผลงานในอับราםชีฟวา นอกจากนั้นมาマンต์ฟยังได้สร้างอาคารสหดิโอดขนาด 4 ห้อง พร้อมคนรับใช้ อาหารและเครื่องดื่มไว้บริการศิลปินที่แวะเวียนมาพักและสร้างผลงานโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ในที่นั้นเรียปินได้ยินเรื่องราวที่นักประวัติศาสตร์ชาวยุเครนเล่าถึงชาวคอแลคแอบชาป้าโรซ (запорожские казаки) ได้รับพระราชทานจากสุลต่านตูรกีให้ครอบครองสวามีภักดี แต่เหล่าคอแลคก์ได้ตอบพระราชทานนั้นโดยการท้าทายและเย้ายพระราชอำนาจของสุลต่าน แสดงให้เห็นถึงความเป็นกลุ่มชนที่รักอิสรภาพและกล้าหาญ จากเรื่องราวของคอแลค ดังกล่าวทำให้เรียปินเกิดความคิดที่จะเขียนภาพ “คอแลคชาป้าโรซเขียนลาลันถึงสุลต่านตูรกี” (Запорожцы пишут письмо турецкому султану) ซึ่งได้ใช้เวลาศึกษาและเขียนรูปนี้อยู่นานกว่า 10 ปี โดยในเบื้องต้นได้เขียนภาพของแต่ละบุคคลแยกกันโดยใช้บรรดาเพื่อนศิลปินเป็นแบบ ซึ่งบางคนก็ยอมเป็นแบบให้และบางคนก็ไม่ยอม บางคนถึงกับต้องใช้เพื่อนๆ หลอกให้ไปชุมผลงานของตนแล้วเรียปินแอบเขียนร่างขึ้นมาก่อน ก่อนนายแบบจะเห็นรูปดูเองก็เป็นรูปภาพจัดแสดงในแกลเลอรี่ ได้เขียนเสร็จสมบูรณ์ในปี ค.ศ. 1891

“គគល់ក្រុងបានពាក្យសម្រាប់បានពាក្យ”

(Запорожцы пишут письмо турецкому султану)

ในวันที่ 1 มีนาคม ค.ศ. 1881 มีการลอบปลงพระชนม์ชาร์โอลีกชานเดอร์ที่ 2 ทำให้เกิดกระแสการปฏิวัติในช่วงเวลาอันนั้นรุนแรงมาก ในขณะเดียวกันชาาร์โอลีกชานเดอร์ที่ 3 พระราชโอรสที่สืบราชสมบัติต่อ ก็ทรงมีนโยบายให้ปราบปรามนักปฏิวัติที่มีแผนจะลอบปลงพระชนม์พระองค์ได้ก่อนที่จะดำเนินการตามแผน ในปี ค.ศ. 1882 เรียบินได้ย้ายจากมอสโกไปอยู่ที่นครเซนต์ปีเตอร์สเบริก ณ ที่นั่นได้เข้าร่วมกับกลุ่มจิตกรที่ตระเวนจัดนิทรรศการและได้นำภาพของตนเองแสดงด้วย ภาพเขียนของเขานิ่งในช่วงเวลาอันนี้ทั้งนั้นให้เห็นถึงบรรยากาศของการปฏิวัติในรัสเซียเป็นส่วนใหญ่ เช่น ภาพ “ไม่ยอมสารภาพปาป” (Отказ от исповеди) (1879 - 1885) “ผู้สำเร็จราชการการใช้เพียง อเล็กเซฟนา ในนัด” (в монастыре) (1879) “การแห่ไม่ถูกเชิญที่แคร์วันคูร์ล” (Крестный ход в Курской губернии) (1883) “บุคคลที่ไม่ได้รอดตาย” (Не ждали) (1884) “อีวานผู้หดร้ายและลูกชายอีวาน 16 พฤศจิกายน 1581” (Иван Грозный и сын его Иван 16 ноября 1581 года) (1885)

“ໄມ່ຍອມສາຮກພາປ” (Отказ от исповеди) (1879 - 1885)

“ກາຮແໜ້ໄມ້ກາງເຂົນທີ່ແຄວ້ນຄູ່ຮ່າ” (Крестный ход в Курской губернии) (1883)

ในปี ค.ศ. 1887 ความหารระ夷爰ที่ทั้งสองฝ่ายมีต่อกันเรียบปืนจึงได้ขอ
หย่ากับภรรยาและเม่นานนักก็ได้ออกจากกลุ่มจิตรกรที่ตระเวนจัดนิทรรศการ
ด้วยกลุ่มจิตรกรไม่ยอมเปิดกว้างทั้งความคิดและการกระทำ ที่สำคัญที่สุดคือไม่
ยอมรับจิตรกรรุ่นใหม่เข้ามาในกลุ่มนี้ซึ่งขัดกับหลักการของกลุ่มและหลักการทำงาน
ของเรียบปืนที่มุ่งเน้นการสร้างและให้โอกาสจิตรกรรุ่นใหม่

“อีวานผู้โหดร้ายและลูกชายอีวาน 16 พฤศจิกายน 1581”
(Иван Грозный и сын его Иван 16 ноября 1581 года) (1885).

ในช่วงเวลาที่ย้ายมาอยู่ที่เซนต์ปีเตอร์สเบริกเรียบปืนได้รับงานเขียนภาพ
บุคคลเป็นจำนวนมาก เช่น เฟเรนซ์ ลิสต์ (Ференц Лист)(1882) มีคายาอิล กลินกา
(Глинка М.) (1887) ป่าเวล เตรียติคอฟ (Третьяков П. М.) อีวาน ครามสโกยก
(Крамской И. Н.) อีวาน ตูรเกนฟ (Тургенев И. С.) วลาดีมิร์ สตาลส์
(Стасов . В.) ฯลฯ ในจำนวนนี้มีภาพการ duel ปืน (Дуэль) ของกวีเอกอุลิกชานด์ร์
ปุชkin (Пушкин А.С.) ด้วย

ตั้งแต่ต้นปี ค.ศ. 1890 เรียบปืนได้ย้ายเข้าไปทำงานอยู่ในหมู่บ้านที่เขาซื้อ
ใหม่ซึ่ง “ชดรัฟโนโยว” (Здравнёво) แคว้นวีเทียบสก (Витебская губерния)
ปัจจุบันอยู่ในเขตประเทศเบลารุส ระหว่างนั้นเข้าได้เขียนภาพบุคคลจำนวนมาก เช่น
นักประพันธ์เอก เลียฟ ตัลลสโตย (Толстой Л.Н.) คิตกวีเอก ซีชาร์ คิยอ (Кюи А.Ц.)

นักเปียโนเอก ลุยชา เมอร์ซี อารชานโต (Мерси-Аржанто Л.) และเจ้าชายคันสตันติน รามานอฟ (Романов К.К.) เป็นต้น

ในปี ค.ศ. 1893 เรียบินได้รับเกียรติให้เป็นราชบัณฑิตของราชบัณฑิตยสถานสาขาวิชคิลปกรรม และในปีต่อมาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นศาสตราจารย์-หัวหน้าห้องปฏิบัติการคิลปกรรมของสถาบันคิลปกรรมจนกระทั่งปี ค.ศ. 1898 เรียบินได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอธิการบดีของสถาบันคิลปกรรม

ประชุมสภาที่ปรึกษาแห่งรัสเซีย วันที่ 7 พฤษภาคม 1901

«Торжественное заседание Государственного Совета 7 мая 1901 года»

ระหว่างปี ค.ศ. 1901-1993 เรียบินได้รับงานจากรัฐบาลให้ lavora รูปการประชุมสภาที่ปรึกษาแห่งรัสเซียในวาระครบรอบ 100 ปี ในวันที่ 7 พฤษภาคม ค.ศ. 1901 ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมกว่า 80 คน โดยมีพระเจ้าชาร์เบนองค์ประธานการประชุม อีกทั้งราชวงศ์อีกเป็นจำนวนมาก โดยเป็นภาพที่มีขนาด 35 ตารางเมตร เรียบินและศิษย์อีกสองคนคือ บาริล คุสตอดีเยฟ (Кустодиев Б. М.) และอีวาน คุลิโคฟ (Куликов И. С.) ช่วยกันวาดอยู่สองปีจึงแล้วเสร็จ โดยเข้าได้เป็นผู้วาดเอง 50 รูป บุคคล

จากความเหงาและงานหนักทำให้เรียบินล้มป่วยและมีอวัยวะเป็นอัมพาต แต่ด้วยวิญญาณความเป็นจิตกรเข้าได้ใช้มือซ้ายเขียนรูปแทน ในปี ค.ศ. 1899 เรียบินได้แต่งงานใหม่กับนาตาลยา นอร์ดมัน (Наталья Нордман) และย้ายไปอยู่กับหล่อนที่คุกหาสน์ “ปินาเตีย” («Пинаты») หมู่บ้าน “คูโอลคาลา” (Kyókkala)

ประเทคพินแลนด์ (หรือปัจจุบันเป็นหมู่บ้านชานนนครเซนต์ปีเตอร์สเบริก) ซึ่งเขาได้ใช้ชีวิต 30 ปีสุดท้ายของชีวิต

อิเลีย เรียบินวาดภาพถ่ายของกับภรรยานาตาเลีย นอร์ดมัน (1903)

จากการที่เรียบินเป็นจิตรกรที่มีอายุยืนยาวถึง 86 ปี ทำให้เขาได้มีโอกาสพบหาและเป็นมิตรกับจิตรกร นักประพันธ์ นักวิทยาศาสตร์ ศิลปินนักร้องนักแสดงชั้นนำของรัสเซียในช่วงชีวิตของเขายังหลายคน โดยบ้าน “ปีนาตีย” ของเขาก็ได้รับเกียรติเป็นสถานที่พบปะชุมนุมของบุคคลที่เป็นเอกแห่งยุคในแขนงต่างๆ เช่น เหล่านักประพันธ์เอกนำโดย เลียฟ ตัลลโตย มัคซิม กอร์กี (Максим Горький, 1868-1936) วลาดีมีร์ โคโรเลนโก (Короленко В. Г. 1853-1921) ลีโอนิด อันเดรียฟ (Леонид Николаевич Андреев, 1871-1919) นักร้องเพลง ฟีโอดาร ชาเลียบิน (Шаляпин Ф.И., 1873-1938) นักวิทยาศาสตร์รางวัลโนเบล อีวาน ปาฟลัฟ (И. П. Павлов, 1849-1936) นักจิตวิทยา วลาดีมีร์ เปียคทีเรฟ (Бехтерев В. 1857-1927) ปีโโยต์ ไซคอฟสกี (Пётр Ильич Чайковский, 1840-1893) อีวาน ชีชกิน (Шишкин И. И., 1832-1898) และ มิตรี เมนดาเล耶ฟ (Дмитрий Иванович Менделеев 1834-1907) เป็นต้น

อิลยา เรียบินได้สร้างงานศิลปครั้งสุดท้ายในปี ค.ศ. 1927 โดยได้วัดภาพสีน้ำมัน 3 ภาพแล้วนำภาพเหล่านั้นไปจัดแสดงที่เบลซิงกิ โคเปนเฮเกนและเบลเกรดเพื่อขายภาพประทั้งชีวิต ด้วยหลังการปฏิวัติปี ค.ศ. 1917 “ปีนาตีย” ซึ่งอยู่ในเขตของประเทศฟินแลนด์ได้ถูกตัดขาดจากรัสเซีย เงินฝากในบัญชีธนาคารและทรัพย์สินที่มีอยู่ในรัสเซียของชาวก็หายด เนื่องจากประทั้งชีวิตด้วยการวาดภาพขายและการซ่วยเหลือจากเพื่อนๆ และศิษย์ที่อาศัยอยู่ในต่างประเทศ ภาพสุดท้ายที่เขาได้วัดไว้คือภาพของมาเรีย คลาปูชีนา ซึ่งเป็นภรรยาของเพื่อนศิลปินที่เดินทางมาเยี่ยมเขาที่ “ปีนาตีย”

ภาพมาเรีย คลาปูชีนา _Portret Marii Klopushinoy. 1927

เรียบปินได้เสียชีวิตลงในวันที่ 29 กันยายน ค.ศ. 1930 โดยศพได้ถูกฝังไว้ในสวนข้างบ้านของเข้า และในปี ค.ศ. 1940 ได้เกิดส่วนรวมระหว่างลหภพโซเวียตและพินแลนด์ ผลของส่วนรวมทำให้หมู่บ้าน “คูโวคคา ลา” ถูกยึดมาผนวกเข้ากับลหภพโซเวียตและตั้งชื่อใหม่เพื่อเป็นการให้เกียรติแก่อิลิยา เรียบปินว่า “เรียบปีนา” (Репино) ปัจจุบันเป็นเขตการปกครองส่วนท้องถิ่นที่ขึ้นต่อองครเซนต์ปีเตอร์สเบิร์ก

บรรณานุกรม

1. Иванов С., Москва в жизни и творчестве И. Е. Репина, М., 1960;
- 2 Грабарь И. Э., Репин, т. 1-2, М., 1963-64 (Жизнь замечательных людей);
3. Новое о Репине, Л., 1969;
4. Лясковская О. А., И. Е. Репин, 3 изд., М., 1982;
5. Пистунова А. М., Богатырь русского искусства, М., 1991;
6. Федоров-Давыдов А. А., И. Е. Репин, 2 изд., М., 1989.
7. ГРМ. Илья Ефимович Репин. К 150-летию со дня рождения. Сборник статей. СПб., 1994

8. Коваленко А. Н. Передвижники и Украина (страницы русско-украинских культурных связей), Киев, «Наукова думка», 1979 (с. 70-'72)
9. Репин И. Е./ Малая советская энциклопедия. Т. 7. - М.: АО Сов. энциклопедия. 1930. - стрб. 305-306
10. Ilya Yefimovich Repin-Britannica Online Encyclopedia
11. http://ru.wikipedia.org/wiki/Репин,_Илья_Ефимович

The Romanovs: 400 Years of the Dynasty

400 ปีราชวงศ์โรمانอฟ

อันเดรย์ เชดอฟ

Andrey Sedov

บทคัดย่อ

เป็นเวลาเกือบศตวรรษหลังจากการล่มสลายของระบบอับกัชตริย์ในรัสเซีย แต่ความหลงใหลในราชวงศ์โรمانอฟและจักรพรรดิรัสเซียของชาวโลภยังคงมีอยู่ไม่เลือนคลาย หลายทศวรรษหลังจากการปฏิวัติในปี ค.ศ. 1917 ไม่สามารถเข้าถึงเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสมาชิกราชวงศ์รัสเซียที่เก็บรักษาไว้ในหอจดหมายเหตุได้ เอกสารเหล่านี้ถูกเก็บซ่อนไว้อย่างปลอดภัย และรอดพ้นจากสายตาอยู่ในหอจดหมายเหตุและแหล่งเก็บข้อมูลในพิพิธภัณฑ์ทั่วประเทศ แต่ตระหง่านกับความเชื่อโดยทั่วไป คือไม่มีสิ่งใดถูกทำลาย เพียงหลังจากการล่มสลายของสหภาพรัสเซียในปี ค.ศ. 1991 ที่เราสามารถเข้าถึงข้อมูลมากมายจากบันทึกประจำวัน จดหมายและเอกสารอื่นๆ ที่ให้สิ่งใหม่ๆ เกี่ยวกับสมาชิกราชวงศ์โรمانอฟและมรดกตกทอดของคนเหล่านี้ ยิ่งไปกว่านั้น จำนวนภาพถ่ายที่เก็บไว้ในหอจดหมายเหตุก็มากมายอย่างไม่น่าเชื่อ หากกว่า 150,000 ภาพที่ถ่ายโดยครอบครัวของจักรพรรดิองค์สุดท้ายเพียงองค์เดียว ทั้งนี้ไม่รวมภาพถ่ายของสมาชิกในครอบครัวของจักรพรรดิที่ถ่ายโดยผู้อื่น และไม่รวมภาพถ่ายจำนวนมากของพระญาติทั้งหลาย ซึ่งได้แก่ แกรนด์ดยุก แกรนด์ดัชเชส และครอบครัวของพระญาติเหล่านี้ รวมถึงสมาชิกของเหล่าขุนนาง

สำหรับคติธรรมที่ 20 ส่วนใหญ่ลิ่งที่เรายอมรับว่าเป็นความจริงเกี่ยวกับราชวงศ์โรมานอฟขึ้นอยู่กับการปรับข้อมูลในเอกสารเดียวกันเสียใหม่ โดยส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับบันทึกความทรงจำของผู้อพยพลี้ภัยไปพำนักอาศัยที่อื่นเพียงไม่กี่คน และการโฆษณาชวนเชื่อที่เผยแพร่โดยผู้ต่อต้านระบบอภิษัตริย์และผู้สนับสนุนกลุ่มนabolเชิงแฉแต่เพียงเท่านั้น เมื่อพากโซเวียตมีอำนาจพากเบก์พ่อใจอย่างยิ่งที่จะปล่อยให้เรื่องราวที่ลร้างขึ้นจากจินตนาการที่มีผลในด้านลบเกี่ยวกับราชวงศ์โรมานอฟยังคงดำเนินต่อไป พากเขามิได้ต้องการให้คริยอมรับว่าราชวงศ์โรมานอฟได้มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของรัสเซียและสรุปว่าระบบอภิษัตริย์เป็นลิ่งที่ดีสำหรับรัสเซีย

ขณะนี้เป็นช่วงเวลาที่น่าตื่นเต้นสำหรับผู้ที่สนใจเรื่องราชวงศ์โรมานอฟและประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิรัสเซีย เป็นเวลากว่า 20 ปีที่ผ่านมา นักประวัติศาสตร์และนักวิจัยรัสเซียได้เขียนประวัติศาสตร์รัสเซียอีกครั้ง เรื่องที่เป็นจินตนาการซึ่งแพร่หลายในหมู่ชาวตะวันตกได้ถูกพากไว้ เป็นเพราะเอกสารใหม่จำนวนมากที่ได้รับการขุดค้นขึ้นมาจากการจดหมายเหตุรัสเซียที่แพร่หลายอยู่ทั่วไป

คำสำคัญ: ราชวงศ์โรมานอฟ มิคาอิล โรมานอฟ อเลกเซย์ โรมานอฟ ปีเตอร์มหาราช เอกาเตรนาที่ 2 อเล็กซานเดอร์ที่ 1 นิโคลัสที่ 1 อเล็กซานเดอร์ที่ 2 นิโคลัสที่ 2

AN ABSTRACT

Nearly 100 years after the fall of the monarchy in Russia, the world's fascination with the Romanov Dynasty and Imperial Russia endures. For many decades after the 1917 Revolution, archive materials related to the Russian Imperial family were inaccessible. They were kept securely hidden from sight in archives and museum repositories across the country. But, contrary to the widely-held belief, nothing was destroyed. It was only after the fall of the Soviet Union in 1991 that we were able to access a virtual cornucopia of diaries, letters and other documents which shed a whole new light on the Romanovs and their legacy. Furthermore, the number of photographs held in the archives is simply staggering: more than 150,000 taken by the family of the last Emperor alone! This does not include photographs taken of them by others, nor does it include the number of photographs of their many relatives including grand dukes, grand duchesses and their respective families, as well as other members of the aristocracy.

For much of the 20th century, what we came to accept as the truth about the Romanov Dynasty was based on a rehashing of the same material, much of it based solely on the memoirs of a few émigrés and propaganda circulated by anti-monarchists and Bolshevik sympathizers. When the Soviets came to power, they were perfectly content to allow the negative myths about the Romanov Dynasty to stand. They did not want any one to accept that the Romanov

Dynasty had made a significant contribution to Russian history and culture or to conclude that the monarchy had been good for Russia.

These are exciting times for anyone who shares an interest in the Romanov Dynasty and the history of Imperial Russia. Over the last 20 years, Russian historians and researchers have been rewriting history. Many of the myths popularly held by Westerners have been put to rest thanks to the wealth of new material that is being unearthed in the vast expanses of the Russian archives.

Key word: The Romanov Dynasty, Mikhail Romanov, Aleksey Romanov, Peter the Great, Ekaterina II, Alexander, Nickolas I, Alexander II, Nickolas II.

The Romanovs: 400 Years of the Dynasty

Andrey Sedov*

The Romanov Dynasty (1613 to 1917) was the last Imperial dynasty to rule Russia. During the Romanov reign Russia became and remained a major European power.

Origins

The Romanovs share their origins with a handful of other noble Russian families. One of the ancestors of the world-renowned dynasty was Andrey Kobyla-a boyar who lived in the middle of the 14th century. Kobyla is documented in contemporary chronicles only once, in 1347, when he is said to have been sent to Tver in order to meet the daughter of Alexander I of Tver. Later generations have assigned other more

*อาจารย์พิเศษ ดร.ประจêmหลักสูตรคิลปศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชานานาชาติ)
วรรслเชียศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

illustrious pedigrees to Kobyla, however, they are most unlikely to be true.

An 18th century genealogical chart even claimed that Kobyla was the son of the Prussian Prince Glanda Kambila, who, fleeing the invading Germans, came to Russia in the second half of the 13th century. Indeed, one of the leaders of the Prussian rebellion of 1260-1274 against the Teutonic order was called Glande but there is no further proof to support the theory.

In another theory, which is more likely to be true even though it is less complimentary, Kobyla's origins were not that spectacular-his relatives having been nicknamed after horses and other household animals ("kobyla" means "mare" in Russian), thus suggesting that he was descended from one of the royal equerries.

One of Kobyla's sons, Feodor, a boyar in the boyar Duma of Dmitry Donskoy, was nicknamed Koshka or "cat." His descendants took the surname Koshkin and then changed it to Zakharyin. Later, the family divided this surname into two branches; Zakharyin-Yakovlev and Zakharyin-Yuriev. During the reign of Ivan the Terrible, the former family became known as Yakovlev, whereas the grandchildren of Toman Zakharyin-Yuriev changed their name to Romanov.

The Romanov Dynasty began with the election of Mikhail Romanov, a 16-year-old boyar, by the *Zemsky Sobor* or the Assembly of the Land-the first feudal estate type Russian parliament.

Rise to Power

Initially, Mikhail's mother protested against the election of such a young and inexperienced man but the boyars assured her that Mikhail would be held responsible to God for the destruction of Russia and for other mortal sins if he persisted in his refusal to accept the title.

When young Mikhail learned he was about to be granted the highest title anyone could dream of in Russia, he burst into tears of fear and fell into despair. He was finally persuaded to accept the throne by his mother, who saw there was no alternative, so she blessed the young man who had to obey. Mikhail Romanov was crowned on 22nd July 1613.

The first member of the Romanov Dynasty and the founder of the clan dedicated his reign to reform and changed the political situation that had been formed by that time in ancient Russia.

The first task of the new Tsar was to clear the land of the invaders that were infesting it-so, Sweden and Poland were dealt with respectively.

Thanks to Mikhail, Russian industry entered an era of prosperity: the first factories appeared alongside the all-Russian market. Diplomatic and trade relations with other countries improved greatly and agriculture seemed to achieve a second wind. Mikhail's politics helped raise the living standard of the common people and made Moscow one of the most beautiful and festive cities of the time.

In order to develop crafts in Russia, Mikhail invited foreign manufacturers-armourers and moulders among them-to Russia on special terms. In 1632, for example, a Dutch merchant named Vinius received permission to build a gun factory in Tula. Ever since that time the city has been known for its gun shops, which are still considered some of the best in Russia and the world to this day.

In 1625 Mikhail took the crown and became the sovereign of all Russia. In 1642 the Tsar laid the foundations for the military reorganization of the country with foreign officers teaching military science to Russian vaivodes (a Slavic title that originally denoted the principal commander of a military force). This was just the first step towards the creation of the regular national armed forces.

For quite some time Mikhail had suffered from a serious leg injury after falling from a horse early in 1644. This resulted in his experiencing much difficulty in walking towards the end of his life.

The first Russian Tsar was married twice. The first union was with Princess Maria Dolgorukova in 1624. Unfortunately, she died just four months after the marriage and Mikhail had to remarry. So, in 1626,

he took Evdokiya Streshneva as his wife. This marriage was long-lasting and Evdokiya bore Mikhail 10 children.

Mikhail Romanov died in July 1645 at the age of 49. It is believed that edema, a disease that presents an abnormal accumulation of fluid beneath the skin or in one or more cavities of the body, caused his death. The founder of the Romanov Dynasty was buried at the Cathedral of the Archangel in Moscow and his title was inherited by his only son, Aleksey.

On the day of Mikhail Romanov's death, his son Aleksey acceded to the throne at the age of 16, just as his father had. However, quite unlike his father, he was already an experienced young man at this age and truly wanted to accept the responsibility of ruling the country. He remained the Tsar of all Russia through some of the most eventful decades of the mid 17th century.

Aleksey was a gentle and very religious man who was loved and cherished by the common people-even being known as Aleksey the Quiet. At first young Aleksey was committed to the care of the boyar Boris Morozov. This Muscovite statesman led the Russian government during Aleksey's early reign when the Tsar was far too young to rule the country on his own. Morozov managed to secure a truce with Poland and did his best to avoid complications in Russia's relationship with the Ottoman Empire. He also wanted to find a way of limiting the rights and privileges of foreign traders, who, by then, had surpassed the number of Russian manufacturers.

On 17 January 1648, the Tsar married Maria Miloslavskaya, a younger daughter of the nobleman, Ilya Miloslavsky. The Tsar's choice was far from accidental-Morozov strongly encouraged Aleksey to decide in favour of this woman and, in turn, married her sister, Anna, just ten days later.

Aleksey's marriage was a great success-Maria bore him thirteen children in twenty-one years; five sons and eight daughters. Sadly, Maria died only weeks after the birth of her thirteenth child. Aleksey remarried on 1 February 1671 and this time his choice was Natalia Naryshkina, a beautiful young girl from a minor aristocratic family. They had three children.

Morozov, quite unlike Aleksey Romanov, was very unpopular with the common people, who considered him a typical boyar-greedy for gain and with an axe to grind. In 1648 he was even accused of being a sorcerer and the Russian people rose against him in the so-called Salt Riot. Aleksey the Quiet had no choice but to send his friend and senior aide into exile. He was desperately sorry for Morozov

and is believed to have written many letters to him and is thought to have asked the guards in person to treat the boyar in as kindly a fashion as possible.

This forced separation meant that from 1649 Aleksey ruled the country all by himself. Without the help of aides and advisers Aleksey devised decrees and orders. He also attempted to write his memoirs, detailing his recollections of the war with Poland, but the work was never finished.

Among his few great achievements in the field of foreign policy Aleksey managed to reunite Russia and Ukraine in 1654. He also made attempts, which turned out to be successful, to build the first warships in Russia and to form the first regular national army that laid the foundations for the future system of recruiting.

Having become used to having an intelligent advisor by his side, the Tsar sought advice from Patriarch Nikon, who helped him make important decisions and ruled the country in his absence. Nikon took the opportunity of not only addressing issues connected with the Church but also meddled in matters of politics. Due to his church reforms, several religious sects appeared whose representatives renounced the official religion and the Russian Orthodox Church. Over time, these people acquired a special name-*raskolniki* or dissenters, which is still used today.

Nikon's interference in the domestic and foreign policy of the country led to a schism between the Tsar and the Patriarch. Though Aleksey was not a man of great strength of character he was still quite progressive. His last years were more or less tranquil. In 1675, Aleksey declared his son, Fyodor, as the heir to the throne, which the young

man gladly accepted. In January 1676, Fyodor became Tsar and the Romanov Dynasty continued.

The Time of Infirm Tsars

Fyodor was an intelligent man. He was well-versed in Latin, spoke fluent Polish, loved composing verses and did so masterfully. He had received an excellent education at the hands of Simeon Polotsky, the most learned Slavonic monk of the day. However, horribly disfigured and half paralyzed by a mysterious disease supposed to be scurvy, he was crippled from the day of his birth. So, in spite of all his talents, during the six years of his rule he never managed to exhibit complete independence, power being consolidated in the hands of his relative, the boyar, Miloslavsky.

The most important achievement during Fyodor's rule was the abolition of the so-called mestnichestvo or priority of place-a feudal hierarchical system that had existed in Russia from the 15th to the 17th century. It centred upon the simple principle that a boyar, who estimated that his origins were more ancient and his personal services to the Tsar more valuable, could claim a higher state post. The system was finally abolished in 1682 and that same year the Tsar issued an edict against luxury that established limits to the fortune any given social class was allowed to possess.

On 28 July 1680, the Tsar married Agafia Grushevskaya, a Ukrainian noblewoman who shared her husband's progressive views. In July 1681, Agafia gave birth to their son, Ilya-the expected heir to the throne. Unfortunately, the young mother died as a consequence of childbirth complications three days later and, a week after that, the future heir died as well thus creating a problem with the succession.

Half a year later Fyodor remarried and this time the monarch's choice was Marfa Apraksina. However, the Tsar died three months after his second marriage, in April 1682, aged only 22 and heirless, leaving no directions as to whom was to succeed him.

The last days of Fyodor Romanov's rule were quite significant for the country's future because the Tsar endorsed the Slavic Greek Latin Academy project. The academy was established from 1685-1687 under the guidance of two Greek brothers, Joannicus and Sophronius Likhud, on the premises of the Zaikonospassky Monastery with more than 70 students.

Dynastic Struggle

After Fyodor's death, his two brothers, Ivan and Peter, claimed the throne. Ivan was 16 whilst Peter was just 10 years old, and according to the rules of succession the older brother should become Tsar. The boyars were afraid that the ill health of the older boy would prevent him from ruling the country with proper independence and confidence, so, Peter was declared the Tsar of all Russia.

Ivan's henchmen objected to this solution and, in order to throw the whole country into turmoil, they spread the rumour that young Ivan had been strangled by Peter's followers. The lie immediately led to the riot known as the Streltsy Uprising. Streltsy (guardsmen) were armed units of Russian guardsmen in the 16th to early 18th centuries. Eventually, Ivan was declared Tsar and his elder sister, Sofia, became his regent, because the young monarch was still officially a minor. Ivan's reign, however, was a pure formality because he had serious physical and mental disabilities and would sit still for hours at a time. He was even believed to need assistance in order to walk without falling down.

The boyar Duma agreed to the solution on one condition, that both brothers would rule the country together. Ivan, who had a very close relationship with Peter, did not really want to become Tsar but was persuaded to do so. So, in June 1682, the festive coronation of the young men took place in Moscow. A double throne was constructed especially for the event and an identical set of crowns was produced.

Tsar Ivan, who was seriously ill, died in January 1696. He was buried in the Cathedral of the Archangel in Moscow and, consequently, his half-brother Peter became the sole and exclusive ruler of the country.

Europeanization

Peter ruled Russia from May 1682 until his death in 1725.

Until 1689, he lived with his mother, Natalia, in the Moscow-area village of Preobrazhenskoe. He was a rare guest in Moscow, coming to the capital only for important official ceremonies that required the presence of both Tsars. In Preobrajenskoe, the young Tsar loved to play war games and a special toy army was formed especially for this purpose, consisting of Peter's playmates, who were the sons of noblemen. Later, these childish games would turn into a regular army and, at the same time, the core of the future Russian national army.

In January 1689, Peter, at the request of his mother, married Evdokia Lopukhina, who was chosen as a bride for the Tsar primarily on account of Eudokia's mother being related to the famous boyar, Fyodor Rtishchev. However, the marriage was a total failure and ended in divorce quite quickly.

For the next five years it was Peter's mother who headed the government while Peter himself was still too young to rule. Then, in 1696, after his half-brother Ivan's death, Peter became the sole Tsar of Russia.

In 1724, Peter had his second wife, Ekaterina, officially crowned as Empress, although he remained Russia's actual ruler. The Order of Saint Catherine was instituted by her husband on the occasion of their wedding. For most of Imperial Russia's existence, it was the only award for ladies (the Order of Saint Olga existed briefly from 1916-1917 but ceased with the demise of the Romanov Dynasty).

It is believed that the couple had actually married secretly in 1707. They had nine children, two of whom survived into adulthood: Elizabeth (born 1709) and Anna (born 1708). The relationship was successful and enduring and a great number of letters exist demonstrating the strong affection between Ekaterina and her husband.

In 1689, Peter's elder sister Sofia, who had played the role of regent, was brushed aside and sent to the Novodevichy Convent where she was incarcerated until her death in 1704.

Peter is known and remembered as a truly energetic and intelligent person, who also possessed great willpower, open-mindedness, consistency of aim and inquisitiveness. Not having received a proper education in his childhood, Peter continued to study throughout his life

and was always eager to learn new things, especially if he could use that knowledge for the good of Russia. However, apart from these wonderful traits of character, Peter possessed some other, less desirable ones: he was quick-tempered and ruthless and was even known to take an enthusiastic part in executions in person.

In 1703, Peter gave orders to start building the Peter and Paul Fortress. The fortress was constructed on the small Hare Island on the northern bank of the Neva River and was destined to turn into the second “northern” capital of Russia, - the great city of Saint Petersburg. It was declared the capital of the country in 1712 and remained so until the beginning of the twentieth century.

Peter is remembered by his contemporaries as the Tsar who managed to implement numerous reforms that were aimed at overcoming the distance that separated Russia, a strong but badly-developed country, and the West, a highly-advanced Europe.

In 1721, Russia was proclaimed an Empire and Peter, Emperor. He died in 1725 due to serious health problems and his death brought about competition between, at least, two parties that were vying for power.

The First Woman in Command

The first party wanted small Peter, Peter the Great's grandson, to become the Tsar, while the other believed it would be much better if Peter's widow, Ekaterina I, should govern Russia. After a brief struggle for power, Ekaterina was chosen to rule the country thus becoming, not only Empress but also the first woman ever to head the Russian Empire, ushering in a century that was almost entirely dominated by women.

Ekaterina was a weak woman who responded far too quickly to external influences. She had no action programmes or plans of any kind and trusted her advisers and aides in everything-no matter how important the issue or how reliable the person was.

With the objective of rigging the most important state issues and to stuff Ekaterina's head with things she could not understand, the Supreme Privy Council of Imperial Russia was founded in 1726. One of the members of the Council was Aleksandr Menshikov-Peter's close

associate and the Empress's alleged lover. The Council wielded great power and, indeed, no edict issued by the Empress could come into force until the Council gave its approval.

Russia at that time became involved in several prolonged wars and this, sadly, could not other but affect its financial soundness. This, together with extremely poor harvests causing bread prices to rise dramatically, resulted in a tide of discontent, which grew in strength throughout the country. The Supreme Privy Council did not relish the rebellion that was about to break out and so it was decided to reduce the head tax.

Ekaterina gave her name to Ekaterinehof near Saint Petersburg and built the first bridges in the new capital. She was also the first royal owner of the Tsarskoye Selo Estate, where the Ekaterina Palace still bears her name.

In spring 1727 Ekaterina fell ill, and two months later died, bequeathing the throne to young Peter.

The Minor Tsar and the Major Statesman

The new heir to the throne, who was officially named the great Emperor, Peter, was just fifteen years old and had not been given a proper education. Aleksandr Menshikov, who sensed his golden days might soon be over because the young Tsar did not like him very much, was quick to engage his daughter Maria to Peter. In this way, Menshikov secured his place near the Emperor and could control what Peter was doing. Menshikov became increasingly arrogant and domineering and, as one foreign ambassador in Moscow at the time wrote, "Not even Peter the Great was so feared or so obeyed".

Peter did not get along with the powerful statesman very well, so it was easy for Menshikov's ill-wishers to persuade Peter to arrest Aleksandr Menshikov and send him to Siberia. When Menshikov was finally out of his way, the Emperor moved to Moscow where he spent most of his time not worrying about the fate of the country but hunting in the vast woods and entertaining himself.

Peter II was as lazy and shiftless as his famous grandfather had been industrious and energetic. He announced that he was an active opponent of his grandfather's reforms and reversed all the innovations Peter the Great had imposed on Russia. The common people became discontented and foreign ambassadors wrote that Russia presented "one big disorder" at the time of Peter's rule, since the Emperor devoted all his energies to entertainment instead of taking care of Russia or even convening the Supreme Privy Council.

In 1730, the Emperor fell ill with smallpox and died. He was buried in the Kremlin, thus becoming the only post-Petrine Russian monarch to be given that honour.

His death was crucial for the family since it marked the end of the male line of the Romanov Dynasty because, after Peter's death, the Supreme Privy Council decided that the best candidate for the throne would be Anna Ioannovna, the daughter of Peter the Great's half-brother and co-ruler, Ivan V. They had hoped that she would feel indebted to the nobles for her unexpected good fortune and remain a figurehead at best and a malleable woman at worst.

Mistrustful Empress

Immediately after succeeding to the crown, Anna was made to sign a document limiting her powers greatly and making her practically dependent on the will of the Supreme Privy Council. However, the Empress thought better of this and terminated the humiliating agreement.

Anna Ioannovna, who had not received a proper education, remained an ignorant and illiterate person throughout her life. Her favourite pastimes were horse-riding and hunting. Generally, she was not known to possess exquisite taste: indeed, she loved clowns and when going to the theatre, she preferred plays where the characters fought and called each other names, while the Empress would whistle approving encouragement to the actors.

Anna quite openly favoured foreigners, which aroused the hostility of the Russian nobility. In reality, all power was concentrated in the hands of the Chancellor, Osterman, and the Empress's favourite, Ernst Biron, who was notorious for feeding at the public trough. The army was also headed by a foreigner-a German named Burkhardt Munnich. The Supreme Privy Council was mercilessly annihilated since Anna could not forgive it for wanting to limit her powers. As one of her first acts to consolidate her power, Anna restored the security police, which she used to intimidate and terrorize those who opposed her and her policies.

Nonconformity was strictly persecuted in the times of Anna Ioannovna. The mistrustful Empress ordered everyone who seemed in the least bit suspicious or dangerous to be sent to Siberia. Once again, she decided it would be better for the state to harden the tax policy and soon rebellions and public disturbances began. The serfs ran amok and deserted while court maintenance costs grew fivefold. Although Anna did not move the capital back to Moscow, she spent most of her time in the city in the company of her maids and favourites.

The only sphere that did not suffer during Anna Ioannovna's rule was that of education; the National Defence Cadet Corps for the

nobility was founded and a divinity school for more than 30 young men was opened.

Anna died at the age of 47 of kidney disease in the autumn of 1740. Before her death, the Empress declared her grandnephew, Ivan VI, who was just a year old at the time, heir to the throne.

Baby Tsar and a Coup d'Etat

Obviously, the newly crowned Tsar was so young that he was physically unable to govern the country, and Biron, Anna's favourite, played the role of regent. During the time of his short rule, which lasted no more than a month, Biron managed to lower the head tax, impose restrictions on luxury and issue a manifesto on strict law-abidance. In late autumn 1740, however, Biron was arrested and sent into exile, and Ivan's mother, Anna Leopoldovna, was proclaimed the ruler of the country.

A year later, Elizabeth, Peter the Great's daughter, who was supported by the Russian national army, arrested the governess and her whole family, together with the baby Tsar, and declared herself Empress.

The rest of the young former Tsar's life was more than sad. He died at the age of 23, having spent practically his whole life in prison, unable to enjoy even the briefest moment of power. He was killed by his guards in an escape attempt.

Back to Peter the Great

As a child, Elizabeth was bright, if not brilliant, but her formal education was both imperfect and cursory. Her father adored her. Elizabeth was his daughter and in many ways was his female replica—she was active, resolute and sociable.

Elizabeth grew into an intelligent and kind woman but she was extremely promiscuous and restive. She presented a combination of modern Western trendiness and Russian conservativeness and her policies were characterized by those same features. Her usually keen judgment and her diplomatic tact were reminiscent of Peter the Great.

Elizabeth's domestic policy was based more on reconstruction than modernization because the condition the country was in after the previous muddled years called for a period of recovery. Her domestic

policies allowed the nobles to gain dominance in local government while shortening their terms of service to the state. She was desperate to return to the rules and order that were in effect during her father's reign. Elizabeth abolished capital punishment much to the common people's approval and the Senate, once again, became the principal controlling authority of the country.

However, the financial position of the state remained unchanged since following the rule of the German nobility, Russia had experienced a crisis. Several agreements dealing with external trade were signed in order to improve Russia's financial standing. Discount and State banks were founded for the same purpose and thus trade and industry advanced, slowly but surely.

The sphere of education was given renewed momentum in the time of Elizabeth and the first gymnasiums were opened in Moscow. In 1755, Mikhail Lomonosov founded the Moscow State University—the higher educational establishment that is still considered the best in Moscow and in the country in general. Under the reign of Elizabeth, the francophile Russian court was one of the most splendid in all of Europe.

Thanks to Elizabeth the position of Russia in the international arena was strengthened greatly.

The Winter Palace and Smolny Cathedral remain the chief monuments of her reign in Saint Petersburg. Generally, she was one of the best-loved Russian monarchs because she did not allow Germans in the government and not one person was executed during her reign.

As an unmarried and childless Empress, it was imperative for Elizabeth to find a legitimate heir to secure the Romanov Dynasty.

She chose her nephew, and Peter the Great's grandson, in the hope that the young man would be able to continue her policies and help Russia avoid another economic crisis.

Elizabeth invited her young nephew to Saint Petersburg where he was received into the Orthodox Church and proclaimed heir on 7 November 1742. Elizabeth spared neither trouble nor expense to find good teachers of Russian for the future Emperor, so that by the time of his coronation the young man could meet the situation head-on.

In the late 1750s, Elizabeth's health started to decline. She began to suffer a series of dizzy spells and refused to take the prescribed medicines. The Empress died in 1762 and there followed six weeks lying in state.

Palace Revolution

In spite of Elizabeth's efforts the heir, Peter III, turned out to be a bad pupil. Moreover, he was notorious for lying and drinking, sometimes heavily. Practically every day of his rule presented a new scandal involving visiting actresses and singers and the like. Peter had only one true passion—he adored the army but, even in this field, Peter's top achievements were in war games.

According to most historians, Peter was mentally immature and very pro-Prussian, which made him an unpopular leader in his own country. In 1762, he issued a manifesto that revoked compulsory military service for the nobility. Under Peter the Great, all male members of the Russian nobility had to serve in the military or the civil service, without regard for individual preference of occupation.

Peter's reign, which lasted only seven months, can be called significant because of the several edicts issued by his henchmen in order to make the monarch more likeable to the common people. Among these edicts was one abolishing the practice of allowing industrialists to purchase serfs as workers for their enterprises. Peter also forbade the import of sugar into Russia to stimulate domestic manufacturing. In addition, the Emperor tried hard to pressurise the Russian Orthodox Church into adopting Lutheran practices.

According to Peter's contemporaries, he was disliked unanimously and vigorously both by the common people and the nobility. The mass discontent grew stronger every day and finally crystallized in another exorcism from among the guardsmen. The main conspirator was, curiously enough, Peter's wife, Catherine. She, along with her lover Grigory Orlov, was said to have long wanted to overthrow Peter, as she believed he would divorce her in order to marry his mistress, Elizaveta Vorontsova.

In June 1762, both the Senate and the guardsmen swore fealty to her. Thus, Catherine was proclaimed Great Empress and Peter had to sign his abdication. He was immediately arrested and sent away. A short while later, an event occurred that resulted in Peter's death. This was initially described as an accident but later it emerged that Peter III had been killed by conspirators at the behest of his wife, the new Empress of Russia.

Enlightenment and the Lovable Empress

The new Empress, who was also called Catherine the Great, possessed an unusual strength of mind and a vigorous character. She was immensely interested in history and philosophy and was considered to be one of the most intellectual and well-educated women of her time. In her free time she maintained correspondence with Voltaire and other French scholars.

Catherine's main political goal was to strengthen autocracy in Russia, while at the same time decreasing the influence of the aristocracy and the guardsmen to its absolute minimum. For example, in 1763 Ekaterina transformed the Senate from a legislative body into one of law enforcement. Generally, the Empress made every effort to assert the power of the local state apparatus and to raise the profile of the local nobility-their liberties were greatly extended.

In spite of the heightened attention to the nobility, the serfs seemed to be ignored at best and disparaged at worst. Oppression intensified and the peasant rebellions that broke out every now and then throughout the country turned into a full-scale war in 1773-1775, that ended in the rebels' defeat.

Catherine's foreign policy centred on two aching problems- Russia's access to the Black Sea and its relations with Poland. The Empress managed to regain the coasts of the Black and Azov Seas and the Crimea was officially declared an independent territory. Thus, Russia was able to develop its trading relations with other countries and become industrialized.

During her reign, Catherine extended the borders of the Russian Empire southwards and westwards to absorb New Russia, Crimea, Right-Bank Ukraine, Belarus, Lithuania and Courland at the expense, mainly, of two powers-the Ottoman Empire and the Polish-Lithuanian Commonwealth.

After Catherine's unexpected death from a stroke in 1796, Russia had to devise new missions to accomplish in the sphere of foreign policy because the Empress had managed to fulfil all the objectives the country had had until then. Under her direct auspices, the Russian Empire had expanded, improved its administration and continued to modernize along Western European lines.

Poor Eccentric Emperor Pavel

Pavel I, the son of Catherine the Great and her assassinated husband, became Emperor after his mother's death in 1796. The young man was extremely nervous, highly impressionable and suspicious and extremely quick-tempered. At an early age, he had already demonstrated a passion for military parades and military service in general. He was idealistic and wonderfully generous but also mercurial and capable of vindictiveness.

At first Catherine the Great did not want her son to rule the country, emphasizing the fact that he possessed a difficult nature and no talent for state governance. She wanted her grandson, Alexander, to become Emperor but her henchmen were against such a solution and as a result it was Pavel who finally inherited the throne.

The first thing Pavel changed after acceding to the title was the succession edict by which the eldest son succeeded the crown no matter what. All the policies of the new Emperor were directed at annihilating and abolishing each and every edict his mother had issued during the time of her rule.

In interior policy Pavel was harsh. He initiated severe censorship in the country, closed all private publishing houses and banned the importation of foreign books. Pavel did not share his mother's love for the nobility, so their liberties and rights were limited, and they were once again subject to the threat of corporal punishment. The serfs, on the contrary, were finally allowed to lodge complaints. Pavel's actions provoked a controversial reaction with the Emperor managing to get on the wrong side of the nobility with the common people seeming to like the ruler more and more.

Pavel's morbid suspiciousness and distrustfulness reached its peak in 1801 when he began accusing his family members of wanting to kill him. He believed he was the target of assassination plots. Earlier he had also suspected his mother of intending to kill him and once openly accused her of having broken glass mixed in with his food.

Pavel's premonitions of assassination turned out to be well-founded. In March 1801, plotters, among them Pavel's guardsmen, managed to sneak into his chambers and murder him. However, for a long time the people were given another version of what had happened that night; they were told Pavel had died of a heart attack.

Pavel was succeeded by his elder son, the 23-year-old Alexander I. Alexander was in the palace at the time his father was murdered and one of the assassins came up to the young man in the dead of night to

announce his accession. It is still unknown whether the future Emperor knew about the conspiracy. The most popular version is that he was privy to the conspirators' secret and was willing to take the throne but insisted that his father should not be killed.

Napoleon Conqueror and the Patriotic War

Alexander I was brought up by his well-educated and enlightened grandmother, Catherine the Great. She spared no effort in finding good teachers for the boy, who grew up to be intelligent and canny even though he did not finish his education after his early marriage. In 1793, at the age of just 15, Alexander married 14-year-old Louise of Baden, who later took the name Elizabeth Alekseevna.

The beginning of Alexander's reign was marked by a number of liberal reforms. The Emperor set free all those who had been imprisoned by his hypochondriacal father and issued an edict that abolished corporal punishment. Alexander did not ignore the adminis-

trative system of Russia either, introducing ministries that greatly facilitated the work of the state.

In 1803, the Emperor issued an edict that allowed landlords to free the serfs. This edict earned the monarch the love of the common people who considered him to be their fairy godfather at the very least.

Several other notable steps were taken, including establishing freedom for publishing houses, the winding down of the activities of the intelligence services and the prohibition of torture.

The above-mentioned reforms and the personal charisma and charm of the young Tsar made him immensely popular with the common people and the nobility alike. He was even known by the affectionate name, Alexander the Blessed. However, the strange contradictions in his character make Alexander one of the most interesting Tsars in the history of Russia.

The overseas campaigns of 1813-1814 exposed the Russian people to the life and political movements of the West, which slowly led to the appearance of opposition groups. Over time, some turned into secret societies that clamoured against the existing political order.

Foreign policy was concentrated mainly on Russia's relations with France. In 1810, these relations sharply deteriorated and in summer 1812, war broke out between the two countries. The result of the war was the defeat of the French army. Alexander was considered the true saviour of the Russian Empire. In opposing Napoleon I "the oppressor of Europe and the disturber of the world's peace," Alexander, in fact, believed himself to be fulfilling a divine mission.

During Alexander's rule, Russia expanded its territories greatly. Modern-day Georgia and Finland were annexed, along with Bessarabia and Azerbaijan. At the beginning of the 1820s, Alexander became increasingly suspicious of those around him, especially after an attempt was made to kidnap him when he was on his way to a conference in Germany.

In 1825, during a trip to the south of Russia, the Emperor fell seriously ill and died in the autumn of that same year. His wife died a few months later while the Emperor's body was being transported to Saint Petersburg for the funeral.

The unexpected death of the Emperor far from the capital caused persistent rumours that his death and funeral had been staged and the Emperor had, in fact, renounced the crown and retired to spend the rest of his life in solitude; but these rumours were never confirmed.

“It was all a mistake”

After Alexander's death, Russia remained without an emperor for more than a month. According to the then existing rules of succession, Alexander's brother, Konstantin, was to be crowned the new ruler of Russia but at the beginning of the 1820s he demised the crown to his younger brother, Nicholas. Only in December 1825 did Russia acquire a new ruler.

Nicholas I completely lacked his brothers' spiritual and intellectual breadth. He saw his role simply as that of a paternal autocrat ruling his people by whatever means necessary. The government exercised censorship and other controls over education, publishing and all manifestations of public life. However, in spite of almost military repression, Russia experienced a flowering of literature and art—the works of Aleksander Pushkin, Nikolay Gogol, Ivan Turgenev and other

men of letters made Russian literature achieve international stature and recognition throughout the world.

The Coronation Day was notoriously marked by an attempted coup d'etat that was later called the Decembrist Revolt. Nicholas was greatly influenced by the event, which is believed to have set the tone for his future reign.

Nicholas had not been prepared to rule the country. He had received a military engineering education and had occupied the post of supervising engineer in the army. He was a cruel and tyrannical man who hated scientific theories and science in general, and is known as one of the most reactionary Russian monarchs. His reign represented the zenith of absolute monarchy in Russia.

In 1826, Nicholas set up a Secret Committee that was supposed to deal with the issue of the serfs since the Emperor wished to redress the current situation. First of all, the Committee founded several schools for serfs and, in total, more than three thousand rural schools opened in Russia during his reign. Along with the schools, he founded a Military and a Marine Academy in Saint Petersburg. Apart from that, starting in 1842, landlords were allowed to free their serfs when they wanted and were even allowed to grant them land in exchange for rent.

Nicholas firmly believed that serfdom was evil and should be abolished as quickly as possible.

The years of Nicholas' rule were characterised by a certain detachment between the government and society.

Nicholas married in 1817. His choice was the Prussian Princess Charlotte. Soon after the marriage, the couple's first son Alexander, who would later become the great Emperor Alexander II, was born. Six more children were to follow. The Empress gave birth to four boys and three girls but the ruler of the country did not seem to believe that this was sufficient and he had at least seven more extramarital children.

The various misfortunes Russia suffered in its foreign policy upset the Emperor so much that he was believed to have taken poison in order not to face shame and humiliation. He died in February 1855.

There have been many debates concerning Nicholas' rule. Days before his death, one of the Emperor's most devoted citizens, Alexander Nikitenko, wrote the following: "The main failing of the reign of Nicholas Pavlovich was that it was all a mistake."

The Great Liberator

After the death of the military Emperor Nicholas, his elder son, Alexander II, ascended the throne. The young successor to the Crown had two tutors. One of them was a military man, a general named Merder and the other was Vasily Zhukovsky, a well-known and much loved and respected Russian poet and gifted translator. So, not only did Alexander receive the military education his father valued so greatly but he was also taught many subjects and, thanks to Zhukovsky, he became familiar with the chief modern European languages. His lack of interest in military affairs, though, greatly upset his father.

The first year of his reign was devoted to the prosecution of the Crimean War and, after the fall of Sevastopol, to negotiations for peace.

Encouraged by public opinion, Alexander started a period of radical reform, including an attempt not to rely on the landed aristocracy controlling the poor and to move toward developing Russia's natural resources.

Starting in the early 1830s, Alexander began attending all the Senate sessions in order to familiarize himself with state affairs. The fact that the young man familiarized himself with all the tiny details of state administration and understood quite early what the common people wanted and needed yielded fruit as can be seen by the fact that, in February 1861, the new Emperor abolished serfdom in Russia, liberating more than 22 million serfs. The act earned Alexander not only public love and respect but also the affectionate name of the Great Liberator. This reform, however, was not the only one Alexander carried out.

Among the other reorganizations Alexander introduced was the judicial reform of 1864 that separated the executive power from the judiciary and introduced trial by jury.

In foreign policy, Alexander had to conclude what had been started by his father; the Crimean War, which Russia lost in 1856. Army and navy reorganization and rearmament were initiated in response to the defeat. The changes included universal military conscription, the creation of an army reserve and the military district system.

At the beginning of the 1860s, Russia joined the territories of the Caucasus, the Amur Oblast and some others and, in 1867, the Russian Empire sold Alaska to the United States.

Another success in the foreign policy of Alexander the Liberator was victory in the Russian-Turkish War, the result of which was the independence of Serbia, Romania and Montenegro.

Alexander married Princess Marie of Hesse, who was known in Russia as Maria Aleksandrovna, when he was still a very young man of 23. The marriage was happy enough and the couple had six children. This, however, did not prevent the Emperor from having quite a number of mistresses, more than any other Russian Emperor. The Great Liberator is known to have fathered at least seven illegitimate children.

In 1880, less than a month after his wife's death, Alexander formed a morganatic marriage with his mistress Princess Catherine Dolgorukov, with whom he had already had four children.

On 1 March, the Emperor was mortally wounded by a terrorist bomb. This was not the first assassination attempt the Emperor had experienced since there had been at least three more. This one, unfortunately for the Tsar, was successful.

A “Tyrant” in Power

After the assassination of Alexander the Liberator, his son Alexander III ascended the throne. The young man had been brought up in military surroundings and, thus, had become arrogant, boastful and tough, treating people like soldiers.

In disposition, Alexander III bore little resemblance to his soft-hearted, liberal father and although he was an enthusiastic amateur musician and loved ballet, he was regarded as lacking in refinement and elegance. He was also noted for his immense physical might.

Not having received an education befitting an Emperor, Alexander III, though he was very capable, lacked intelligence and tact. Unlike his father, Alexander was not a brave man and, afraid of assassination attempts, made up his mind to live in the Big Gatchina

Palace that had once belonged to his great-grandfather, Pavel. The castle was surrounded by a deep moat and protected by several watchtowers.

In November 1866, Alexander married the Princess of Denmark in Saint Petersburg. The union proved most happy and long-lasting. Unlike the marriage of his parents, there was no adultery in the union and Alexander seemed to truly love his wife.

In April 1881, Alexander issued a manifesto sanctioning autocracy signifying a return to the reactionary line in the sphere of domestic policy. In the mid-eighties, Alexander carried out reforms, such as the abolition of the head tax, the reduction of purchase payments and other reforms.

Alexander III was desperate to reclaim more land, so he ordered more and more families to move to Siberia and settle there. All in all, more than 400 thousand peasant families moved to Siberia and had to struggle to survive in this remote part of the country. Although the settlers had benefitted from large areas of land at their disposal, they did not seem too happy to be made to start everything from scratch.

The Emperor was notorious for his anti-Semitic sentiments and policies. During the time of his reign, he tightened restrictions on where the Jews could live and limited the occupations that they could have. His policies, supported later by his successor Nicholas II, made thousands of Jews flee to the United States. Such a stance could not and did not make Alexander very popular among the common people who considered him a tyrant and an oppressor.

Alexander III died in the autumn of 1894. The reason for his death has long been believed to be an excessive consumption of alcohol but this has never been confirmed.

The Last Emperor

Nicholas II, the elder son of Emperor Alexander III, became the new Tsar of Russia and, ultimately, the last ever Tsar of the Russian Empire. Nicholas was well educated and spoke several foreign languages. Nevertheless, it was said that he felt unprepared for the duties of the crown and once asked his cousin: “What is going to happen to me and all of Russia?”

His reign saw Imperial Russia go from being one of the foremost great powers of the world to economic and military disaster.

The first years of his reign saw little more than a continuation and development of the policies pursued by Alexander III.

By 1902, the Great Siberian Railway had nearly been completed. The railway was being built in order to facilitate Russian trade in the Far East and although it was almost ready, it still required a huge amount of work.

Nicholas is sometimes called Nicholas the Bloody due to the bloody anti-Semitic pogroms he organized during his reign. As Head of State, he approved the Russian mobilization of August 1914, which marked the first fatal step into World War I.

The Emperor tried to be as close to the common people as possible and his contemporaries stress that he was a very compassionate but an extremely weak-willed man. The time of Nicholas' reign was a difficult time marked by revolutionary movements. At the beginning of

1905, a revolution flared up when the Black Sea Fleet mutinied and a railway strike developed into a general strike that paralyzed the country. In the hope of deterring any further disputes many demonstrators were shot in front of the Winter Palace in Saint Petersburg. This worked but not for long.

In 1905, a manifesto was issued that marked the beginning of religious tolerance in the country by allowing ethnic Russians to change their religion if they so desired. This manifesto was immediately followed by another one that recognized the basics of civil liberties: personal immunity, freedom of speech, assembly and association. The State Duma was founded and immediately acquired great significance and importance. No law could be passed without its agreement though initially it had been thought to be just an advisory organ. Over time, Nicholas' relationship with the Duma deteriorated.

In foreign policy Nicholas did his best to stabilize international relations. Generally, he followed the policies of his father by strengthening the Franco-Russian Alliance and pursuing a policy of general European pacification.

The beginning of March 1917 marked the beginning of the end for the Romanov Dynasty, in general, and the Emperor's family in particular. The head of the State Duma announced that autocracy could only continue to be recognized in Russia if the throne passed on to Nicholas' son, Alexey. In March that same year, Nicholas handed the crown to his brother, Mikhail, because Alexey was in ill health and could not physically govern the country. However, Mikhail, just like his brother, abdicated.

The End of the Romanov Dynasty: Execution of the Royal Family

In 1917, after the February revolution, and Nicholas' ensuing abdication and home arrest, it was decided by the Provisional Russian Government that the former Emperor and his family should be sent to the small Siberian city of Tobolsk to reside at the Governor's mansion.

After the Bolsheviks came to power in April 1918, in the midst of a civil war, the Romanovs were supposed to return to Moscow, where their case was to be put on trial.

The Emperor was summoned to Moscow but left all his children in Tobolsk, except for his eldest daughter, Maria, because small Alexey was seriously ill and needed to be cared for. Nicholas hoped to be reunited with his three daughters and son later. At the end of April, the decision was changed and the royal family was sentenced to be executed in Ekaterinburg, to where they were hurriedly moved early in the summer of 1918. One of the official reasons for the brutal and uncompromising massacre was an alleged conspiracy aimed at

freeing Nicholas II but, as those who participated in the murder later recalled, this rumour was simply a provocation fabricated by the Bolsheviks in order to justify their bloody deed.

In Ekaterinburg, the family was lodged at Ipatiev House together with five servants who had decided to stay with the family of their own accord: a family doctor, a butler, two maids and a cook. The house was tidy but rather small and there were just four rooms. Still, the family managed to settle there quite comfortably. The Ipatiev mansion was their home for nearly two months before they were gunned down in its basement.

The final decision on the execution was made in Moscow on 16 July 1918. On that day the family went to bed at the usual time, half past ten in the evening. An hour later, the head of the wards entered the house, woke up the members of the family and the servants and announced that the mansion risked bombardment by the advancing troops and the family needed to take refuge in the basement.

All the family—the former Emperor and his wife, their five children and four servants (the cook left the house a day before the tragic event), obeyed and went down to the cellar. There, they found several chairs awaiting them and immediately after they had occupied them, some guardsmen read out the sentence and the whole family was gunned down.

The guardsmen who enforced the sentence were Hungarian because the head of the guards feared that Russian soldiers might have flatly refused to kill the Emperor. After the murder of the family, all the members of the Romanov Dynasty, who for some reason had failed to leave Russia after the revolution, were found and murdered as well.

The family was believed to have been buried not far from Yekaterinburg in a region known as Ganina Yama but was not found until early in 1979, when the remains were finally located not far from the city of Sverdlovsk. The remains of Tsarevich Alexey and his elder sister Maria, however, were not found until years later.

In 2007 the remains of a young man, aged between 11 and 13, and a young lady, aged between 18 and 23, were finally found and, in 2008 the remains were conclusively identified as Nicholas II and his family by Russian and American scientists using DNA analysis.

Bibliography:

- Hosking Geoffrey. *Russia and the Russians: a History*. Cambridge; Massachusetts, 2003.
- Riasanovsky Nicholas V. and Steinberg Mark D. *A History of Russia*. New York; Oxford, 2011.
- Н.М. Карамзин. История государства Российского. Москва, 2009.
- В.О. Ключевский. Русская история. Москва. 2008.
- К.В. Рыжов. Монархи России от Рюрика до Николая II. Москва, 2010.
- А.А. Преображенский, Л.Е. Морозова, Н.Ф. Демидова. Первые Романовы. Москва, 2007.